

JOHN BEVERE

Autor bestsellerů dle *USA Today*

ZNÁSOBTE SVŮJ BOHEM DANÝ POTENCIÁL

Včetně materiálů celé série na DVD

Milí přátelé,

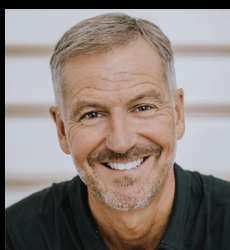
každický z nás je mistrovským dílem Božích rukou, stvořeným v Kristu Ježíši k dobrým skutkům. Znovuzrodili jste se díky daru Boží milosti a stali jste se tak Božím dítětem. Toutéž milostí jste byli zmocněni k určitému záměru. Uvědomujete si, že vaše Bohem dané dary a schopnosti mají úžasný potenciál, díky kterému tento záměr můžete naplnit?

Dary, talenty a schopnosti, které jste dostali, nejsou pro vás; dostali jste je, abyste jimi obdarovali ostatní. V sobě nesete to, co Bůh touží dát druhým. Je potřeba, abychom všichni své dary rozpoznali, a pak s nimi věrně hospodařili a používali je pro dobro druhých lidí a pro budování Božího království.

Šťastný a požehnaný je ten, kdo zná své dary a používá je. Ubohý a zoufalý je člověk, jenž se snaží používat dary někoho jiného. Měli bychom usilovat o to, abychom své dary rozmnožovali pod Jeho pomazáním skrze Boží věrnost a Boží milost z pozice odpočinku, nikoli stresu a zápolení.

Jste obdarovaní a zmocnění díky Boží milosti a pomazání. Kéž vás vaše odhodlání vede vstříc velkým věcem pro Boha!

Váš spolumužebník,

MessengerX.com

John Bevere
JohnBevere@ymail.com

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

 SYLOW

JOHN BEVERE

**ZNÁSOBTE SVŮJ
BOHEM DANÝ
POTENCIÁL**

X: Multiply Your God-Given Potential, Czech, by John P. Bevere

© 2021 Messenger International

MessengerInternational.org

Originally published in English as *X: Multiply Your God-Given Potential*

ISBN 978-1-937558-25-3 (hardcover edition)

ISBN 978-1-937558-24-6 (electronic edition)

Additional resources in Czech are available for free download and video streaming at **MessengerX.com** and on the **MessengerX app**

To contact the author: JohnBevere@ymail.com

This book is a gift from Messenger International and is
NOT FOR SALE

Printed in EU

X: Znásobte svůj Bohem daný potenciál, John P. Bevere

© 2021 Messenger International MessengerInternational.org

Původně vydáno v anglickém jazyce pod názvem *X: Multiply Your God-Given Potential*

ISBN 978-1-937558-25-3 (výtisk v pevné vazbě)

ISBN 978-1-937558-24-6 (elektronické vydání)

Další materiály v českém jazyce od Johna a Lisy Bevereových jsou dostupné a zcela zdarma ke stažení na: **MessengerX.com** a na aplikaci **MessengerX**

Kontakt na autora: JohnBevere@ymail.com

Tato kniha je darem společnosti Messenger International,
je **ZDARMA a NESMÍ BÝT PŘEDMĚTEM PRODEJE.**

© 2021 Syloam pro český jazyk

Vydavatel: SYLOAM – Křesťanská mezinárodní misie

Černyševského 11, 851 01 Bratislava

www.syloam.eu

Překlad: Mgr. Markéta Bystrická

Jazyková úprava: Ludmila Raszková

Redaktor vydavatelství: Miroslav Fic

Grafika: syloam.eu

Použité citáty jsou převzaty z: Český studijní překlad, 2009, Nadační fond překladu Bible. Dodatky u veršů v závorkách jsou přeloženy doslova dle anglického rozšířeného překladu Bible.

App Store is a trademark of Apple Inc., registered in the U.S. and other countries.
Google Play and the Google Play logo are trademarks of Google LLC.

Knihu věnuji úžasným manželkám našich synů...

Spolu s Lisou vás hluboce milujeme. Každá máte překrásné vlastnosti, které zmiňuji níže, ale je jich mnohem víc, než lze vypsat. Zde uvádím jen ty nejpřednější:

Julianna

Oddána za Addisona 25. října 2009.

Jsi krásná a moudrá.

Navždy zůstaneš mou první dcerou.

Jessica

Oddána za Austina 24. září 2018.

Jsi laskavá a půvabná.

Všude, kam přijdeš, je náhle plno radosti.

Christian

Oddána za Ardena 18. listopadu 2018.

Jsi plná milosti a máš jemné srdce.

Hluboce a překrásně našeho syna miluješ.

Budoucí paní *Aleca Bevereho*

Ze srdce se těším na setkání s naší budoucí dcerou.

Už teď tě velice miluji.

Všechny přinášíte ohromnou radost mně i Lise.

Děkuji, že jste rozšířily naši rodinu.

Navěky zůstanete našimi dcerami.

Obsah

O této knize **IX**

1. Uvidět celý obrázek (Už mi to „došlo“...) **1**
2. Vložené schopnosti **19**
3. Buďte k sobě upřímní **37**
 4. Správci **49**
 5. Věrnost **69**
 6. Píle a znásobování **89**
 7. Ohromné znásobení **107**
 8. Strategické nápady **125**
 9. Investice **145**
 10. Katalyzátor **167**
 11. Napodobujte mě **185**
 12. Co je překážkou pro znásobení I. **207**
 13. Co je překážkou pro znásobení II. **223**
 14. Objevte své dary a rozvíjejte je **239**
 15. Pomazaný **261**
- Příloha : Spasení je dostupné všem **273**
 - Poděkování **275**
 - Poznámky **277**

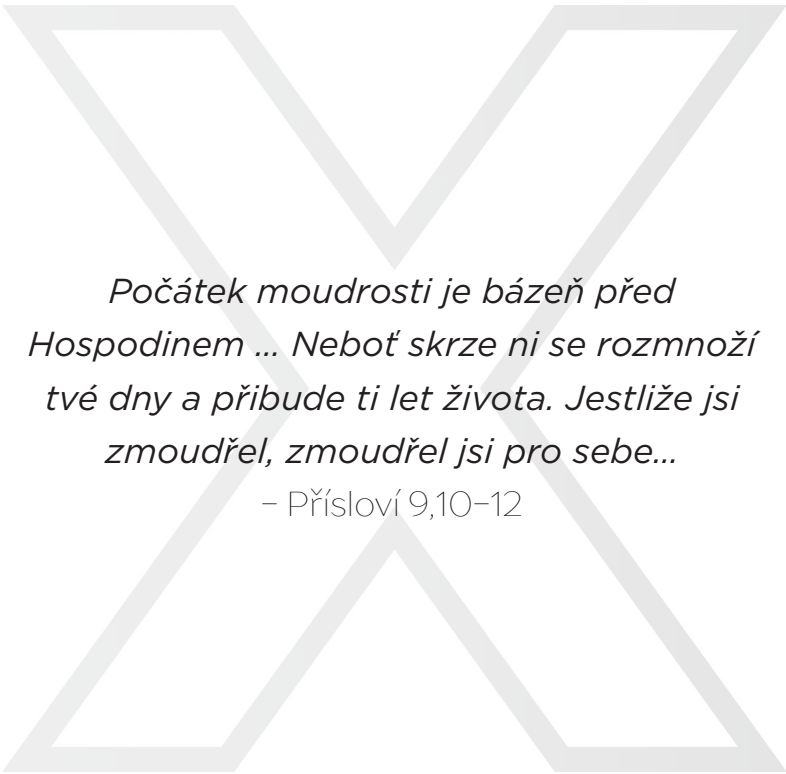
O této knize

Na těchto stránkách naleznete biblické postřehy a strategie, jež vás zmocní k tomu, abyste odhalili svůj záměr, rozdmýchali svou vášeň a uvědomili si vlastní potenciál. Každá kapitola obsahuje také otázky k zamyšlení, které vám pomohou osvojit si to, co jste se dozvěděli.

Možná byste se rádi dozvěděli víc o tom, jak znásobit a rozmnožit. Vytvořil jsem bonusový materiál včetně videolekcí, osobního průvodce a dalších online materiálů, které lze využívat jak individuálně, tak ve skupinkách. Tyto zdroje i všechna ostatní vyučování, která jsem vytvořil, jsou dostupná na www.MessengerX.com. Využívají je miliony lidí. Naším cílem je učinit je dostupné pro každého člověka bez ohledu na to, kde se nachází, jakým jazykem mluví či jaká je jeho finanční situace (o tom se toho v této knize dozvíte více). Udělte si čas a navštivte tuto stránku. Připojte se k naší globální komunitě „vyslanců“ (messenger = vyslanec).

Máte-li jakékoli otázky, neváhejte a spojte se se mnou a mým týmem Messenger International.

Zdravím,
John

*Počátek moudrosti je bázeň před
Hospodinem ... Neboť skrze ni se rozmnoží
tvé dny a přibude ti let života. Jestliže jsi
zmoudřel, zmoudřel jsi pro sebe...*

– Příklad 9,10-12

1

Uvidět celý obrázek (Už mi to „došlo“...)

Psal se rok 2012. Měl jsem mluvit na víkendových bohoslužbách sboru někde v Los Angeles. Obvykle přiletím v sobotu odpoledne, sloužím v sobotu večer a v neděli ráno, a pak se v neděli odpoledne vracím domů. Tato rutina se ale měla brzy změnit.

Jeden náš partner ve službě, říkejme mu třeba Stan, zjistil, že mám sloužit v oblasti LA. Zavolal mi a zeptal se, zda bych si nechtěl zahrát golf ve slavném klubu Riviera Country. Nemusel jsem se rozmýšlet dvakrát. Zahrát si na tomto hřišti bylo na seznamu mých přání. S nadšením jsem odpověděl. „Strašně rád! Ano!“

Rád bych vás uvedl trochu do obrazu. Během těch už více než třiceti pěti let, co cestuji a přináším Boží Slovo, mi sem tam, když mluvím k lidem, uklouzne ze rtů zmínka o tom, jak velmi rád hraju golf. Neplánovaným, ale velice milým výsledkem je, že jsem během let dostal několik pozvání zahrát si na těch nejkrásnějších golfových hřištích po celém světě. A toto byla přesně ta příležitost.

Bylo to velice výjimečné pozvání. Riviera je velice exklusivní a soukromý golfový klub. Je velmi obtížné se do něj dostat. Každý rok tento klub pořádá PGA tour, jenž se jmenuje Genesis Invitational (dříve Los Angeles Open). Také pořádal velké turnaje včetně několika US Open, PGA šampionátů, turnajů US amatérů a mnoho dalších významných akcí.

V sobotu brzy ráno mě Stan vyzvedl, aby mě odvezl na hřiště snů. Vše bylo ještě mnohem lepší, protože minulý rok vyhrál LA Open můj velice blízký přítel Aaron Baddeley. V duchu jsem si přehrával některé jeho mistrovské údery z tohoto turnaje v roce 2011.

Na prvních čtyřech jamkách jsem byl tři údery nad par (každá jamka má svou normu, počet ran, kterou by měla být za optimálních podmínek zahrána (par); slovník golfové terminologie; pozn. překladatele). (Nervičky mi pěkně hrály.) Nakonec jsem ale skončil na dvou pod par. Spolu se Stanem jsme si to náramně užili. Bylo to přinejmenším překrásné dopoledne.

Po cestě do hotelu v centru Los Angeles se mě Stan velice vážně zeptal: „Johne, mohu se tě zeptat na něco, s čím se už dlouho trápím?“

„Jistě.“

Velice zranitelně, ale co nejupřímněji se zeptal: „Johne, neúnavně a pilně pracuji už několik desítek let a věnuji mnoho hodin tomu, abych byl úspěšný ve svém podnikání. Nyní je jeho čistá hodnota asi devět milionů dolarů. Všechno jde hladce. Se svými klienty vycházím výborně. Výsledkem všech těch let tvrdé práce je to, že jsme s dětmi zaopatřeni na celý život.“

Pak následovala otázka. „Když už je mi teď přes padesát, proč bych měl stále pracovat stejným tempem? Proč bych se měl dál honit, aby měl můj byznys za dalších deset let hodnotu pětaticeti milionů?“

Duch Svatý mi okamžitě vnukl, jak mu moudře odpovědět. „Já ti něco nastíním. Třeba bych ti řekl: „Stane, víš, během let jsem napsal sedmnáct knih. Nyní jsou přeloženy do více než osmdesáti jazyků a vydány v řádu několika milionů výtisků.

Během posledních dvaceti pěti let jsem nalétal víc než deset milionů mil. Zakusil jsem mnoho různých kultur a zvláštních pokrmů. Bydlel jsem v malinkých hotelových pokojích... to vše, abych mohl kázat evangelium po celé zemi. Službě se vede dobře, finance máme vyrovnané. O mě, Lisu i děti je dobře postaráno. Proč bych měl dál pracovat stejným tempem?“

Byla to perfektní odpověď. Zasmál se a odpověděl: „Nechtěl bych být ve tvé kůži, až se jednou setkáš s Ježíšem.“

Okamžitě jsem namítl: „Stane, přesně totéž jsi mi ale řekl ohledně svého podnikání.“

Úsměv mu z tváře okamžitě zmizel. Přestal se dívat na cestu a podíval se udiveně na mě. Nevěřicně se zeptal: „Jak tě to napadlo?“

„Stane, Bůh obdaroval všechny své děti. Tyto dary rozdal záměrně, aby bylo budováno Boží království. My jsme však správci těch darů, a proto se můžeme rozhodnout, a to kdykoli, použít tyto dary jedním ze tří způsobů:

Můžeme je použít pro budování Božího království.

Můžeme tyto dary použít ke zbudování sebe.

Můžeme je zkrátka zanedbávat.“

Získal jsem Stanovu pozornost, proto jsem pokračoval: „Mé zjevné dary jsou psaní a kázání. Tvé dary se týkají podnikání a dávání. Mému příkladu ses zasmál! Nicméně s tebou je to naprosto stejné! Tvé dary jsou pro budování Božího království zrovna tak důležité jako ty moje. Ve skutečnosti možná mnohem důležitější, ale ty ses na to tak nedíval. Nedochozelo ti to!“

Povídali jsme si dál. Během našeho hovoru došlo u Stana k radikální změně myšlení i postoje. Měl jsem z toho ohromnou radost.

O šest měsíců později jsem Stanovi zavolał, abych zjistil, jak se má. Náš rozhovor byl opět nezapomenutelný!

„Ahoj Stane, jak se vede?“

„Chceš slyšet pravdu?“ Jeho odpověď mě překvapila.

„No samozřejmě!“

„To, co jsi mi před šesti měsíci řekl, mě pronásleduje... ale v dobrém slova smyslu.“

„A co jsi tedy udělal?“

Zasmál se a rychle odpověděl: „Makám jak mourovatý na tom, abych své podnikání zhodnotil na těch pětatřicet milionů dolarů, a to vše pro budování Božího království.“

„Paráda!“

Stan pochopil, že není jen divákem, co se budování Božího království týče, ale velmi důležitým účastníkem. Chopil se vize, která mnohým uniká. Pochopil, že jeho jedinečné schopnosti mají význam a hodnotu pro věčnost, nejen pro to dočasné. Teď už si je plně vědom, že je obdarovaný kvůli něčemu většímu, než je on či jeho rodina. Jsem velmi vděčný, že byl upřímný a pokorný a na rovinu mi tenkrát vše řekl. Díky těmto vlastnostem mohl uslyšet pravdu, jež změnila jeho život. A díky jeho svědectví i životu i mnoho dalších lidí.

Stanovo prohlédnutí se mu stalo motivací znásobovat. Je příkladem hlavního důvodu, proč byla tato kniha napsána.

Během těch let, kdy jsem cestoval, jsem si povídal s mnoha věřícími. Je šokující, jak velké množství lidí smýšlí podobně jako Stan. Ve skutečnosti kdybych měl být naprosto upřímný, musel bych přiznat, že je to většina věřících. Mnoho jich bohužel není tak otevřených jako Stan a nepřiznají to, ale když se s nimi bavíte déle, podobné smýšlení vždy vyjde najevo.

Pokud právě o svém záměru přemýšlíte podobným způsobem, jsem velmi rád, že máte v rukou tuto knihu. Vroucně si přeji, aby se změnilo i vaše smýšlení.

Budte k sobě upřímní tak, jako byl Stan. Pomůže vám to uvidět celý obrázek. V postoji pokory objevíte znásobování či rozmnožování svého daru za účelem růstu Božího království. Jste Bohem povolání zrovna tak jako váš pastor nebo já. Vaše povolání je zrovna tak právoplatné, jako bylo povolání Billyho Grahama nebo kteréhokoli jiného známého služebníka.

Budeme ještě mluvit o tom, jak odhalit své dary, jak je rozvíjet a, co je nejdůležitější, jak je rozmnožovat a násobit, aby obohatily vaše konkrétní povolání. Boží Slovo a příběhy, jež uvedu v této knize, vybudují vaši víru, abyste mohli být efektivnější. Vím, o čem mluvím. Znímám to z první ruky. U mě k tomu došlo, když jsem psal a upravoval tuto knihu.

ZROZEN ZÁMĚRNĚ S URČITÝM ZÁMĚREM

Začněme tím, že prozkoumáme velmi známou část Bible:

Neboť jste zachráněni *milostí* skrze víru; a ta záchrana není z vás – *je to Boží dar*; není na základě skutků, aby se nikdo nechlubil. (Efezským 2,8-9)

Zaměřením těchto dvou veršů je Boží milost. Je zřejmé, zcela zřejmé, že jsme spaseni milostí a že je to Boží dar. Církev

dvacátého prvního století dělá skvělou práci v tom, jak tuto pravdu šíří. Nikdy nemůžeme pracovat dost tvrdě, žít dost čistě či obětovat toho dost na to, abychom si zasloužili výsadu strávit věčnost s naším Stvořitelem, všemocným Bohem. Tento známý verš byl jedním z těch nejhlavnějších, pokud ne tím prvořadým, jenž tuto důležitou pravdu zjevil. Nicméně jsme zanedbávali to, co následuje po něm:

Vždyť jsme jeho dílo, stvořeni v Kristu Ježíši k dobrým skutkům, které Bůh předem připravil, abychom v nich žili. (Efezským 2,10)

Všimněte si, že hned další slovo po devátém verši je slovo *vždyť*. Toto slovo je spojka, jež spojuje dva výroky. Jinými slovy, začátek této myšlenky není sám o sobě kompletní. Slovo *vždyť* znamená „kvůli tomu“. Verš 10 by tudíž neměl být vynecháván, když citujeme verš 8 a 9. Jinak totiž nezískáme celkový význam toho, co je nám předáváno.

Ve verši 10 se píše, že jsme Jeho mistrovské dílo stvořené s určitým záměrem – činit dobré skutky. Takže v těchto třech verších Pavel v podstatě říká toto:

Jsme spaseni milostí, abychom zaprvé byli někým – Božím dítětem. A stejnou milostí jsme zároveň zmocnění, abychom něco dělali.

Není možné zdůrazňovat jednu pravdu a opomíjet přitom jinou. Rád bych však zdůraznil hned na začátku, že to, kým jsme v Kristu Ježíši, je nadřazeno tomu, co děláme, neboť *cokoli, co děláme, by mělo být výsledkem toho, kým jsme.*

Je velmi snadné odklonit se od myšlenky „činění“, protože to z nás sejme tlak, že bychom pro Boží království měli pracovat. Smutnou pravdou však je, že je to právě naše práce, která nám

dodává šťávu. Ježíš řekl: „Můj pokrm je, abych činil vůli toho, který mne poslal, a dokonal jeho dílo.“ (Jan 4,34) A také řekl: „Jako mne poslal Otec, i já posílám vás.“ (Jan 20,21) Když si srovnáme tyto dva verše, je jasné, že naším pokrmem je dělat a dokončit vůli Ježíše, který nás vysílá. Pokrm je to, co nám dává sílu. Pokud nebudeme jíst, zeslábneme a mnoho toho nezmůžeme.

Pojďme si to nyní převést na náš duchovní život. Nebudeme-li činit vůli Ježíše, jenž nás vysílá, zeslábneme. Budeme pak velmi zranitelní vůči pokušení.

Za těch více než čtyřicet let, co jsem ve službě, jsem si všiml, že nejčastější příčinou toho, proč lidé odpadnou od víry, je nedostatek „činění“. Zleniví a jsou nečinní ve svém povolání, a dřív než se nadějí, ocitnou se ve spokojené opilosti či nemravnosti nebo se začnou věnovat zájmům, které je stahují směrem do světa a ke světskému způsobu života. Ztrácejí svou duchovní sílu. Jedna věc totiž na sto procent platí vždy:

To, co děláme, nám dává sílu.

Dovolte mi tedy parafrázovat pravdu výše uvedených biblických veršů: Byli jste znovuzrozeni darem Boží milosti, abyste se stali Božím dítětem. Zrovna tak jste byli toutéž milostí zmocněni, abyste něco dělali. Bible uvádí, že Bůh předem pro každého z nás připravil dobré skutky. David napsal:

Tvé oči viděly můj zárodek a do tvé knihy se zapisovaly všechny dny – utvářely se, nebyl ani jeden z nich.
(Žalm 139,16)

Bůh předtím, než jste se narodili, připravil věci, jež máte učinit. Ve skutečnosti tyto skutky zapsal do knihy! Asi si nedokážeme představit, jak obrovská tato kniha musí být, protože se uvádí, že je v ní zapsán každičkový okamžik našeho života. Všechny záznamy,

které tam Bůh vepsal, se točí kolem šíření a budování Božího království. Jeho nejhlubší touhou je, abychom naplnili Jeho plány pro náš život. Není to však automaticky zaručeno. Všimněte si, že v Efezským 2,10 se uvádí slovo „abychom“. Není tam uvedeno, že „v nich budeme žít“, ale „abychom v nich žili“. Je to podmiňovací způsob, ne budoucí čas. Do hry zde vstupuje naše svobodná vůle. Bůh naše skutky předem připravil, ale je na nás, abychom vkročili do toho, co On naplánoval.

Jsem si naprosto jistý, že až se postavíme před Ježíše u soudu věřících před Božím trůnem (kde přijmeme my křesťané odměnu za svou práci nebo utrpíme škodu za nicnedělání), Ježíš tuto knihu otevře a řekne: „Tak pojďme porovnat to, jak jsi skutečně žil, s původním plánem, který jsme pro tebe spolu s Otcem zamýšleli.“ (Když se v Bibli mluví o soudu, na dvou různých místech je zmíněno, že „knihy byly otevřeny“ – viz Daniel 7,10 a Zjevení 20,12.) Já jsem přesvědčen, že Bůh napsal o našem životě knihu ještě předtím, než jsme se narodili. Co se týče našeho konkrétního povolání, nebudeme souzeni za to, co jsme udělali, ale spíš za to, co jsme byli povolání udělat. A to by nás mělo probrat!

Je možné, že v tuto chvíli začínáte pociťovat paniku. Prosím, nepanikařte! Musíme si uvědomit tři velmi důležité věci! Zaprvé: Bůh touží mnohem víc než vy sami po tom, abyste naplnili, co pro vás připravil, takže před vámi nebude své plány skrývat. Touží po tom, abyste své povolání objevili, mnohem víc než vy sami! Zadruhé: Proces toho, že dorůstáte do svého povolání, je cesta, ne jednorázová záležitost. Takže se vzepřete pokušení podlehnout netrpělivosti. A zatřetí: V této knize najdete postřehy jak z Bible, tak ze zkušeností lidí, abyste mohli své povolání odhalit a rozvíjet.

Možná vám pomůže následující příklad. Řekněme, že jsem městský architekt a toužím vystavět naprosto skvělý obytný, odpočinkový a nákupní komplex nedaleko centra města. Protože jsem městský architekt, jsem tudíž i hlavní šéf celého projektu,

zajistím pro celý tento mistrovský plán zručné developery a nadané architekty. V tomto komplexu bych chtěl mít dětská hřiště, zábavné parky, sportovní areály, kašny, lavičky i odpočinkové stezky k procházkám. Také v něm chci mít malé obchůdky, nad kterými by byly byty, dále pak restaurace, kina a další prvky, díky nimž by byl náš komplex zcela jedinečný.

Jakmile je návrh hotový, mohu se rozhodnout, které dodavatele a stavitele budu potřebovat, aby se jednotlivé části mistrovského plánu uskutečnily. Jednotlivé dodavatele i stavitele najmu a rozdám jim úkoly i termíny splnění. Celý projekt může začít.

Pokud všichni udělají přesně to, co od nich žádám, pak poběží celý tento obrovský projekt hladce a bez potíží. Co když ale pro některé z nich nebude tento projekt prioritou? Co když svůj úkol přijmou, ale v době, kdy by na něm měli pracovat, budou své dovednosti využívat pro jiné zakázky? A co když místo práce půjdou na ryby? Nebo na golf? Co když si zajdou na fotbal a práce bude stát? A co když budou někteří líní a nebudou tuto práci brát vážně? Kdybych zcela spoléhal na tyto původní dodavatele a stavitele, projekt by nebyl hotový včas. Ve skutečnosti by možná nebyl hotový nikdy.

Rozhodnutí ohledně toho, co budou dělat se svým časem a se svými talenty, je na samotných lidech. Já jsem však hlavní architekt a nehodlám se spokojit s velkým časovým zpožděním ani s možností, že by tento projekt nebyl nikdy dokončen. Místo toho budu muset najít někoho jiného, kdo tuto práci provede.

A výsledek? Původní dodavatelé a stavitelé nezískají odměnu, kterou získá tým, jenž vystavěl zmíněný komplex. Nebudou moct svým dětem, vnukům ani přátelům ukázat, čím v tomto překrásném komplexu v centru města přispěli. Jejich děti nebudou moct vyprávět druhým lidem o tom, čeho byli jejich rodiče součástí. Také přijdou o finanční odměnu za splnění tohoto úkolu.

Tento příklad vidíme v celé Bibli od počátku až do konce. Bůh má mistrovský plán pro své Království. A přesto musel v průběhu dějin jednat s lidmi, kteří Jeho touhy nenaplnili. Proto musel svůj původní plán častokrát upravovat. (Nyní mluvím jako člověk, protože Bůh zná konec již od počátku. Není limitován časem.) Proto pro Něj „změna plánu“ není žádným šokem. On už předem věděl, jak se jeho dělníci rozhodnou. A už předem měl připravenou náhradu.

Uvedu několik z mnoha příkladů, které se v Bibli nacházejí. Například Abrahamův otec Terach. (Nedávno mi tuto pravdu připomněl náš nejmladší syn Arden.) Většina z nás ví, že se Abraham narodil a vyrůstal v kaldejském Úru, než ho Bůh povolal, aby vyšel do kanaánské země. Méně známé však je to, že původně tím, kdo byl k tomu povolán, byl jeho otec, Terach. Podívejme se na to zblízka:

Terach vzal svého syna Abrama, svého vnuka Lota, syna Háranova, svou snachu Sáráj, ženu svého syna Abrama, a vyšli spolu z chaldejského Úru, *aby šli do kenaánské země*. Přišli až do Cháranua *tam se usídlili*. Terachových dnů bylo dvě stě pět let, když Terach v Cháranu zemřel.
(Genesis 11,31-32)

Musíme zvážit dvě věci. Zaprvé: Proč by člověk bezdůvodně vzal celou svou rodinu z Úru a cestoval s ní víc než tisíc kilometrů a ze všech míst by si vybral zrovna Kanaán? Cestování na velbloudech je velice pomalé a únavné. Protože s sebou měli ženy a děti, trvalo přinejmenším několik měsíců. Terach se nemohl připojit na internet, prohlédnout si fotky Kanaánu a říct si, že je to opravdu skvělé místo, že tam chce žít a pracovat. Neviděl ani žádné reklamy na sociálních sítích. Pro toto zásadní rozhodnutí přemístit se na tak vzdálené místo musel existovat konkrétní důvod.

Zadruhé: Jestliže směřoval do Kanaánu, proč se usadil v Cháranu? Proč nedokončil svou cestu až do cílového bodu? Je možné, že byl pokoušen nedokončit ji? Je možné, že narazil na různé touhy, jež ho zastavily? Či těžkosti nebo člena rodiny, který už měl cestování plné zuby, nebo něco jiného? Je možné, že v Cháranu viděl mnoho skvělých příležitostí a nechtěl riskovat, že by o ně přišel jen kvůli Slovu od Boha?

Když vezmeme v úvahu tyto skutečnosti, mohli bychom dojít k závěru, že Terach byl první Boží volbou, aby se stal „otcem mnohých národů“? Měl se také původně stát *otcem víry*, což je termín, kterým se popisuje Abraham (viz Římanům 4,16-17)?

Terach se rozhodl, že tak daleko nepůjde. Usadil se v Cháranu. Jsem přesvědčen, že kdyby svou cestu nevzdal, dnes bychom četli o jeho dobrodružstvích a jeho smlouvě s Bohem. Jsem si jistý, že by Izrael nazýval svým otcem Teracha a o Ježíši by se říkalo, že je „potomek Terachův“ místo „potomek Abrahamův“ (viz Galatským 3,16).

Dalším příkladem změny Božího plánu je soudce a velekněz Élí. On a jeho potomci byli určeni k tomu, aby byli kněžími a přistupovali před Boha. Nicméně prorok, který byl k Élímu poslán, vyřkl:

Proto je toto výrok Hospodina, Boha Izraele: Opravdu jsem řekl: Tvůj dům a dům tvého otce bude přicházet přede mne navěky. Ale nyní je toto Hospodinův výrok: Ať je to ode mne vzdáleno, protože ty, kdo mne ctí, poctím, ale ti, kdo mnou opovrhují, budou prokleti! (1. Samuelova 2,30)

Élího neposlušnost ovlivnila jej i jeho potomky. Kdyby před Bohem krácel počestně, kněžství by v jeho rodu pokračovalo dál.

Dalšími příklady jsou všichni izraelští králové. A předním z nich Davidův syn Šalomoun. Bůh mu řekl: „Protože se s tebou stalo toto a nezachoval jsi mou smlouvu ani má ustanovení, která jsem ti přikázal, jistě od tebe odtrhnu království a dám je tvému otrokovi.“ (1. Královská 11,11) Kdyby Šalomoun zůstal věrný, nikdy by jeho království nebylo odebráno jeho synu Rechabeámovi. Většinu jeho království získal Jarobeám. Ale i ten později nezůstal věrný. Bůh mu řekl:

Protože jsem tě vyvýšil zprostřed lidu a ustanovil jsem tě vévodou nad svým lidem Izraelem, odtrhl jsem království od domu Davida a dal jsem ho tobě. Ale ty jsi nebyl jako můj otrok David, který zachovával mé příkazy, chodil za mnou celým svým srdcem a činil pouze to, co je správné v mých očích. Páchal jsi ještě větší zlo nežli všichni, kdo byli před tebou. Šel jsi a učinil sis jiné bohy a lité modly a provokoval jsi mě k hněvu. Odvrhl jsi mě za svá záda. Proto hle, přivedu zlo na dům Jarobeámuv... (1. Královská 14,7-10)

Jarobeáмова dynastie by vládla dále, kdyby nezneužil postavení a dary, které měl, sám pro sebe, místo pro Boží království. Podobné poselství uslyšel také izraelský král Baeša (viz 1. Královská 16,1-7). A zrovna tak i ostatní, kterým bylo svěřeno království a zodpovědnost.

Tím chci říct, že častokrát naše nevěra Božímu povolání, které ve svém životě máme, ovlivní nejen nás, ale také naše potomky. U Teracha tomu tak nebylo, ale u mnoha ostatních ano.

Podobnou situaci vidíme i u proroků. Elíša sloužil Elijáše a získal dvojitou míru pomazání, které bylo na životě Elijáše. Později však Elíšův sluha Gecházi, jenž měl být tím dalším, který měl kráčet v prorockém obdarování, přestal hledět na to, co bylo důležité, a sešel ze správné cesty. Onemocněl malomocenstvím a odešel ze služby, ke které byl původně povolán

(viz 2. Královská 5,20-27). Na jeho místo nastoupil jiný služebník, jehož jméno není známo. Ten pak pomáhal Elišovi.

V Novém zákoně vidíme tuto situaci u Jidáše Iškariotského. Protože zneužil své povolání a dary, jež mu byly svěřeny, musel být nahrazen. Petr řekl učedníkům v horní místnosti: „Neboť je napsáno v knize Žalmů: ‚Jeho příbytek ať zpustne, ať není nikoho, kdo by v něm bydlil‘ a ‚Jeho pověření ať obdrží jiný‘. Proto se musí jeden z těch mužů, kteří s námi chodili po celý ten čas, kdy Pán Ježíš pobýval mezi námi, od křtu Janova až do dne, kdy byl od nás vzat vzhůru, stát spolu s námi svědkem jeho zmrtvýchvstání.“ (Skutky 1,20-22)

Je to tak smutné! Když si představíme, kolik lítosti zakusí ti, již se rozhodli nehosподаřit s povoláním a dary, které pro svůj život dostali, tím správným způsobem, musí to námi zaručeně otrást.

Vraťme se ale k tomu pozitivnímu. Vy, drazí čtenáři, jste se narodili záměrně a pro určitý záměr. Vaš život má velkou cenu a je důležitý pro budování něčeho věčného. Nejste zde jen z vůle pouhého muže či ženy, ale rozhodl o vás samotný Bůh!

O TOM, JAK BUDETE EFEKTIVNÍ, ROZHODUJETE JEN VY SAMI

Realita, která vás zaručeně probere, je taková: *To, jak efektivní budete, nezáleží na Bohu, ale na vás samotných.* Pokud jste všechno, čeho jste v životě dosáhli, pokládali za výsledky „Boží svrchovanosti“, pak vám toto tvrzení může připadat neuctivé. Ujišťuji vás však, že není ani neuctivé, ani nic neubírá na Boží svrchovanosti. Toto tvrzení je svědectvím o tom, že nám Bůh důvěřuje a že touží, aby Jeho synové a dcery používali svobodnou vůli, kterou nám dal.

Podívejme se znovu na část biblických veršů, kterými jsme začínali tuto kapitolu:

Neboť skrze mne (moudrost) se rozmnoží tvé dny
a přibude ti let života. Jestliže jsi zmoudřel, zmoudřel jsi pro
sebe (pro svůj užitek – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn.
překladaatele). (Příslaví 9,11-12)

Tato pravda je tak povzbudivá a mocná! Co to znamená *rozmnoží se tvé dny*? Nemůže to znamenat prodloužení života. To již zahrnuje výrok: „... a přibude ti let života“. Nemůže to tedy znamenat nic jiného než to, že každý den vzroste vaše efektivita. Jinými slovy z každého dne vytěžíte mnohem více než někdo, kdo nemá Boží moudrost.

Asi jste již slyšeli výrok: „Pokud by se ztupila sekera a on by nenabrousil ostří, musí zvýšit své úsilí. Moudrost má napomáhat k užitečnosti.“ (Kazatel 10,10) Moudrost je zde tím ústředním tématem. S tupou sekerou (nedostatek moudrosti) nebude člověk tak efektivní a produktivní. A naopak, s nabroušenou sekerou (moudrým životem) bude moct pokácet mnohem více stromů. Za použití stejného množství síly znásobí svou snahu.

Boží moudrost je velmi důležitá. Později se v této knize podělím o příběh jednoho svého známého, který byl celá desetiletí jako věřící neproduktivní. Nakonec měl tohoto letargického stavu dost. První věc, kterou udělal, bylo to, že se na šest měsíců ponořil do studia Bible. To mu dalo moudrost být efektivnějším. Budete nad jeho životním příběhem opravdu žasnout!

A neplatí to jen pro mého přítele. Nám všem je řečeno: „Získej moudrost, získej rozumnost!“ (Příslaví 4,5) Tento výrok mám velmi rád. Jakmile mu opravdu uvěříte, budete věnovat svůj čas i energii tomu, abyste získali moudrost. A skvělá pravda Příslaví 9, 11-12 je tato: Jakmile získáte moudrost, *vy budete tím, kdo z toho bude mít užitek!*

Boží moudrost, o které píšu v této knize, mi zabrala léta hledání, bádání a poslouchání spolu s mnoha zkušenostmi, a to jak pozitivními, tak negativními. Brzy však zjistíte, že nejen já, ale i mnoho dalších lidí, se kterými jsem měl tu výsadu mluvit, žijí velice moudře a nesou mnohé ovoce. Já si mohu jen přát, abyste během krátké doby získali to, co mně trvalo léta, a abyste s touto moudrostí došli mnohem dál než já. Jde totiž o Boží království. Všichni jsme jedno. Jestliže se daří vám, mám z toho užitek i já. Jestliže dojdete dál než já, přinese to užitek i mně samotnému, protože jsme jedno. Všichni spolu pracujeme pro společné dílo a ke slávě stejného Krále.

SKRYTÉ TAJEMSTVÍ

Pomocí následující otázky se přesuneme k další kapitole. Chtěli byste se dozvědět skryté tajemství, o kterém většina lidí vůbec netuší, jež by přineslo vašim schopnostem hnací sílu, jakou jste nikdy předtím nezakusili?

Řekl bych, že ano! A víte co? Takové tajemství opravdu existuje! Je to skrytá pravda, kterou společně odhalíme.

ZAMYŠLENÍ

1. Podle Efezským 2,10 Bůh pro vás připravil skutky ještě předtím, než jste se narodili. Snažili jste se tyto plány poznat? Brání vám něco, abyste je odhalili?
2. Narodili jste se záměrně pro určitý záměr. Vzpomeňte si na příběh Stana. Jak se díváte na své dary a schopnosti? Vidíte je jako důležité pro šíření Božího království? Nebo stejně jako Stan „nevidíte celý obrázek“ (ještě vám to „nedošlo“)?
3. Činění Boží vůle nás posiluje. Posiluje vás to, co ve svém životě děláte? Jste v tom, co děláte, horliví a děláte to s nadšením? Pokud ne, proč vám schází naplnění?

*Máme rozdílné dary podle milosti, která
nám byla dána ... použijeme je tedy.*

– Římanům 12,6

(překlad z angl. jazyka; NKJV;

pozn. překladatele)

2

Vložené schopnosti

Mám jednoho přítele, který se jmenuje Jim. Osmnáct let trénoval středoškolský dívčí basketbalový tým. Za celou dobu se jim ale nepodařilo stát se mistry. Rok za rokem buď prohráli v krajském finále, nebo je vyřadili hned v prvním kole celostátního turnaje.

Jim se mi jednou svěřil: „Byl jsem zdeptaný a chtěl jsem to zabalit. Tehdy jsem ale objevil moc Boží milosti.“

Jim se rozhodl. Nebude už dál trénovat ze své vlastní síly, tak jak to dělal těch osmnáct let, ale bude se zcela spoléhat na *Boží milost*. Zeptal se Boha, co má dělat, a Bůh mu odpověděl: „Změňte tréninky. Místo devadesáti minut v tělocvičně věnujte čtyřicet pět minut čtení Bible v šatně. Sdílejte se, modlete se. Pak věnujte těch zbývajících čtyřicet pět tréninku v hale.“

Jim mi řekl: „Johne, připadalo mi to kontraproduktivní. Potřebovali jsme pracovat na herních dovednostech a na přihrávkách. Při tréninku jsem potřeboval využít každickou minutu. Věděl jsem ale, že ke mně mluvil Bůh.“

Pokračoval: „Naši novou strategii jsem předložil holkám. Myslely si, že je to trošku náboženské, a připadalo jim to jako hloupý nápad. Některé se dokonce naštvaly, když jsem jim to říkal. Když jsem jim však vysvětlil víc, nakonec souhlasily.“

S úsměvem na tváři pokračoval: „Ten rok jsme se poprvé stali mistry našeho státu. A aby toho nebylo málo, vyhráli jsme mistrovství i další rok.“

Potom dál vyprávěl o druhém mistrovském zápasu: „Vůbec jsme to nechápali. Každou střelu z dvojtaktu jsme minuli. Nebylo možné, abychom vyhráli s tolika minutými koši! Když jsme se však pak dívali na statistiky, zjistili jsme, že jsme vytvořili rekord ve střelách za tři body. Tyto střely kompenzovaly všechny ty netrefené dvojtaky. Díky nim jsme vyhráli.“

ZMOCNĚNÍ

Jim pronikl do nadpřirozené moudrosti. Ve skutečnosti to bylo totéž zjevení, které objevil apoštol Pavel, člověk, jenž statisticky vyniká nad devadesáti procenty církve dvacátého prvního století. Biblická milost není pouze Božím darem záchrany, ale je to Boží zmocnění pro život. Prostudujme Pavlova slova, ale mějme přitom na mysli, že jsou přímou citací slov z Božích úst: „Stačí ti má milost, neboť má moc se dokonává ve slabosti.“ (2. Korintským 12,9) („*Má milost* je to jediné, co potřebuješ, neboť *má moc* je největší ve chvíli, kdy ty jsi *slabý*.“ – dosl. překlad z angl. jazyka – překlad GNT; pozn. překladatele.)

Na tom není nic nejasného. Bůh zcela jasně mluví o své *milosti* jako o *zmocnění*. Slovo *slabý* ve výše zmíněném verši znamená „neschopnost“. Pán oznamuje Pavlovi, ale také nám: „Mé zmocnění (milost) se projevuje v situacích, které jsou za hranou vašich přirozených schopností.“

Osmnáct let Jimovy tvrdé práce a snažení, aby dovedl svá děvčata do finále... a co to přineslo? Nic než to, že vždy vypadli těsně před ním. Všechno to trápení a mnohočetná zklamání však stála za to, protože nakonec Jim objevil tuto moudrost: *Boží milost nás zmocňuje až za hranici našich přirozených schopností.*

V jiném dopise Pavel velice rázně tvrdí: „Pracoval jsem víc než všichni ostatní apoštolové.“ Páni! Opravdu to napsal? Vždyť přemýšlejte, o kom se tu mluví: Petr, Jakub, Jan, Barnabáš,

Apollos... a mnoho dalších velkých Božích mužů. Trošičku arogantní, ne? Když si však přečtete zbytek jeho tvrzení, zjistíte, že tomu tak není:

„... vždyť jsem usilovně pracoval více než všichni ostatní – nikoli já, nýbrž Boží milost, která byla se mnou.“

(1. Korintským 15,10)

Pavel se chlubí Božím zmocněním, ne svou vlastní schopností, takže nejde o žádné osobní vychvalování. Spoléhal na milost, že díky ní dosáhne svého poslání, které mu Bůh svěřil. Jim prožil jako trenér roky frustrace. Nakonec zažil osvícení a nyní se plně spoléhá na Boží zmocnění (milost), že bude moct jít až za hranice svých vlastních schopností. Tuto moudrost vnesl do všech oblastí svého života. Naostřil svou sekeru!

Mějme to stále na mysli, ale vraťme se k poslání každého jednoho z nás. Boží Slovo prohlašuje: „Vždyť jsme jeho dílo, stvořeni v Kristu Ježíši k dobrým skutkům, které Bůh předem připravil, abychom v nich žili.“ (Efezským 2,10) Váš úkol připravil samotný Bůh. Dokonce dávno předtím, než jste se narodili. A jedině toto povolání vám přinese opravdové naplnění! Nedosáhnete jej ničím jiným. Žádnou jinou prací ani zábavou! Je to váš záměr a je velkolepý. Ve skutečnosti, co se týče naplňování záměru, je důležité uvědomit si tuto pravdu:

Váš osud, který vám Bůh připravil, je až za hranicemi vašich přirozených schopností!

Vysvětlím to lépe, aby to bylo zcela jasné. Je naprosto nemožné, abychom naplnili svůj Bohem daný úkol ze své vlastní síly a ze svých vlastních schopností. Jak vím, že tomu tak je? Protože Bůh prohlásil, že se s nikým nebude dělit o svou slávu. „Svou slávu jinému nedám.“ (Izajáš 48,11) Kdybychom měli naplnit náš osud pomocí svých schopností, pak by se s námi Bůh musel dělit o svou

slávu. Ale to On neudělá! Bůh vaše povolání položil za hranice vašich přirozených schopností záměrně, abyste museli spoléhat na Jeho *milost* při jeho naplňování!

SPECIFICKÉ SCHOPNOSTI

Dále bychom se měli zamýšlet nad tím, zda existují specifická obdaření milosti. Jsou v rámci milosti, která nás zmocňuje žít až za hranice přirozených schopností, jedinečná nadání, jež přijímáme od Boha, abychom byli vybaveni dosáhnout našeho specifického poslání?

Rád bych na tuto otázku odpověděl několika příklady. Roger Federer by se nikdy nemohl stát jedním z největších tenistů světa, kdyby se nikdy v životě nesetkal s tenisovou raketou a míčkem. Nejlepší tesař ve městě by nikdy nebyl nejlepším, kdyby neměl své nářadí. Nikdy bychom nevěděli, kdo byl Michelangelo, kdyby neměl přístup ke dlátu, štětcí či barvám. Není totéž pravdou o našem povolání od Boha?

Dva krátké příběhy vnesou do celé situace ještě více světla. Když jsem začal sloužit Bohu, setkal jsem se s výjimečným vedoucím chval a uctívání. Tento gentleman vedl uctívání pro světově známého evangelistu v polovině dvacátého století. Ten v sedmdesátých letech zemřel a vedoucí chval začal svou vlastní službu.

V osmdesátých letech častokrát navštěvoval náš sbor. Mnohokrát jsem se přistihl, jak jen zírám a poslouchám v úžasu. Byl velmi nadaný! Na klavír dokázal hrát jako málokdo, koho jsem slyšel. A zjevně bez větší námahy. Během mžiku dokázal strhnout tří a půltisícový dav ke zpěvu, tanci a uctívání. Když chválil Boha, celá atmosféra se úplně změnila. Místnost pulsovala Boží přítomností.

Několikrát jsem měl tu výsadu se o něj starat. Trávili jsme spolu čas a já se ho na mnoho věcí ptal. Toužil jsem totiž vědět, jak je to s Bohem darovanými schopnostmi. Zjistil jsem, že se jeho matka, jež byla velice zbožná a vydaná žena, modlila každý den několik hodin. Řekl mi: „Johne, ještě když jsem byl v lůně své maminky, přišel k nám domů jednou jeden muž (jeho matka byla přesvědčená, že to byl anděl). Ona ho předtím nikdy neviděla. Řekl jí: ‚Tvůj syn bude přivádět do Boží přítomnosti zástupy lidí a bude už v mladém věku velice dobře hrát na klavír.‘ “

Pak přišlo něco, co mě na tom příběhu nejvíce oslovilo a díky čemu na něj nikdy nezapomenu. Když byl batole, sedl si jednou za klavír a začal hrát naprosto dokonale, aniž by ho předtím kdokoli učil nebo aniž by si to nacvičil. A nebyly to žádné „odrhovačky“, ale velmi složitá skladba, kterou by zvládl jen zkušený žák hry na klavír. A samozřejmě že k tomu nepotřeboval ani noty!

Od toho dne hrál velice zručně, aniž by kdy přečetl jedinou notu. Každou píseň hrál jen podle sluchu. Měl schopnost poslechnout si píseň a během okamžiku ji uměl zahrát.

Už jako malý chlapec začal sloužit na hlavní bohoslužbě své domácí církve. Nakonec mu jeho dar otevřel dveře a hrál pro již zmíněného známého evangelistu.

Je zřejmé, že měl dar – schopnost od Boha.

Další, velice známý a nadaný člověk, je Akiane Kramarik. Aniž by kdy navštěvovala kurz kreslení, začala kreslit ve věku čtyř let. Její kresby byly výjimečné. Když jí bylo šest let, začala kreslit velice složité předměty, ale také své jedinečné vize. Když jí bylo osm, nakreslila známý obraz Kníže pokoje, portrét, který mi visí na zdi nad stolem.

Je zřejmé, že má zvláštní dar. Bohem danou schopnost.

Proč dostanou dary jen někteří? Je tomu opravdu tak?

Měli bychom se spíš ptát takto: Dostávají některé, mnohé, nebo dokonce snad všechny Boží děti dary? Podívejme se opět na verš, který jsem citoval na začátku této kapitoly. Je to překlad New Living:

Ve své milosti nám Bůh dal rozdílné dary, abychom činili konkrétní věci dobře. (Římanům 12,6; dosl. překlad z angličtiny; pozn. překladatele)

V tomto verši z Bible vidíme dvě velmi důležitá, ale odlišná slova. To první jsme už zmiňovali. Milost – řecké slovo *charis*. Když ke slovu *charis* přidáme koncovku *ma*, získáme další řecké slovo *charisma*. A to je právě slovo, jež je použito ve výše uvedeném verši jako dary. Zaměříme se na něj.

Během let, kdy jsem studoval řecké slovníky a bádala nad kontextem, v jakém je slovo *charisma* použito v Novém zákoně, jsem došel k této definici:

Charisma: specifické obdarování milosti, jež zmocňuje jednotlivce zvláštní schopností.

Tato schopnost je ve skutečnosti Boží způsobilost a nadání, které Bůh svěří jednotlivci a které vždy převyšuje obyčejnou, přirozenou schopnost. Některé dary jsou zjevně nadpřirozené. Na druhé straně jsou i takové, které se zdají být přirozenými lidskými schopnostmi, ale ve skutečnosti jsou nadpřirozené. Některé dary má člověk od narození. Jiné získává v určitý čas slovem z Hospodinových úst.

CHARISMA KE PSANÍ

Naše bádání začnu příkladem ze svého života. (Stručně jsem již tento osobní příběh zmínil v předchozí knize *S ohledem na věčnost*.)

Charisma, jež mám ve svém životě, je psaní. Pokud nesledujete naši službu už mnoho let, pravděpodobně nevíte, že angličtina, tvůrčí psaní a cizí jazyky byly pro mne ty nejhorší předměty. Někdy si říkám, že mě učitelé angličtiny nenechali propadnout jen proto, aby se se mnou nemuseli trápit o rok déle!

Když jsme dostali za úkol napsat text na jednu nebo dvě stránky, trvalo mi to hodiny. Přitom to mělo být hotovo za chvíličku. Napsal jsem jednu dvě věty. Několik minut jsem na ně hleděl a s každou minutou se mi to líbilo míň a míň. Znělo to hloupě a totálně pateticky. Nakonec jsem papír zmuchlal a začal psát znovu od začátku. Tak to šlo pořád dokola. Promrhal jsem mnoho papírů, spoustu času i energie. Vzpomínám si, že byly okamžiky, kdy jsem u toho seděl víc než hodinu a stále jsem neměl ani první dva odstavce.

Pokud pochybujete o tom, co říkám o svém studiu, pak uvedu výsledky maturity. Jak je známo, maturita je zkouška, která je povinná předtím, než člověk začne studovat na vysoké škole. Když jsem tuto zkoušku skládal já, měla dvě hlavní části: matematickou část a verbální část. Verbální část se v podstatě týkala anglického jazyka. Ověřovala schopnosti tvůrčího psaní a porozumění textu a práce s textem při čtení. Nejvyšší počet bodů byl 800. Já jsem získal 370 (ano, vidíte to správně). Pokud si to převedeme na procenta, bylo to neuvěřitelných dvačtyřicet procent, což je podle většiny bodovacích schémat pětka. Cestuji už více než třicet pět let a za celou tu dobu jsem se setkal jen s jediným člověkem, který při tomto testu dopadl hůř než já. (SAT – název testu v USA, jež odpovídá naší „maturitní“ zkoušce; pozn. překladatele.)

Přejdeme teď do doby, kdy mi bylo třicet. V roce 1991 jsem se jednoho letního dne modlil venku na vzdáleném opuštěném místě. Promluvil ke mně Bůh: „Synu, chci, abys psal.“

Sám pro sebe jsem se zasmál: „Bože, ty máš tady na zemi tolik synů a dcer, že už si nás začínáš plést. Nemůžeš chtít, abych psal já. Jen se poptej mých učitelů na střední.“

Žádná odpověď. Jen ticho.

Toto ticho jsem pokládal za souhlas. Sám sebe jsem přesvědčil, že jsem se z toho dostal, protože Bůh už dál nereagoval. Ve svém srdci jsem ale věděl, že tomu tak není.

O deset měsíců později za mnou během dvou týdnů přišly dvě různé ženy ze dvou různých států a řekly mi naprosto totožná slova: „Johne Bevere, pokud nenapíšeš, co ti Bůh dává, abys psal, předá tato poselství někomu jinému. Jednoho dne se z toho ale budeš muset zodpovídat.“

Když mi tatáž slova, která mi říkala žena z Floridy, opakovala i žena z Texasu, sestoupila na mě svatá bázeň Boží a začal jsem jednat. Byl rok 1992 a neexistovaly žádné iPady, jen pero a papír, a tak jsem si vzal zápisník a nahoru jsem tiskacími písmeny napsal: SMLOUVA. Pak jsem načmáral:

Otče, neumím psát. Abych Tě poslechl, potřebuji milost! Pokud tedy budu psát, pak žádám, aby každé slovo bylo inspirováno Tvým Duchem a aby bylo plné Tvého pomazání. Prosím, aby měnilo muže, ženy, děti, sbory, města a národy. Předem přísahám, že Tobě vzdám veškerou čest, chválu, slávu i díkyvzdání. Tuto smlouvu (dohodu) s Tebou zapečetěji v mocném jménu Ježíš.

Tvůj syn a služebník John Bevere

Přenesme se nyní do dnešního dne. Téměř o třicet let poté. V současné době jsem napsal víc než dvacet knih a byly vydány v desítkách milionů výtisků. Mnoho z nich bylo na předních příčkách nejlépe prodávaných knih jak na křesťanském trhu, tak všeobecně, a to na národní i mezinárodní úrovni. Jsou překládány do více než sta jazyků po celém světě. V mnohých zemích jsou

nejvydávanějšími knihami jak ve světských, tak křesťanských kategoriích.

U většiny knih jsem o dvaceti až třiceti procentech psaného obsahu neslyšel, nečetl ani nepřemýšlel. Slova mi přicházela, když jsem seděl a ťukal do klávesnice. Vzpomínám si, že jsem několikrát seděl doma v kanceláři nebo v hotelovém pokoji, a samotného mě hluboce zasáhlo to, co jsem právě psal. Stalo se mi, že jsem vyskočil a zvolal: „No páni! To je tak úžasné!“

Možná vás napadá: Jak to můžeš vůbec říct? Vždyť to je pýcha!

Na to vám odpovím jen takto: Víím, odkud to přišlo. A ze mě to nebylo. Jsem zcela přesvědčen, že tyto knihy nesou mé jméno jen proto, že jsem byl první mimo nebe, kdo je četl! Víím, že ta slova přicházela od Ducha Svatého. Je to podobné jako výrok apoštola Pavla. Také zněl malinko arogantně, když vyřkl: „Pracoval jsem víc než kdokoli z ostatních apoštolů.“ Copak to nevypadá jako člověk, který je soutěživý, egoistický, a dokonce i narcistický? My však z Bible vííme, že se Pavel chlubí Božím darem milosti, a ne svou vlastní schopností.

Osobně věřím tomu, že když ke mně tenkrát v létě ráno při modlitbě Bůh promluvil, bylo do mého života *uvolněno* charisma ke psaní. Ale až ve chvíli, kdy jsem učinil rozhodnutí poslechnout Boha, bylo v mém životě *aktivováno*. Asi se objeví lidé, kteří by o tomto výroku chtěli debatovat a vyvracet jej. Omlouvám se, ale na rovinu řeknu, že to není až tak důležité a za rozpory to nestojí. Jsem si vědom, že se mohu mýlit, takže raději uvedu i to, čím by argumentovali druzí.

Někteří lidé by tvrdili, že jsem tento dar získal ve chvíli, kdy jsem byl v roce 1979 znovuzrozen. To nedokážu potvrdit zkušeností, protože jsem mezi rokem 1979 a 1992, kdy jsem sepsal smlouvu s Bohem ohledně svého psaní, nic nenapsal. Jednu věc mohu říct

s jistotou: S tímto darem jsem se nenarodil, jako například pianista, o kterém jsem psal v této kapitole. Jeho příklad však potvrzuje, že některé dary jsou dány už při početí. Z Bible například víme, že Jan Křtitel byl naplněn Duchem Božím (jenž dává dary) už v lůně své matky, protože rozeznal živého Krista v lůně Marie už ve chvíli, kdy byl sám v lůně své matky Alžběty (viz Lukáš 1,41). O třicet let později to byl tentýž dar, díky kterému Jan rozpoznal Ježíše (dřív než kdokoli jiný), když se přišel nechat pokřtít (viz Jan 1,29).

Některé dary však přicházejí později. Saul, syn Kíšův, na začátku svého života neprorokoval. K tomu došlo až ve chvíli, kdy byl jako mladík Samuelem pomazán olejem za prvního krále Izraele. Samuel uvedl, že Saul později uviděl skupinu mužů, jež hrála na hudební nástroje a prorokovala. Budu Samuele citovat přímo: „Uchvátí tě Duch Hospodinův, budeš prorokovat s nimi a budeš změněn v jiného muže.“ (1. Samuelova 10,6)

V těchto dvou příkladech z Bible zcela jasně vidíme, že některé dary jsou dány hned od početí v matčině lůně, a jiné později během života.

CHARISMA K PROMLUVĚ

Další *charisma*, které ve svém životě mám, je veřejná promluva. Když vám budu vyprávět o tomto daru, pomůže vám to celou záležitost lépe pochopit.

Když mě má žena Lisa slyšela promlouvat Boží Slovo na bohoslužbě poprvé, bylo to nezapomenutelné. Byla to totální katastrofa, a to jsem ještě mírný a nepřeháním. Během prvních pěti minut mého poselství tvrdě usnula a po celou dobu podřimovala. Bylo to příšerné poselství. Její kamarádka Amy, která seděla vedle ní, usnula tak tvrdě, že bylo vidět, jak ji z otevřené pusy tečou sliny. Zařezávala jak špalek! Opravdu jsem byl tragický mluvčí.

V tu dobu jsem v našem sboru sloužil jako pomocný pastor našeho hlavního pastora a jeho ženy. (Náš sbor byl ve Spojených státech docela vlivný a měl víc než čtyři sta placených zaměstnanců.) Mou zodpovědností bylo starat se o potřeby pastora a všech hostujících služebníků, kteří do našeho sboru přijeli. Tak to zkrátka bylo. Zodpovědnost, kterou jsem v Božím království měl, nebyl rozhodně žádný dar promluvy. Spíš služba za scénou. (O tom se v této kapitole ještě zmíním.)

Přesto jsem se pokoušel začít sloužit Slovem, protože mi Bůh ukázal, že budu přinášet Jeho Slovo národům po celém světě. Chyba, kterou jsem v té době dělal: činil jsem to ze své síly. A také jsem stále ještě byl v období, kdy jsem měl v prvé řadě sloužit ve službě jiného člověka, být „věrný v cizím“ (viz Lukáš 16,12). Veškerý svůj volný čas a energii jsem využíval k tomu, abych vyprodukoval svá poselství, zabalil je a někomu je donesl. (Bylo by o mnoho lepší, kdybych se tenkrát soustředil víc na to, abych byl lepší služebník a manžel, ale někdy se zkrátka musíme poučit až tvrdými pády na zem.)

Abych to zkrátil, porodil jsem „službu Izmael“. Proč ji tak nazývám? V Bibli vidíme paralelu. Bůh promluvil k Abramovi (Abrahamovi), když mu bylo sedmdesát pět let. Řekl mu, že se stane otcem zaslíbeného syna a že se prostřednictvím svého potomka nakonec stane otcem mnohých národů. O deset let později stále neměl žádného syna. Už mu bylo osmdesát pět. A tak spolu se svou manželkou Sáráj vymysleli plán, jak Bohu „pomocť“, aby se naplnilo, co slíbil. Z ješitné lidské snahy se zrodil Izmael. Proto používám pro tento typ služby výraz „služba Izmael“.

Je těžké tomu uvěřit, ale někteří lidé mi dokonce opravdu dávali finanční dary. Svá poselství jsem uveřejňoval pod záštitou „samoustanovené“ služby „Bevere Ministries“. Naším mottem bylo „Dotknout se světa Jeho úžasným světlem“. Dnes se své hlouposti musím jen smát. Naše první série vyučování v počtu

čtyř kazet obsahovala poselství, které mou manželku a její kamarádku uspalo! Kolik dalších lidí bylo při poslechu těch kazet ukolébáno k sladkému spánku? Chvěji se hrůzou, když o tom jen přemýšlím!

Věřte tomu, nebo ne, bylo to pak ještě horší. V té době byl mým velkým vzorem evangelista T. L. Osborn, který je nyní v nebi. Během svého života spolu se svou manželkou přivedli ke spáse víc než padesát milionů lidí. Chtěl jsem v kázání přijmout jeho vzor. Hodiny jsem poslouchal jeho poselství, učil jsem se napodobovat tón jeho hlasu, kdy zvedal hlas, jak činil výzvy, jak vyučoval, jak vyzýval, jak pronášel naléhavé výroky, dokonce i styl jeho humoru. Nebyl jsem jen originální nudný mluvčí, byl jsem příšernou kopií jiného člověka.

T. L. byl mistrovským mluvčím. Když mluvil u nás ve sboru, všichni pozorně naslouchali každému slovu. Jednou vyprávěl o velkém Božím pohybu při jedné jejich evangelizaci v Africe. Když se s námi sdílel o tom, jak velké zázraky se tam děly, hluboce se jej to dotklo a náhle nadšeně zvolal: „Wow!“ Pak se zarazil. Všichni jsme nedočkavě čekali, co bude dál. V žertu jen tak vyhrkl: „To slovo je vážně úžasné, píše se úplně stejně i pozpátku! Wow!“ Všichni se zasmáli. Bylo to tak přirozené, jak to dokázal podat jen on.

Protože jsem byl pošetilý a naivní, převzal jsem to a začal jsem pravidelně říkat: „Wow.“ Dělal jsem to přesně tak, jak to při té jedinečné příležitosti použil T. L. Jediný problém byl v tom, že se nikdo nesmál. Ovšem mně to nedocházelo.

Znovu a znovu jsem při svých modlitebních zápasech ležel před Bohem na tváři na zemi, až jsem se nakonec „zlomil“. Pak ale došlo k úžasné změně. Opět jsem se začal radovat ze svého současného postavení služby druhým. Svůj volný čas jsem nyní věnoval našemu manželství a přátelům. Nyní byl můj život plný,

pestrý a ucelený. Veškerý ten zápas a snažení byly minulostí. Jakmile jsem začal být opravdově spokojený, velice snadno jsem prohlédl a uviděl, že mé snahy byly marné, a vyškrtl jsem celou tu věc ohledně „Bevere Ministries“ ze svého života. Věděl jsem, že Bůh sám jednoho dne naplní, co přislíbil. Nestane se to ale z mého popudu.

Asi už to tušíte. Jakmile jsem se dostal do bodu plného pokoje a klidu, během několika měsíců se dostavilo Boží povýšení. Požádali mě, abych se stal pastorem mládeže jednoho z nejrychleji rostoucích sborů ve Spojených státech.

Nikdy nezapomenu na první neděli. Náš pastor byl známý po celém světě. V té době stávali lidé každou neděli víc než hodinu před otevřením sboru v horku a na slunci jen proto, aby v sále získali dobré místo. Každá služba byla přeplněná lidmi. Na našich bohoslužbách byli vždy lidé, kteří přijížděli z jiných států i národů.

Služba už byla v plném proudu. Prožili jsme překrásné uctívání. První věc, kterou pastor udělal, když přišel na pódium, byla, že informoval sbor o novém pastorevi mládeže. Pak, k mému velkému překvapení, mě pozval dopředu a požádal, abych krátce promluvil k zástupu lidí na této nedělní bohoslužbě.

Aniž bych to tušil, má manželka v tu chvíli zpanikařila. Asi bych zpanikařil také, kdybych měl čas o tom přemýšlet. Šok! Právě mě požádali, abych mluvil před třemi tisíci lidí! Lisa se začala bát, protože z minulosti věděla, co přijde. Jak jen tuto hrůznou katastrofu přežijeme? Asi to bude naposledy, co mě někdo v této svatyni uslyší mluvit, protože je téměř jisté, že až skončím, už mě nikdy nikdo o promluvu na hlavní službě nepožádá. Všechny tyto obavy se v ní hromadily, když mě viděla jít uličkou k pódiu. Až později mi řekla, že se rychle horlivě modlila, abych nezačal opět jako vždy napodobovat T. L. Osborna, obzvláště pak svůj „příšerný vtip“ se slovem „wow“ pozpátku, jak jsem měl ve zvyku.

Když jsem přišel na pódium, předal mi náš hlavní pastor mikrofon. Během minuty byl náš sbor nadšením na nohou a tleskali a radostně volali ohledně toho, co jsem říkal. Mluvil jsem čtyři nebo pět minut a celou dobu ty tři tisíce lidí stály nadšením na nohou. Pak jsem mikrofon podal pastorovi a vrátil se na místo. Dalších pět minut jsem se třásl pod vlivem adrenalinu, nebo Boží přítomnosti, nebo asi nejspíš obojího.

Má žena nechápala a nevěřila tomu, co se právě stalo. Po službě mi pak řekla: „Johne, říkala jsem si: ‚Kdo se to jen vtělil do těla mého manžela?‘“

Během naší první služby jsme žili v Texasu. Tento nový sbor byl na Floridě. Když se na to lidé ptali, tak celá léta Lisa odpovídala: „John se změnil v jiného člověka, jakmile jsme překročili hranice Floridy.“ Byl to podobný výrok jako o Saulovi, jakmile do jeho života přišel Boží dar (viz 1. Samuelova 10,6).

Od té doby kážu, vyučuji a promlouvám veřejně před zástupem lidí a většinou mi to jde lehce (o tom, kdy to bylo obtížné, se zmíním později v této knize). Už to pro mě není boj a dřina. Už neprožívám podobné zápasy jako za dnů své služby Izmael. Rozdíl mezi tím, kdy jsem sloužil jako Izmael a kdy sloužím jako Izák, je stejný jako rozdíl mezi nocí a dnem.

Přesuneme se o osm až deset let dál od první neděle na Floridě. V té době už byla pevně ustanovena služba Messenger International. Uklízeli jsme garáž. Když jsme procházeli různé krabice a skříně, narazili jsme na originály kazet vyučování včetně toho, kterým jsem Lisu a její kamarádku uspal ke sladkému spánku. Bez váhání jsem se otočil, že je vyhodím do popelnice. V tu chvíli jsem najednou uslyšel, jak ke mně promluvil Duch Svatý: „Synu, nevyhazuj ty kazety.“

Okamžitě jsem reagoval: „Proč ne? Jsou příšerné. Nikdo by už to poselství neměl poslouchat. Mělo by se zničit.“

Znovu jsem uslyšel: „Nedělej to.“

Protože jsem si byl jistý, že slyším Boha, zeptal jsem se: „Proč?“

„Pro tebe je to ochrana,“ odpověděl mi Pán velice zřetelně.

„Ochrana?“

Potom následovala moudrost: „Synu, chci, abys měl pořád na mysli, jak příšerný mluvčí jsi beze mě.“

S každým dalším rokem si stále víc uvědomuji ten „ochranný“ prvek. Během posledních tří desetiletí jednal tento dar velice mocným způsobem a přinesl mnohé ovoce. Nesčetněkrát jsem zažil proměnu atmosféry, výbuchy chval, mocná zjevení, bezpočet zachráněných životů i projevy mnohých zázraků. Mnoho lidí vydávalo svědectví o trvalé změně svého života či sboru. Když se na všechno to ovoce člověk podívá, bylo by velice snadné začít si myslet, že to má něco společného se mnou. Upřímně však mohu spolu s apoštolem Pavlem prohlásit: „... nikoli já, nýbrž Boží milost, která byla se mnou.“ (1. Korintským 15,10) Po celá léta jsem nezapomněl, jak příšerné to bylo bez Božího *charisma*.

JSTE OBDAROVANÍ?

To jsou dva dary, které Bůh vložil do mého života, abych sloužil druhým a budoval je. Dokážete se ztotožnit se zápasem, které jsem prožíval? Možná, že už vám teď díky tomu připadá váš vlastní zápas o rozpoznání *charismat* ve svém životě normálnější. Nebo možná, když jste to četli, vzrostla vaše frustrace ještě víc, protože si říkáte: „Já žádné dary nemám!“ Ujišťuji vás, že máte. V dalších dvou kapitolách to bude zcela zjevné.

Slíbil jsem, že si odpovíme na otázku: Dostávají některé, mnohé, nebo dokonce snad všechny Boží děti dary? Odpověď je jisté ano! Zakrátko to potvrdím Biblií. A nejen že odpovíme na tuto otázku. Než skončíte číst tuto knihu, získáte jasné pochopení toho, jak své *charisma* rozpoznat, jak je rozvíjet a jak v něm působit. To pak znásobí vaši efektivitu v Božím království.

ZAMYŠLENÍ

1. Biblická milost není pouze Božím darem spasení, ale také Jeho zmocněním pro náš život. Jak jste pohlíželi na Boží milost? Jak se vaše porozumění milosti změnilo poté, co jste si přečetli tuto kapitolu?
2. Osud, který pro vás Bůh připravil, leží až za hranicemi vašich přirozených schopností. Proč to tak Bůh učinil? Jak můžete v hojnosti přijmout Boží zmocňující milost, která je pro vás dostupná?
3. Dostávají některé, mnohé, nebo dokonce snad všechny Boží děti dary? Jaké dary a schopnosti jste dostali? Jakým způsobem jsou tyto dary přínosem pro druhé lidi?

Budte upřímní v tom, jak o sobě smýšlíte.

– Římanům 12,3

(dosl. překlad z angl. jazyka;
pozn. překladatele)

3

Budte k sobě upřímní

Vyprávěl jsem vám o svém zápasu ohledně hledání charismat ve svém životě a ohledně svého chození v nich. Rád bych ve stručnosti také uvedl, v čem obdarovaný *nejsem*.

Bylo by nemožné vytvořit vyčerpávající seznam. Je toho zkrátka příliš mnoho. Hned prvním na seznamu je zpěv a hra na hudební nástroj. Kdykoli si doma zpívám, žena i děti mě sice zdvořile, ale velice rázně požádají, abych si zpíval pro sebe.

Když jsem byl na střední, dělal jsem atletiku. Po tréninku jsem si ve sprše v šatnách zpíval jen jednou. Reakce byla velice bouřlivá. Kluci na mě řvali, ať okamžitě zmlknu, a jeden po mně z legrace hodil šampon.

Rodiče nám všem dětem platili hodiny klavíru. Má učitelka byla profesionální klavíristka a v našem městě byla docela známá. Vybuodovala si kariéru učitelky hudby a byla velice dobrá. Po čtyřech těžkých letech, kdy jsem k ní chodil na hodiny klavíru, však zašla za mými rodiči a prosila je, aby mi dovolili přestat hrát. Tak hrozné to se mnou bylo!

Jak šel čas, začal jsem si říkat, že to bylo asi tím klavírem, a tak jsem o několik let později zkusil jiný nástroj. Koupili mi kytaru a našli jsme dobrého, velmi známého učitele. Byl velmi trpělivý a nadřel se se mnou. Já jsem se opravdu snažil. Pilně jsem cvičil, ale nešlo to. Až za rok a půl jsem si přiznal, že zkrátka nemám hudební vlohy.

A jaký je výsledek? Stalo se něco během všech těch uplynulých let? Nic. Je to úplně jiné, než jak to bylo s mým psaním. Nikdy se v mém životě neprojevovalo žádné náhlé hudební nadání.

SEBEHODNOCENÍ

Mohl bych pokračovat a dál vyjmenovávat to, v čem nejsem obdarovaný, ale myslím, že jste pochopili, o co mi šlo. Myslím, že mohu s jistotou říct, že všichni dobře víme, v čem nejsme dobří. Někdy si přeju, aby bylo stejně snadné rozpoznat naše dary, jako je snadné ukázat na to, co nám vůbec nejde a v čem rozhodně obdarování nejsme.

Mějme to na mysli a podívejme se na Pavlovy pokyny:

Skrze milost, která mi byla dána, pravím každému (*varuji každého*), kdo je mezi vámi: Nesmýšlejte výš, než je třeba smýšlet, ale smýšlejte tak, abyste jednali rozumně (buďte upřímní v sebehodnocení), podle toho, jakou míru víry udělil každému Bůh. Jako máme v jednom těle mnoho údů a všechny ty údy nemají stejný úkol, tak i my, i když je nás mnoho, jsme jedno tělo v Kristu, ale jednotlivě jsme údy jeden druhého. Máme rozdílné dary podle milosti, která nám byla dána (Ve své milosti nám Bůh dal rozdílné dary, abychom činili určité věci dobře).“ (Římanům 12,3-6, dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele)

Pavel začíná tím, že říká, že to, co se chystá napsat, je *varování*. Dovolím si izolovat jeho varování a zdůraznit je: „Nesmýšlejte (o sobě) výš, než je třeba smýšlet ... buďte upřímní v sebehodnocení.“ Je nám zde řečeno, že máme provádět upřímné sebehodnocení. Čeho? Darů, které Bůh vložil do našeho života v reálném čase.

Proč používám slova *reálný čas*? Je to prosté. Přemýšlejte o biblickém příkladu, který jsem použil dřív. Saulovo upřímné sebehodnocení předtím, než se setkal se Samuelem, by bylo: „Neumím prorokovat.“ Byla by to pravda a bylo by to v tu dobu přesné. Nicméně poté, co se setkal se Samuelem a dar Boží přišel do jeho života, jeho upřímné sebehodnocení by se také muselo změnit: „Mohu prorokovat.“

Kéž bych si tento verš mohl přečíst a pochopit jej správně v době, kdy jsem se snažil porodit svou službu Izmael! Kdybych tenkrát byl upřímný, uvědomil bych si, že v té době jsem nebyl schopen veřejné promluvy. Byl jsem však obdarovaný k tomu, abych sloužil svému pastorovi. Ze své přirozené schopnosti jsem se však snažil dosáhnout toho, co ke mně Bůh promluvil, co mi zjevil v modlitbách a co mi bylo řečeno ústy jiných služebníků. *To však mělo teprve přijít.* Ještě pro toto poslání nenastal *reálný čas*, a bylo to zcela zjevné, kdybych uposlechl tento příkaz v Bibli a upřímně zhodnotil, že ještě nejsem připravený, ušetřil bych si spoustu času, zdrojů i energie. A také bych byl mnohem efektivnější v tom, pro co jsem *v té době* obdarovaný byl!

Co se týče rozdílných darů, jsou Pavlova slova zcela jasná: „Jako máme v jednom těle mnoho údů a všechny ty údy nemají stejný úkol, tak i my, i když je nás mnoho, jsme jedno tělo v Kristu, ale jednotlivě jsme údy jeden druhého.“ (Římanům 12,4-5) Je to prosté. Když se zamyslíme nad svým vlastním tělem, přinese to jasné zjevení. Jen přemýšlejte. Prsty dokážou dělat to, co nos nedokáže. Nos umí to, co uši neumí. Uši dokážou věci, které nedokáže žaludek. Žaludek dělá to, co zase neumí játra. A tak bych mohl pokračovat. Takže jde o toto:

Šťastný a požehnaný je ten, kdo zná své dary a používá je.

*Ubohý a zoufalý je člověk, který se snaží jednat
v daru někoho jiného.*

Nebylo by divné, kdybyste se jednou ráno vzbudili a palec by vám řekl: „Tak! A mám toho dost! Puso, ty si už léta mluvíš. Dneska budu mluvit já!“ Je to směšné! Palec nemá schopnost vytvořit zvuk, který dokážou vytvořit ústa. Palec má však jedinečné schopnosti, které nemají ústa. Řekněme, že by si ústa řekla: „Dnes chci psát na počítači!“ Směšné, že?

Další důležitou otázkou je to, proč dáváme tak velký důraz na „dary na pódiu“? Ty „vepředu“? Proč se na služebníky, kteří kážou, a vedoucí chval, kteří přivádějí shromáždění do Boží přítomnosti, díváme jako na ty, kteří mají ty hlavní dary? Vždyť Pavel, když mluví ke korintské církvi na toto téma, sám říká: „Naopak ty údy těla, které se zdají být slabší, jsou nezbytné.“ (1. Korintským 12,22)

Uvedu praktický příklad. Už jste si všimli, že nohám věnujeme pozornost? Lidé častokrát říkají: „Ta má ale krásné nohy,“ nebo „Teda, ten má svalnaté nohy!“

Vzpomínám si, jak jednou můj táta, který byl velice konzervativní, ukázněný a tichý, udělal něco, co vůbec neodpovídalo jeho povaze. Nikdy na sebe nepřitahoval pozornost. Já jsem byl v té době puberták. Zničehonic jednoho dne vyhrkl: „No synku, ty máš ale fakt krásné nohy.“

Byl jsem v šoku a neschopen slova. Jen jsem se zvědavě usmíval a čekal, kam tím směřuje. Táta pokračoval: „Chceš vědět proč? Protože já mám takové krásné nohy. Zdědil jsi je po mně.“

Nevěděl jsem, zda se mám začít smát nebo zda k jeho slovům něco dodat, protože mě jeho netypické chování naprosto zaskočilo. Tak jsem se jen zasmál a řekl: „Díky, tati, za to, že jsi mi dal tak dobré nohy.“

Je to tak. Nohy přitahují pozornost. Uvědomili jste si však, že lidé mohou žít i bez nohou? Známu muže, který přišel o jednu nohu při automobilové nehodě a funguje dál a žije normální život.

Ale játra, to je něco jiného. Nikdo nemůže žít bez jater. Jsou velice důležitá, mnohem víc než nohy. A přesto jsme asi nikdy nikoho neslyšeli říkat: „Ty jo, ty máš vážně úžasný játra. Fakt skvělý.“ Asi se to ani nestane!

Poslechněme si tedy znovu Pavlova slova: „Naopak ty údy těla, které se zdají být slabší, jsou nezbytné.“

A proto se opět ptám: „Proč klademe takový důraz na dary ‚vepředu‘? Jsou těmi, které jsou ‚vidět‘ a jsou důležité, ale podle Božího Slova nejsou těmi nejdůležitějšími.“

Můj přítel Stan (ten z první kapitoly) má dar dosahovat k lidem ve světě podnikání a také dar vydělávat a dávat finance. Jeho dar se může zdát míň hodnotný než dar „na pódiu“. Zaběhlé smýšlení v našich církvích to neverbálně takto přijímá. Vždyť jaké je typické nevyřčené smýšlení ve sborech? „Ti vepředu jsou vyvolení. Ti mají vskutku povolání ve svém životě.“

Jen o tom přemýšlejte. Když někdo řekne: „On či ona má ve svém životě opravdu velké povolání,“ každý okamžitě předpokládá, že je to povolání pastora, vedoucího chval, vedoucího mládeže, křesťanského spisovatele, misionáře a podobně. Málokdo si pomyslí, když zaslechne tuto větu: „Aha, je povoláný v oblasti medicíny a bádá na nových způsobech léčby rakoviny,“ nebo: „Ona je ve vládě a pracuje na zákonech, které jsou ku prospěchu Božího království.“ Málokoho napadne: „Pracuje ve vzdělání a zasévá do mladých poznání a moudrost Boží.“ „Je povoláná do světa obchodu a získává ztracené tam. Financuje rozšiřování Božího království.“

Výsledky takového smýšlení o darech jsou zjevné. Stan byl ve sboru celá léta a nikdy si neuvědomil, že je zrovna tak „povolaný“ jako já. Dary, které dostal od Boha, byly právoplatné, ale nepřipadaly mu důležité právě kvůli tomuto nevyslovenému přesvědčení, že dary, které se „přímo týkají církve“, jsou důležitější než ostatní. To se musí změnit! Všichni jsme povolaní a všichni máme jedinečné dary k tomu, abychom naplnili úkol, který jsme od Boha dostali.

Zde je celé znění toho, co Pavel píše církvi do Korintu:

Ale Bůh umístil údy: každý z nich v těle umístil tak, jak chtěl. Kdyby bylo všechno jedním údem, kde by bylo tělo? Je mnoho údů, ale jedno tělo. Oko však nemůže říci ruce: ‚Nepotřebuji tě,‘ ani hlava nemůže říci nohám: ‚Nepotřebuji vás.‘ Naopak ty údy těla, které se zdají být slabší, jsou nezbytné. A části těla, které pokládáme za méně čestné, obklopujeme zvláštní ctí a našim neslušným částem dáváme tím větší slušnost, což naše slušné údy nepotřebují. Ale Bůh sestavil tělo tak, že tomu potřebnému dal zvláštní čest, aby v těle nebyla roztržka, ale aby údy navzájem o sebe stejně pečovaly. (1. Korintským 12,18-25)

Možná důvod, proč ctíme dary týkající se přímo církve víc než ostatní, je to, že Pavlův výrok vztahujeme jen na církevní prostředí. Je zřejmé, že v církevní atmosféře je větší „poptávka“ po darech kázání a vyučování. Ale Boží království je všude kolem nás. Je to další předpoklad, který je potřeba překonat. Řecké slovo pro „církve“ je ekklesias a znamená „vyvolený“. Slovník řečtiny přidává definici: „vyvolení lidé, ti, jež jsou vyvolení či shromáždění ve veřejných záležitostech svobodného státu; skupina svobodných občanů svolaných dohromady slavnostním vyhlášením“¹.

Copak jsme církví pouze tehdy, když se shromáždíme uvnitř nějaké budovy? Jsme církví pouze, když se sejdem, abychom se

modlili, uctívali, kázali nebo sloužili? Toto pojetí vede k tomu, že se lidé chovají jinak v církevním prostředí a jinak ve společnosti mimo církve. My jsme církve a jsme vybaveni dary, abychom budovali Boží království kdekoli jsme, čtyřiadvacet hodin denně, sedm dní v týdnu, tři sta pětadesát dní v roce!

Nedávno jsem se setkal s jedním multimiliardářem. Zrovna pořádal to, čemu říkal „Tour pro Boha“. Se svým týmem navštívili různá města a sbory i konference, aby se setkal s určitými služebníky. Jeho cílem bylo to, že chtěl, aby jej pětidílné služebnosti naostřily a dále vybavily k dílu jeho služby. Mé setkání s ním předem dohodl jeden dobrý přítel. Došlo k němu během konference v Dallasu, na které jsem byl jedním z mluvčích. Dopadlo to tak, že jsme spolu strávili skvělé tři hodiny při jídle. Měl jsem pocit, že jsem z toho oběda vytěžil víc než on.

Vyprávěl mi, že se na začátku své kariéry ve světě podnikání pořádně plácal. Přišel však den, kdy se mu otevřely oči. K osvícení došlo, když se začal ptát, proč se Boží věci dějí jen v církvi nebo na konferencích, proč se nedějí všude? Věděl, že byl povoláný k podnikání. Proč si však v té oblasti vedl úplně stejně jako nevěřící? Od světa jej nic neoddělovalo.

Rozhodl se, že i v podnikání bude „kráčet s Bohem“ a bude naslouchat hlasu Ducha Svatého stejně tak, jak to dělají služebníci na pódiu ve sboru. Vypořádal se s otázkou povolání a rozhodl se, že ho Bůh povolal zrovna tak jako kteréhokoli pastora. Rozpoznal pak dary, které od Boha získal, a rozhodl se, že je bude efektivně používat. Při svém ztišení naslouchal Božímu hlasu. Stejně tak i při obchodních jednáních. Samozřejmě mu Bůh dal slova poznání i moudrosti ohledně jeho podnikatelských záležitostí.

Výsledky byly na první pohled zjevné: už se v tom dál neplácal! Vyprávěl mi o některých konkrétních věcech, které mu Bůh řekl, a ty se mnohokrát zdály nedůležité. Nicméně

se rozhodl poslechnout, i kdyby byly Boží pokyny v rozporu s běžnou obchodní praxí a bylo by velice nepohodlné se jimi řídit. Vypravoval mi o tom, jak se setkal s nedůvěrou, zvednutým obočím, pochybami i vzdorem ze strany jak svých klientů, tak i členů vlastního týmu. Ale ovoce jeho pevné důvěry v to, co mu Bůh řekl, mělo nakonec hodnotu miliard. Byl jsem fascinovaný všemi těmi úžasnými příběhy plnými zázraků, které mi vyprávěl.

UČEDNÍCI Z NÁRODŮ

Kdybychom dokázali zvrátit toto vžité smýšlení ohledně darů v dnešní církvi, jaký by byl výsledek? Kdybychom dokázali účinně předat každému, kdo poslouchá naše poselství, to, že je každý člověk *povolaný, obdarovaný* a pro Boží království *velice cenný*, co by se stalo? Je to snadné: všichni by začali jednat se zaměřením a horlivostí, jakou měli Billy Graham, Oral Roberts, Matka Tereza nebo apoštol Pavel. Toto zaměření a horlivost jsem viděl na tom multimiliardáři, když jsem se s ním setkal. On znal své poslání i to, jak důležitý je dar, který mu Bůh dal, aby jej naplnil.

A právě takové smýšlení musíme mít, abychom mohli činit učedníky z národů světa. Pojdme však ještě trošku hlouběji. Ježíš neřekl: „Čiňte učedníky z těch, co chodí do církve.“ Prikázal nám: „Čiňte učedníky ze všech národů.“ (viz Matouš 28,19) Řecké slovo pro „národy“ je *ethnos*. Znamená „skupina lidí sjednocená na základě příbuznosti, kultury a společných tradic“². Zajisté se zde mluví o skutečných národech, kmenech, teritoriích a etnických skupinách. Nicméně to zahrnuje i lidi se společnými zájmy, jako jsou cyklisté, herci, lékaři, podnikatelé, piloti, právníci, matky v domácnosti, státní zaměstnanci, atleti a mnoho dalších. Seznam je doslova bez konce. Máme činit učedníky z mužů a žen ze všech různých sfér a oblastí života.

Pojdme však ještě o krok dál. Ježíš neříká: „Čiňte učedníky z lidí ze všech národů.“ Říká: „Čiňte učedníky z národů.“ Je důležité zachytit ten rozdíl. Máme změnit způsob toho, jak to

v těchto různých kruzích chodí, prostřednictvím Božího Slova. Samozřejmě že k tomu v první řadě dochází tím, že dosahujeme lidí z těchto různých kruhů a sfér. Nicméně je to mnohem hlubší. Máme křtít (ponořit) nejen lidi, ale také „provozní režim“, to, jak jednají, do cest Otce, Syna a Svatého Ducha. Například pomáhat změnit smýšlení lidí zapojených ve sféře obchodu a podnikání přesně tak, jako se změnilo smýšlení onoho miliardáře. Je to jen špička celého ledovce.

Tak třeba Zacheus. Byl *hlavním* výběřčím daní. Bezpochyby byl tím nejlepším v kraji. V podstatě byl mafiánským bossem v celé oblasti. S největší pravděpodobností jej lidé nenáviděli, protože dělal to, co většina výběřčích daní. Zneužíval svého postavení k sobeckému obohacování. Pravděpodobně lidi okrádal, podváděl, ponižoval a utlačoval. Byl velice známý a vlivný, takže svým příkladem a chováním ovlivňoval i ty pod sebou.

Tento princip jsem viděl v několika národech, ve kterých jsem byl. Vůdce národa je zkorumpovaný a požaduje po svých podřízených, aby mu na stůl nosili úplatky. Jeho chování se přenáší dál. Musíte dát úplatek i imigračnímu úředníkovi na letišti, jinak vám nedovolí opustit zemi.

Vraťme se k Zacheovi. Ježíš jej zavolal jménem, a je zajímavé, že mu řekl pouze tato slova: „Zachee!... Rychle slez dolů! Dnes musím zůstat v tvém domě.“

Zacheus se postavil před Pána a odpověděl: „Hle, polovinu svého majetku, Pane, dám chudým, a jestliže jsem někoho ošidil, vrátím mu to čtyřnásobně.“ (Lukáš 19,5-8)

K čemu došlo ohledně výběru daní v tom kraji? „Provozní režim“ hlavního šéfa a jeho vzor pro ostatní se změnil od temnoty ke světlu, od světských technik k praktikám Božího království! Nyní bude tato oblast obchodu/státní správy vedena zde na zemi způsobem mnohem bližším tomu, jak funguje nebe. Došlo ke změně ve společnosti. K této změně nedošlo na

církevní bohoslužbě. Ježíš ani nekázal na nějaké konferenci, kde by Zachea přesvědčil, aby Jej následoval. Došlo k tomu v centru města. Zacheus se setkal s Ježíšem a způsob jeho jednání se okamžitě změnil. Mělo by k tomu dojít pokaždé, když se lidé v našich různých národech (kruzích našeho vlivu, ke kterým jsme povolání) setkají s námi, protože tentýž Ježíš žije v nás.

V současné době vyučuji bývalého špičkového hráče amerického fotbalu. Díky sociálním médiím má ohromný vliv na kulturisty. Vede tyto kulturisty takovým způsobem, že do tohoto národa (skupiny ethnos) proudí nebeská kultura, ať jsou ti, kteří jej následují, již vydaní Kristu, či nikoli. Promlouvá k těmto lidem tak, že je to projevem metod a cest Božího království.

Naše dary nejsou určeny jen pro shromáždění svatých v nějaké budově, ačkoli je to pravda a je to velmi důležité. V žádném případě nechci znevažovat naše společná shromáždění. Rád bych jen, aby se naše vnímání Božích darů a jejich působení rozšířilo. Jsme-li povolání ke službě mimo církve, a to je většina lidí, jsme povolání k tomu, abychom působili nadpřirozeně svými dary uprostřed lidí, na které máme vliv, uprostřed naší skupiny ethnos.

Pokud jste až dosud oddělovali světské od svatého, pak je potřeba toto smýšlení změnit. Když vstoupíte do místnosti, nehledě na to, kde to je (nemocniční pokoj, kde vkročíte jako lékař či zdravotní sestra; školní třída, kam vstoupíte jako učitel; továrna, ve které jste dělníkem, a tak dále), jste obdarováni vnést na toto místo svatost a učinit z lidí v něm učedníky ve jménu Otce, Syna i Svatého Ducha a celé to místo proměnit, aby fungovalo podle nebeských způsobů. Máte podporu a autoritu Otce, Syna i Ducha Svatého, abyste přinesli nebe na zemi stejně tak, jako to učinil Ježíš v případě Zachea a mnoha dalších. Jste povolání k tomu, abyste znásobili Boží provozní režim a způsob fungování podle Boha tam, kde působíte.

Nebude teď příchod do práce, kanceláře nebo školy mnohem větším dobrodružstvím?

ZAMYŠLENÍ

1. Bible nás varuje, abychom byli upřímní při sebehodnocení. Toto hodnocení bychom měli provádět v reálném čase. Vyprávěl jsem příběh, kdy jsem se snažil začít svou službu předčasně. Jak se můžete vyvarovat stejné chyby? K čemu jste v současné době a v tomto období obdarování?
2. Šťastný a požehnaný je ten, kdo zná své dary a používá je. Ubohý a zoufalý je člověk, jenž se snaží jednat v daru někoho jiného. Byli jste někdy v pokušení usilovat o oblast obdarování, která není vaším povoláním? Pokud ano, proč tomu tak bylo?
3. Naše dary nejsou určeny jen pro shromáždění svatých v nějaké budově, ale také pro konkrétní oblast, ve které působíme. Jakým způsobem můžete vidět svůj každodenní život jako nezbytný pro budování Božího království? Jak můžete využít dary, které máte pro své zaměstnání, pro účely Božího království?

*Ať o nás každý smýšlí jako o služebnících
Kristových a správcích Božích tajemství.*

– 1. Korintským 4,1

4

Správci

Představili jsme už slova *milost* a *dar*. Nyní svou pozornost obrátíme na *správcovství*. Poté, co upevníme jeho správné pochopení, budeme moci všechna tato tři slova propojit s pomocí Bible a objevit tak jasný mandát pro náš život.

Slovník Merriam-Webster definuje *správcovství* jako „pečlivý a zodpovědný management něčeho, co nám bylo svěřeno do péče“. Je nezbytné, abychom studovali řecké definice klíčových slov, protože přeložená slova mnohokrát nenesou jejich původní význam. Nicméně se slovem *správcovství* tomu tak není. Význam řeckého i anglického slova je v tomto případě velice blízký. Řecké slovo pro správce ve výše uvedeném verši je *oikonomos*. Je definováno jako „člověk, který má autoritu a zodpovědnost za něco; člověk, který má něco na starost; člověk, který je za něco zodpovědný; správce, manažer“³.

Z obou definic vyplývají tři jasné znaky *správcovství*:

- dohlíží na něco, co patří někomu jinému
- má autoritu a moc spravovat to, co mu bylo svěřeno
- je zodpovědný: bude muset vydat počet majiteli

Bůh stvořil všechno a všechno vlastní! V Žalmu 24,1 se píše: „Hospodinu patří země a vše, co je na ní.“ To z nás v této oblasti činí *správce* nade vším. Máme spravovat zemi. Veškerou půdu, vodstvo, vzduch, všechny zdroje, zvířata, ryby i ptactvo. Jsme

zodpovědní za péči o dobro lidstva duchovně, emocionálně, intelektuálně i fyzicky. To zahrnuje veškeré zbožné a užitečné poznání, moudrost a porozumění. Mohl bych pokračovat dál, ale v podstatě jsme zodpovědní za všechno na této zemi, jak za to, co je vidět, tak i za to, co není vidět.

Přenesme se k přesnému použití slova správcovství v Pavlově výroku. Zmiňuje, že jsme „správci Božích tajemství“. Překlad New Living uvádí: „*máme na starosti vysvětlovat Boží tajemství*“. Jedním z darů (*charismat*) v životě Pavla bylo zjevení. Sdělovat tajemství, skryté pravdy, které ještě nebyly zjeveny. Proto konkrétní *správcovství*, o kterém zde mluví, není hospodaření s penězi, časem či zdroji (to vše spadá také do *správcovství*), ale spíš hospodaření s darem (*charismatem*) v jeho životě. Týká se to i nás?

Petr píše: „Dary milosti, podle toho, jak jej každý přijal, si služte navzájem jako dobří správci rozličné Boží *milosti*.“ (1. Petrův 4,10) Všechna naše zvýrazněná slova se nacházejí v tomto jediném verši (dar: *charisma*; správci: *oikonomos*; milost: *charis*). Petr nás informuje, ve shodě s Pavlem, o našem svěřeném *správcovství charismat*. V tomto jediném výroku je toho zjeveno mnoho, proto jej prostudujeme podrobněji.

Všimněte si, že Petr píše „každý přijal“ nějaký dar. Hned na začátku je důležité zdůraznit, že nenapsal „každý služebník“, „každý pastor“, „každý vedoucí chval“, ani „každý mluvčí“, ale „každý“. Jste-li znovuzrození, máte dar nebo dary, jež do vás byly vloženy a byly vám svěřeny. To je biblická odpověď na naši otázku, kterou jsme si položili před dvěma kapitolami. Vy máte dar či dary, a tyto dary jsou specifická obdarování milosti, jež vás zmocní zvláštními schopnostmi.

Abych vám ukázal, jak důležité jsou vaše dary, použiji Pavlův postoj jako vzor. Pavel bral své *správcovství* vážně. Ve skutečnosti velice vážně. O něco málo později píše v dopise Korintským:

Když hlásám evangelium, není to má chloubka; je to pro mne nutnost, a *běda mi*, kdybych ho nehlásal. Pokud to činím z vlastního popudu, mám odměnu, pokud ne, je mi *svěřeno správcovství*. (1. Korintským 9,16-17)

Mou pozornost okamžitě zaujala slova „běda mi“. Jsou to silná slova. Silnější, než si kdokoli z nás dovede představit. Řecké slovo *běda* je *ouai*. Je definováno jako „katastrofa, hrůza, horor“⁴. Jiný slovník uvádí tyto významy: „citoslovce zármutku či rozhořčení“⁵. Pokaždé, když se toto slovo v Novém zákoně objeví, poukazuje na velmi vážný a děsivý soud, který čeká ty, jichž se týká. Když Pavel říká: „Běda mi!“, je to, jakoby sám na sebe svolával kletbu. To by mělo naši pozornost okamžitě uchvátit. Zanedbávat dary, jež jsme od Boha dostali, je velice vážná věc.

Pavel věděl, že mu Bůh svěřil něco velmi vzácného. Následující věta by nás měla probrat: Kdyby Pavel svůj dar nepoužíval pořádně, pak by ostatní nikdy nezakusili jeho užitek. Ba co víc, zakoušeli by ztrátu toho, co Bůh chtěl, aby přijali. Pavel věděl, že tento dar není určen jemu. Byl darován pro druhé skrze něj. Řečeno jinak, Pavel nesl, co Bůh chtěl, aby dostali druzí lidé. To je ten důvod závažnosti, jenž nese zvolání „běda mi“, když někdo zanedbává své správcovství.

Vztáhněme si to nyní na sebe. Za zmínku stojí dvě důležité věci. Zaprvé Pavlův dar byl „patrným, znatelným“ darem. Vzpomínáte, že se Bůh rozhodl, že darům, které nejsou až tak zjevné, přisoudí větší čest než těm zjevným? Jestliže tedy Pavel bral svůj patrný dar velice vážně, my bychom neměli znevažovat dar, který do našeho života Bůh vložil, obzvláště pokud je nepatrný, neznatelný.

A druhá věc je ještě důležitější: Boží dary ve vašem životě nejsou pro vás. Jsou *pro dobro druhých skrze vás*. Dar psaní není pro mě, ale pro vás. Dar promluvy neslouží mně, ale těm, ke kterým promlouvám. Dar vůdcovství není pro mě, ale pro ty, které vedu. A tak dále.

MY ROZHODUJEME, JAK SVŮJ DAR POUŽIJEME

Dar ve svém životě můžeme používat dobře, nebo jej můžeme zneužívat. Rozhodnutí je na nás. Boží dar bude fungovat, i když nebude používán podle původního Božího záměru pro budování království. Adolf Hitler byl nadaným, obdarovaným vůdcem a mohl svůj národ vést tak, aby to bylo ku prospěchu milionům Němců, Židů, Rusů, Francouzů, Britů a podobně. Použil svůj dar k Boží slávě, nebo ke svému vlastnímu prospěchu a ku prospěchu těch, které si oblíbil? Nepoužil svůj dar k tomu, aby způsobil zlo? Copak nebyli Židé a mnoho dalších lidí mučeni, trápeni, drancováni a zabíjeni z bezbožné příčiny? Copak nezneužil dar, který ve svém životě měl? Odpovědi na tyto otázky nepotřebují žádnou dlouhou diskusi. Jsou naprosto jasné.

Ohledně správcovství Adolfa Hitlera je to zcela jasné, ale uvedu další dvě proslulé osobnosti, u nichž to až tak zjevné není. Tou první je Whitney Houston. Zpěvačka, která měla jeden z nejúžasnějších hlasů, jaké jsem kdy v životě slyšel. Boží dotek byl na jejím životě zjevný. Když Whitney zpívala, všichni, co ji poslouchali, byli velice dotčeni. Byla velice éterická, téměř andělská a velice mocná.

Druhou osobností je Freddie Mercury, hlavní zpěvák rockové skupiny Queen. Měl schopnost díky svým skladbám a svému zpěvu otrást celými stadiony. Jeho schopnosti byly na míle vzdálené běžným pěveckým schopnostem. Někteří lidé dokonce tvrdili, že jsou nadpřirozené. Dokázal strhnout dav, kdekoli byl. Od jeho smrti uplynula už léta, ale jeho písně se stále velmi často hrají.

Hospodařili Whitney nebo Freddie se svým darem dobře? Bez pochyby je mnoho lidí, kteří by tvrdili, že ano. Podívejme se na to však z pohledu Ježíše:

Moudrost je ale potvrzena *svými skutky*.

(Matouš 11,19 Bible21; *svými výsledky* – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele)

Moudrost je ospravedlněna *životem těch, kdo ji následují*.

(Lukáš 7,35 dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele)

Podívejme se na ovoce těchto dvou úžasných umělců, a to na krátkodobé i dlouhodobé výsledky jejich správcovství. Používala Whitney svůj dar k tomu, aby vedla lidi do Boží přítomnosti? Poté, co ji lidé slyšeli zpívat, přitáhlo je to ke zbožnosti? Byly její písně posílením pro manželství, nebo spíš v lidech vyvolaly nespokojenost, protože rozněcovaly nereálné romantické očekávání? Používal Freddie svůj dar, aby své diváky přitáhl blíž spravedlnosti? Vedl lidi k tomu, aby ctili svého Stvořitele? Jak Whitney i Freddie opustili tento svět? Co jejich odkaz – vytrvá, nebo pomíjí? Zůstane navěky, nebo bude zničen spolu s tímto světem?

Ježíš nás vybízí, abychom prozkoumali výsledek. Rozhodnutí o výsledku správcovství Whitney nebo Freddieho nechám na vás. To konečné zúčtování však proběhne v přítomnosti našeho Stvořitele. Každý z nich vydá počet ze svého života při soudu.

Jsem si vědom toho, že pokud jste fanoušky ať Whitney či Freddieho, je pro vás tato diskuse nepříjemná. Položme si však otázku, která vnese víc světla na to, jak bude správcovství posuzováno při soudu. Podívejme se na jejich odkaz z pohledu budoucnosti, řekněme za deset milionů let ode dneška. Jak se bude Whitney a Freddie dívat na to, jak zacházeli s darem, který jim Bůh dal? Když se na to podíváme z perspektivy věčnosti, změní to náš původní pohled na věc.

V životě jde vždy o perspektivu. Když se na něco díváme z pohledu osmdesáti let, vidíme to určitým způsobem. Jakmile

se však na totéž podíváme z pohledu věčnosti, rázem to vypadá naprosto jinak.

Zamyslete se nad tímto scénářem: Pozvali vás na oběd do restaurace. Zaplatíte určitou cenu a můžete sníst vše, co chcete. Je tam jeden obrovský stůl, na kterém jsou pouze výtečné dezerty. Když se na tento stůl podíváte z pohledu jednoho dne, co uděláte? S největší pravděpodobností sníte vše, co na něm je. Co když se na ten stůl podíváte z pohledu jednoho roku? Sníte možná jeden zákusek, možná ale žádný. Proč? Protože nechcete, aby vám zítra ráno bylo špatně od žaludku. Nechcete mít příští týden pět kilo tuku navíc a z dlouhodobého hlediska netoužíte po vážných zdravotních problémech!

Když se podíváme na ovoce Whitney a Freddieho z pohledu věčnosti, moudrost jejich správcovství je jasnější.

Není děsivé mluvit o Adolfu Hitlerovi, Whitney Houston nebo Freddie Mercury. Realita je však drsná: Vy i já také budeme muset vydat počet z toho, jak jsme hospodařili se svými svěřenými dary, až se ocitneme před Soudcem. Na naše dary se bude pohlížet z pohledu světla Božího věčného Slova, které nás pověřilo budovat a rozšiřovat Boží království. Vytrvá náš odkaz, nebo pomine spolu s tímto světovým systémem?

PODROBNÝ POHLED NA MOTIVACI

Rád bych přeformuloval, co jsem již zmínil v první kapitole. Svůj dar můžete kdykoli spravovat jedním ze tří způsobů:

- Můžete ho používat k budování Božího království.
- Můžete ho používat ke svému vlastnímu prospěchu.
- Můžete jej zanedbávat a nepoužívat jej vůbec.

Je důležité rozvést druhý bod, jenž může být klamavý. Je mnoho lidí, kteří si myslí, že budují druhé lidi, a jsou přesvědčeni, že to dělají kvůli Božímu království, motivem je však osobní zisk.

I já do toho jednou spadl. Před mnoha lety jsem na počátku služby neustále promlouval ke všem jen milá a laskavá slova. K lidem v našem týmu, ve sboru i ke všem ostatním. Pronášel jsem šťastné a příjemné větičky, i když to nebyla pravda. Doneslo se ke mně, jak laskavý a plný lásky jsem. Tyto komplimenty jen utvrdily mé jednání.

Jednoho dne se mě Bůh v modlitbě zeptal: „Lidé říkají, že jsi plný lásky, zájmu a že jsi milý člověk, že?“

Obyčejně bych bral Jeho slova jako potvrzení, ale způsob, jakým to Duch Svatý řekl, mi tak nepřipadal. Opatrně jsem tedy odpověděl: „Ano, to říkají.“

Okamžitě reagoval: „Víš, proč vlastně říkáš lidem jen pěkné věci?“

Ještě opatrněji jsem se zeptal: „Proč?“

„Protože se bojíš odmítnutí,“ řekl mi. „Takže kdo je v podstatě cílem tvé lásky, ty, nebo oni?“

Protože jsem věděl, že mé motivy byly naprosto a dokonale odhaleny, přiznal jsem, že má pravdu.

Bůh potom řekl: „Jestliže opravdu miluješ lidi, budeš jim říkat pravdu. I když tím budeš riskovat, že tě odmítnou.“

Tato náprava jednala s mým chováním k lidem. Když se však vrátím k tomu, o čem jsem psal předtím, chci se zeptat: Není možné podobným způsobem zneužít i Boží dar, který v životě

máme? Není možné, že druhým se zdá, že svůj dar používáme k šíření Božího království, ale přitom je pravdou, že jej používáme ze sobeckých motivů? Určitě můžeme odpovědět ano. Opět použiju sám sebe jako příklad a pak to doložím biblickými příklady.

Obvykle nemám přímé slovo od Boha ohledně toho, o čem mám mluvit na konferenci nebo ve sboru, ale vždy naslouchám svému srdci a hledám vedení Ducha. Když už jsem to řekl, musím také zmínit, že se mi jednou stalo, že jsem stoprocentně přijal slovo přímo od Boha předtím, než jsem šel kázat.

Tenkrát jsem měl sloužit na konferenci na Středním západě. Když jsem se v hotelu vzbudil v den, kdy jsem měl kázat, stoprocentně jsem slyšel, jak Duch Svátý říká: „Dnes večer chci, abys na konferenci sloužil na téma *Satanova návnada* (je to kniha, kterou jsem napsal v roce 1994, a je o překonávání urážek a naprostém odpuštění těm, co nám ublížili).

Celý den jsem s tímto pokynem bojoval. Poselství knihy *Satanova návnada* bylo vydáno už před několika lety. Byl to bestseller. Jeho poselství jsem už kázal po celé zemi a spousta lidí je už dávno slyšela. Pokyn Ducha Svatého byl o to těžší, že jsem zrovna pracoval na novém rukopisu. Když jste uprostřed měsíců psaní, jsou pro vás dané biblické pravdy silnější a čerstvější. A navíc jsem opravdu nechtěl kázat starší poselství. Slyšel jsem ale slovo přímo od Ducha Svatého.

Když jsem ten večer přicházel do sálu, informovali mě pořadatelé oné konference, že jsou tu mnozí lidé, kteří si mě přijeli poslechnout z velké dálky. Otřásl jsem se a říkal si, že pravděpodobně uslyší opakování poselství, které už slyšeli, nebo je už asi četli.

Když jsem vcházel dovnitř, všiml jsem si, že atmosféra je úplně elektrizující. Očekávání lidí bylo zjevné. Kvůli tomu bylo

poslechnout pokyn, který jsem dostal ráno, ještě těžší. Já ty lidi zkrátka nechtěl zklamat. Podlehl jsem tlaku a rozhodl jsem se kázat „čerstvé“ poselství. Byl jsem potěšen tím, jak dobře to šlo. Kázání bylo mocné a lidé s nadšením reagovali. Někteří dokonce vyskočili na nohy a souhlasili s klíčovými body, které jsem uváděl. Zdálo se, že mi „to prošlo“. Po kázání při občerstvení bylo znát, že byli všichni nadšení, vyburcovaní a vděční za skvělé poselství.

Obvykle odjíždím z každého města s pocitem uspokojení a radosti. Je to, jako by se mi v srdci usmíval Bůh. Tohle však rozhodně nebyl ten případ. Příští den jsem se ráno probudil s těžkým srdcem. Byl jsem vyčerpaný, a dokonce jsem bojoval s depresí. Okamžitě jsem věděl proč. Neuposlechl jsem Boha. Hned jsem klekl na kolena, činil pokání a prosil o odpuštění. Prosil jsem, aby mne očistila krev Ježíše Krista.

Úleva však nepřicházela. Celý den jsem v sobě nesl tuto tíhu a smutek. Po zbytek pobytu v hotelu, při cestě na letiště, když jsem v letištní hale čekal na letadlo, i při cestě zpět na západní pobřeží. Smutek, tíha a deprese se nedaly snést. Nakonec, když jsme objížděli San Diego, to ze mě vše spadlo.

Zeptal jsem se: „Otče, dnes ráno jsem činil pokání a prosil o odpuštění. Proč jsi obnovil mou radost, pokoj a uspokojení až teď?“

Slyšel jsem, jak Bůh říká: „Nechal jsem tě nést tíhu tvé neposlušnosti, abys pochopil, jak závažné to bylo. Na té službě včera večer byl jeden pastor, který potřeboval slyšet poselství, jež jsem ti svěřil, Satanova návnada. Ve svém životě i službě teď prochází krizí. Ty jsi Mne neposlechl a toto jsou důsledky. Tíha, kterou jsi cítil, je varování, aby se to už nikdy nestalo. Toto je nové město. Teď Mě poslechni.“

Co se týče předešlého večera, lidé na setkání, tým pořadatelů i ostatní vedoucí byli spokojení. Znovu mě pozvali kázat. Dokonce se nám donesly zprávy o ovoci z toho večera. Je zřejmé, že skrze mě Boží dar pracoval, i když jsem ho nepoužil tak, jak Bůh chtěl.

Nejste přesvědčeni, že se to opravdu může stát? Podívejme se do Bible a prostudujme si zneužití Božího daru. Přemýšlejte o Mojžíšovi. Byl povolán vyvést Izrael z Egypta do Zaslíbené země a byl obdarován činěním zázraků, aby své poslání naplnil.

Při jedné příležitosti Bůh řekl Mojžíšovi, aby promluvil ke skále, aby z ní vytryskla voda a lidé mohli pít. Mojžíš však do skály udeřil rozhněvaně holí, což byla přímá neposlušnost Božím pokynům. Voda přesto vytryskla, a v hojnosti, takže jí bylo dostatek, aby se uprostřed pouště napily miliony lidí. Mojžíš si na seznam mohl napsat další neuvěřitelný zázrak! Lidé opět žasli nad obdarováním jejich vůdce. Když však „konference“ skončila, byl Mojžíš předvolán za nesprávné zacházení s darem, který mu Bůh dal. Nevstoupil nikdy do Zaslíbené země kvůli tomu, že jej zneužil. To je drsná realita, že?

Dalším příklad je Bileám. Prorokoval Izraeli a jeho slova máme dodnes uchována v Bibli. Není to skvělé, mít své proroctví navěky zaznamenáno ve věčném Božím Slově? V jeho příběhu je toho však mnohem víc. Bůh mu konkrétně řekl, že nemá chodit, že nemá udělat, co chtěli všichni ostatní. Neposlechl. Přesto dar, který od Boha Bileám měl, pracoval, přestože mu Bůh vysloveně přikázal: „Nechoď s nimi...“ (Numeri 22,12) Tento dar fungoval i v situaci, pro kterou nebyl původně určen.

Důležité je uvědomit si jednu věc. Bůh není „mikromanažer“ darů, které nám svěřil. Kdyby to tak bylo, nenazýval by nás správci. Správci je totiž svěřena autorita zacházet s tím, co mu bylo svěřeno, bez dalšího přímého dohledu. Biblickým potvrzením tohoto tvrzení je Ježíšovo podobenství o nepoctivém správci:

„Byl jeden bohatý člověk, který měl správce, a ten byl u něho obviněn, že rozhazuje jeho majetek. Zavolal ho a řekl mu: ‚Co to o tobě slyším? Vydej počet ze svého správcovství, neboť dále nemůžeš být správcem.‘ “ (Lukáš 16,1-2)

V biblických dnech bylo správcovství mnohem běžnější než dnes, proto je snadné minout zde něco velmi důležitého. Všimněte si, že prošla určitá doba, kdy bohatý člověk vůbec netušil, co se děje. Nehlídal svého správce ani nesledoval jeho jednání a rozhodnutí každý den. Jeho pozornost zaujala až zpráva někoho dalšího. Tak se dozvěděl o špatném zacházení se svým majetkem, které již nějakou dobu trvalo.

Totéž můžeme vidět i v případě Josefa v knize Genesis. V Egyptě začínal jako otrok v Potifarově domě, ale nakonec byl povýšen za správce celé domácnosti. „Všechno, co měl, zanechal v Josefových rukou a nestaral se s ním o nic kromě chleba, který jídal.“ (Genesis 39,6) Potifar nedohlížel na Josefovou práci. Svěřil mu správcovství.

S dary, které nám Bůh dává, je to podobné. Apoštol Petr nás vyzývá, abychom byli dobrými správci rozmanité Boží milosti, kterou v životě máme. Abychom byli dobrými správci charismat.

NEZŘETELNÉ VĚČNÉ DARY

Pojďme ještě trošku hlouběji. Nejprve si připomeňme Petrova slova: „Dary milosti, podle toho, jak je každý přijal, si *služte* navzájem jako dobří správci rozličné Boží milosti.“ (1. Petrův 4,10) Od správců se očekává, že budou sloužit, tedy používat své dary. Opět zdůrazňuji, že dary nejsou určeny nám, ale druhým lidem. Slovo, které se zde používá pro výraz *služte*, je *diakonéo*, a vysvětluje je jako „sloužit, obsluhovat, přičemž velký důraz je kladen na práci, která se má udělat“⁶. I co se týče našich darů, musíme si uchovávat postoj služebníka. Své dary jsme dostali

zdarma a máme je ochotně používat se záměrem zbudovat život druhých lidí.

Máme si navzájem sloužit „*dary milosti*“, které jsme „*přijali*“ jako „dobří správci rozličné Boží milosti“. Slovo *rozličné* zde znamená „různé druhy, typy“⁷. Potřebovali bychom příliš mnoho stran, abychom mohli vypsát všechny různé dary, které Bůh dal svému lidu. Ve skutečnosti asi není ani dost dobře možné podobný seznam sestavit. U některých darů je zjevné, že mají spojitost s šířením Božího království. Nicméně je více těch, které je opravdu obtížné identifikovat. Tak například:

Nedávno mi jeden známý pastor vyprávěl o něčem, co se stalo těsně před jejich každoroční konferencí. Tato událost je velice oblíbená a jezdí na ni spousta lidí. Celý tým připravoval sál a tento pastor zahlédl, jak jeden lékař, který byl členem jeho sboru, pokládá na židličky hostů a mluvčích konference letáčky.

Pastor za ním přišel a omlouval se: „Pane doktore, tohle byste neměl dělat vy. Máme tu mnoho dobrovolníků, kteří to zvládnou.“

Pastor nám vyprávěl, že jej tento lékař velice přísně, ale slušně opravil: „Každý rok si kvůli této konferenci беру v práci volno. Je to pro mne týden v roce, který si pečlivě střežím, protože mohu dělat něco pro Boží království.“

Když jsem poslouchal, jak můj přítel vypráví tento příběh, srdce mě kvůli tomu lékaři zabořilo. Uvědomil jsem si, že jemu nedošlo, jakou hodnotu má jeho dar pro šíření Božího království. Opět říkám, že existují dary, které se Božího království týkají přímo, ale také dary, které se ho týkají nepřímo, nicméně nejsou o nic méně důležité.

Tento lékař se nacházel ve stejné situaci jako Stan v první kapitole. Co kdybychom neměli lékaře? Co by se stalo, kdyby

pak onemocněli lidé, kteří jsou povolání budovat Boží království v jiných oblastech? Mnoho by jich bez lékařské pomoci odešlo předčasně.

Pojďme si představit vymyšlený příběh, který nám to pomůže lépe pochopit. Lékař využije svůj dar a pomůže vrátit zdraví matce v domácnosti. Výsledkem je, že tato žena neleží nemocná v posteli a nezemře předčasně, ale může rozkvétat ve svém daru vychovávat děti ve zbožnosti. Jedno její dítě je velice nadané ve vynalézání a jeho matka je v tom podporuje. Její dcera ukončí vysokoškolské vzdělání v oblasti počítačového softwaru a získá místo u firmy, která vyvíjí počítačový software.

Tato dcera, nyní již dospělá, využívá svůj dar naplno a navrhne nový způsob komunikace, který je mnohem efektivnější než cokoli, co se na trhu objevilo dřív. Její vynález se však nedostane příliš daleko bez pomoci kolegy z reklamního oddělení. Ten použije svůj dar, aby prodejce a potenciální zákazníky seznámil s tímto novým softwarem.

Produkt si vybere jeden prodejce. Je to společnost, kterou vlastní velice nadaná podnikatelka. Má pod sebou schopný tým. Jeden muž z týmu použije svůj dar a prodá softwarový balíček křesťanské službě, jež je povolána k tomu, aby činila učedníky z národů celého světa.

Ve výše zmíněné službě pracuje obdarovaný IT pracovník, který okamžitě rozpozná, jaký potenciál tento software má, a doporučí jeho nákup. Zakomponuje jej do jejich současného systému.

Výsledkem je, že tato křesťanská služba má nyní schopnost efektivněji dosáhnout více pastorů a vedoucích po celém světě. Konečný výsledek tedy je, že mnohonásobně více mužů a žen přichází ke spasení a stávají se učedníky prostřednictvím této komunikační technologie.

U soudné stolice ukáže Ježíš lékaři, který vyléčil tuto matku v domácnosti, všechny zástupy lidí, které po celém světě takto ovlivnil. Asi si dovedeme představit, co bude následovat. Lékař bude protestovat: „Ne, tohle nemůže být mé ovoce. Já jsem u těch národů nikdy nebyl.“

Potom mu Ježíš ukáže, že díky tomu, že byl věrný v daru, který ve svém životě dostal, došlo ke sledu událostí, jež nakonec vyústily ke spasení mnoha lidí a posílení věřících po celém světě. Pravděpodobně tomu lékaři řekne: „Pracoval jsi na lékařském poli ochotně tak, jako bys sloužil Pánu, a ne lidem. Tvé ovoce je zjevné. Díky tvé poslušnosti bylo dosaženo mnoho lidí. Dobře vykonáno, služebníku dobrý a věrný!“

Možná vás teď napadá: *Je toto opravdu podloženo Biblií?* Tak čtěte:

Cokoli děláte, dělejte z duše jako Pánu, a ne lidem. Vždyť víte, že od Pána dostanete za odměnu dědictví. Pánu Kristu služte! (Koloským 3,23-24)

To je jen jeden vymyšlený příběh. Existuje mnoho nesčetných možností různých spojení, řetězových reakcí a sledů událostí.

Vraťme se však k opravdovému příběhu mého přítele pastora. Co když už tomu lékaři nebude stačit cítit se naplněný pouze jeden týden v roce? (Je zřejmé, že nedostatek uspokojení způsobuje to, že si není vědom toho, jak velice důležitý jeho dar je!) Je možné, že odejde z lékařství a bude hledat něco, co mu přinese uspokojení všech padesát dva týdnů v roce. Řekněme, že přijme ve svém sboru práci učitele a bude pracovat na vytváření vyučování pro lekce učenictví. K čemu by došlo u soudné stolice? Získal by velkou odměnu, když vlastně opustil dar, který mu byl svěřen?

Je to smutné, ale mnohokrát jsem viděl muže i ženy, jak se trápí a lopotí v plnočasové službě v církvi jen proto, že nerozpoznali, že by jejich dary rozkvétaly a plodily někde jinde, v jiné oblasti mimo prostředí sboru.

K tomu, abychom viděli nezřetelné, na první pohled nezjevné dary, jež ale slouží Božímu království, je potřeba poznání, duchovní citlivost a zralost.

Pravda pravdoucí je, že váš dar, nehledě na to, v jaké oblasti se projevuje nejlépe (ať je to zdravotnictví, vzdělávání, státní správa, atletika, sport, obchodní trhy, umění, svět médií, domov či cokoli jiného) má přímou souvislost s šířením Božího království. Navrhl to tak sám „Mistr Plánovač“.

Je docela možné, že si nikdy nebudeme vědomi souvislostí naší poslušnosti a jejího ovoce dřív, než budeme stát tváří v tvář Ježíši Kristu u soudné stolice. Apoštol Pavel napsal: „Stejně tak i dobré skutky jsou zcela zjevné; a ty, s kterými je to jinak, nemohou zůstat skryté (a ty, které nejsou zjevné hned od počátku, budou nakonec odhaleny – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele) (1. Timoteovi 5,25).

Ať už je tedy váš dar zjevný či nikoli, pro všechny platí výzva: „Jenom ať každý žije tak, jak mu Pán udělil, každý, jak ho Bůh povolal.“ (1. Korintským 7,17)

KLÍČOVÁ JE MOTIVACE

Vraťme se k Pavlovu výroku, který používáme jako vzor pro naše správcovství.

Nebo káži-li evangelium, nemám se čím chlubit, poněvadž jsem to povinen; ale běda by mně bylo, kdybych nekázal.

Jestližeť pak *dobrovolně* to činím, *mámťodplatu...*

(1. Korintským 9,16-17; Bible Kralická)

Další důležitou pravdou, kterou bych rád zmínil, je to, že naše „odměna“ se přímo týká naší „ochoty“ (*dobrovolně = ochotně*), či v širším smyslu našeho „postoje“. Zkrátka je-li náš postoj nesobecký, získáme odměnu. Je-li *sobecký*, nezískáme odměnu.

Mohli bychom vyprávět mnoho různých příběhů o tom, kdy byl postoj *nesobecký* či *sobecký*. Asi by se nám všechny nevešly do této knihy. Zmiňme však aspoň několik přírovnání. *Nesobecký* postoj by byl: *Sloužit svými schopnostmi druhým lidem je opravdová výsada. Sobecký postoj by však zněl takto: Co mohu díky svým schopnostem získat?* Nasnadě je ještě přímočařejší vyjádření. *Nesobecký* postoj říká: *Co pro tebe mohu udělat?* *Sobecký* se ptá: *Co mi z toho kápne?*

Nesobecký postoj prohlašuje: *Udělám, co budu moct, nehledě na to, co za to získám. Sobecký motiv si říká: Proč bych se tím měl vůbec zabývat, když z toho nic nebudu mít?*

Další příklad *nesobeckých* motivů: *Musím vydržet a jít dál. Vždyť je ještě tolik dalších lidí, kteří to potřebují. Sobecký motiv však namítne: Jsem úspěšný. Teď už to mohu brát jen tak zlehka.*

Pavel píše ohledně toho, jak důležité jsou naše postoje a motivy: „Ať o nás každý smýšlí jako o služebnících Kristových a správcích Božích tajemství,“ a okamžitě dodává:

Pro mne je pramálo důležité, zda mě posuzujete vy nebo lidský soud. Ale ani já sám sebe neposuzuji. Ničeho, co by svědčilo proti mně, si sice nejsem vědom, ale tím nejsem ospravedlněn; ten, kdo mne posuzuje, je Pán. Proto nic nesudte předčasně, dokud nepřijde Pán, který osvítí i věci *skryté ve tmě* a zjeví *úmysly srdcí*. A tehdy se každému dostane pochvaly od Boha. (1. Korintským 4,3-5)

Pavla nezajímá hodnocení jeho přátel, kritiků nebo jiné samozvané autority. Dokonce ani jeho vlastní názor na svou službu. Všechna tato hodnocení jsou zcela bezvýznamná ve srovnání s tím, čemu se nakonec všichni postavíme: Boží prohlídce. Záleží na tom, jak naše správcovství posoudí Ježíš.

Jednou věcí si můžeme být jistí: naše poslušné skutky budou u soudné stolice jistotně důležité. Ježíš zcela jasně řekl: „Hle, přijdu brzy a moje mzda se mnou, abych odplatil každému podle toho, jaké je jeho dílo.“ (Zjevení 22,12) U soudu se nebudou posuzovat *bud'* motivy, *nebo* skutky, ale *jak* motivy, *tak* skutky!

Někteří lidé tvrdí, že zde Pavel mluví o soudu nevěřících, o soudu u „velkého bílého trůnu“, kde nevěřící vydají počet ze svých hříchů, protože nepřijali zachraňující milost Ježíše Krista. Tak tomu zcela jistě není, protože u soudu u velkého bílého trůnu nepřijme nikdo od Boha „pochvalu“, o které Pavel píše.

Je velmi důležité zachovat celý kontext. Pavel zde pojednává o *správcovství*. O tom nemůže být pochyb. „Věci skryté ve tmě“ a „úmysly srdcí“, které máme, když používáme svůj dar, budou zjeveny při soudu. A to tedy mou pozornost opravdu zaujalo!

Použiji událost, kdy jsem neposlechl Boha ohledně toho, co mám kázat, abych to ještě víc objasnil. Ti, kteří ten den byli na onom setkání, jsou pravděpodobně do dnešního dne přesvědčeni, že jsem poslechl Boha, když jsem kázal své „čerstvé“ poselství. Je docela možné, že u soudu se o mé neposlušnosti dozví, protože Ježíš řekl:

Není nic zahaleného, co nebude zjeveno, a nic skrytého, co nebude poznáno. Proto vše, co jste řekli ve tmě (naše osobní motivy a tajemství), bude slyšet na světle, a co jste pověděli do ucha v pokojích, bude vyhlášeno ze střež. (Lukáš 12,2-3; slova v závorkách jsem přidal já)

Je velice možné, že při soudu budu vyzván, abych se omluvil tomu pastorovi i všem ostatním za to, že jsem jim tenkrát nepřinesl poselství *Satanovy návnady*.

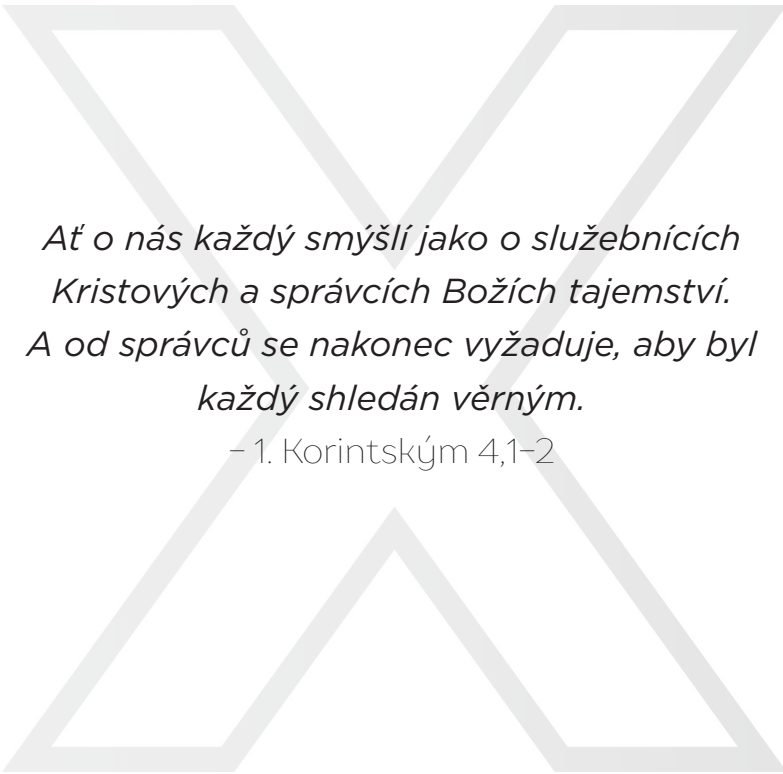
CO SE OČEKÁVÁ?

Položili jsme pevné základy toho, že pochopení správcovství je velice důležité. Nyní tou nejdůležitější otázkou zůstává: Co se od nás očekává? Jaké jsou výsledky, které bude Ježíš při soudu vyhledávat, když bude posuzovat to, jak jsme zacházeli s dary, jež nám svěřil? Můžeme to zjistit? Stoprocentně ano. Ježíš totiž prohlásil: „Slovo, které jsem pověděl, to ho bude soudit v poslední den.“ (Jan 12,48)

V další kapitole zahájíme na toto téma diskusi plnou zmocnění a zjevení. Je to hlavní záměr této knihy.

ZAMYŠLENÍ

1. Pohlíželi jste na sebe jako na správce ještě předtím, než jste si přečetli tuto kapitolu? Proč? Proč ne?
2. Dary, které jste dostali, nejsou určeny vám. Mají být skrze vás použity pro druhé lidi. Takže jinými slovy nesete něco, co Bůh chce, aby dostali druzí. Mějte to na mysli a vysvětlete, proč je důležité věrně hospodařit se svými dary? Co je v sázce, pokud své správcovství zanedbáváte?
3. Dary, které vám Bůh dal, se můžete kdykoli rozhodnout používat třemi různými způsoby. Můžete je použít k šíření a budování Božího království. Můžete je použít pro svůj vlastní užitek a zisk. Nebo je můžeme zanedbávat a nepoužívat je vůbec. Jak používáte své dary? Jaké změny byste měli učinit v souvislosti s tím, jak spravujete to, co vám Bůh dal?

*Ať o nás každý smýšlí jako o služebnících
Kristových a správcích Božích tajemství.
A od správců se nakonec vyžaduje, aby byl
každý shledán věrným.*

- 1. Korintským 4,1-2

5

Věrnost

Apoštol Pavel o sobě a o Apollovi říká, že jsou *služebníci* Ježíše Krista a *správci* svěřených darů. V předchozí kapitole jsme zjistili, že tato identita nepatří pouze těmto dvěma velkým Božím mužům nebo nějakému současnému vedoucímu církve, ale každému věřícímu. My jsme také služebníci Ježíše Krista a prvořadý způsob, jak tuto roli naplňujeme, je to, že jsme dobrými správci darů, jež nám byly svěřeny.

Podíváme se nyní na to, co se od správce vyžaduje. Je zde uvedena jediná vlastnost: věrnost. Než se vydáme dál, zamysleme se na chvíli nad tím, že zde nejsou uvedeny dvě, tři nebo více vlastností. Pavel mohl napsat, že se od správců vyžaduje, aby byli radostní nebo silní, studovaní a znalí Bible, aby měli slitování či kteroukoli jinou zbožnou vlastnost. A teď v žádném případě nesnižují důležitost těchto vlastností! Nicméně chci poukázat na to, že je zde uvedena jedna jediná vlastnost, která se *vyžaduje* od správců. Takže je velmi důležité se touto ctností zabývat detailně, pokud chceme být dobrými správci a jednoho dne uslyšet, jak nám náš Mistr řekne: „Dobře vykonáno.“

DEFINICE VĚRNOSTI

Měl jsem výsadu mluvit k týmům vedoucích po celém světě, a to nejen týmům v křesťanské službě, i když těch byla většina, ale k týmům ze světa byznysu, podnikání, politiky, vzdělání i sportu. Několikrát jsem požádal členy těchto týmů, aby mi uvedli jednoslovnou definici *věrnosti*. Jednalo se o vedoucí, a ti se

většinou hrnou ke slovu, kdykoli mohou. Na každém setkání jsem dostával podobné odpovědi, a rozhodl jsem se, že si vytvořím seznam těch nejčastějších:

- pevný
- konzistentní
- hodný důvěry
- spolehlivý
- loajální
- pravdivý
- stálý
- oddaný
- opravdový
- odhodlaný
- poslušný

Uváděli i jiná slova, ale tato byla ta nejčastější a nejoblíbenější. Ještě důležitější však je, že jsou všechna tato slova ve shodě s definicemi a synonymy, které uvádějí slovníky.

Existuje však ještě jedna, velmi důležitá definice, kterou jsem nezaslechl ani na jednom setkání. „Znásobení“.

Možná vás okamžitě napadne: *Znásobení? To není definice slova věrnost!* Možná začínáte pochybovat o mých jazykových znalostech stejně jako mí učitelé. Nicméně vás ujišťuji, že na konci této kapitoly budete nejen souhlasit, ale pravděpodobně budete právě na tuto definici pohlížet jako na tu nejdůležitější definici věrnosti.

PODOBENSTVÍ O HŘIVNÁCH

Když se začínáme zaměřovat na téma znásobení, podívejme se na Ježíšovo podobenství o hřivnách. Přečtete si je prosím velmi pozorně, i když jste jej četli již nespočetněkrát.

Je to (království Boží) totiž jako s člověkem, který se chystal odcestovat: zavolal své otroky a svěřil jim svůj majetek.

(Matouš 25,14)

Zaprvé je to podobenství, tudíž je symbolické, ne doslovné. Proto je nutné vysvětlovat je ve světle biblického porozumění, chápání Božího Slova jako celku. Muž, který odjíždí na dalekou cestu, je Ježíš. Správcem je každý Jeho služebník, tedy i my.

Dále si povšimněte, že jeho cesta je dlouhá (angl. originál; pozn. překladatele). Je to už téměř dva tisíce let, co nám Ježíš svěřil budování toho, za co zemřel, Božího království. Je zřejmé, že se ještě nevrátil, ale i tak je to už dlouhá doba.

Zatřetí nám toto podobenství opět ukazuje, že správcovství není něco, co by nad sebou mělo ještě neustálý dohled pána. Muž, který se v podobenství chystá na cestu, se nebude každý měsíc vracet, aby kontroloval pokrok a jednání svých správců. Podle tohoto podobenství jejich dílo zhodnotí až ve chvíli, kdy se vrátí.

Pokračujme tedy dál:

Jednomu dal pět talentů, druhému dva, třetímu jeden, každému podle jeho schopností, a ihned odcestoval.

(Matouš 25,15)

V tomto příběhu jim svěřuje peníze. Většina biblických překladů uvádí slovo talent, což je ve skutečnosti nejpřesnější výraz, neboť řecké slovo, které se zde používá, je *tánton*. Talent je váhová jednotka a používala se nejčastěji pro zlato či stříbro. Jeden talent byl asi 35 kilogramů. Většina odborníků odhaduje, že měl jeden talent stříbra hodnotu asi 18 000 amerických dolarů (cca 450 000 Kč) (různé odhady se liší, ale jen velice nepatrně). Všichni odborníci se však shodují na tom, že talent v Novém zákoně představuje ohromnou částku peněz. Čtyři sta padesátitisícový pytel stříbra nejsou žádné drobásky!

Osobně si však myslím, že pro výklad tohoto podobenství a jeho pochopení není důležité znát přesnou hodnotu talentu. Můžeme však rozhodně dojít k jistému závěru, že jeden talent představoval ohromnou zodpovědnost.

Nemyslím si, že by zde Ježíš mluvil o penězích, i když i v této oblasti se dá Jeho princip použít. Zřídka kdy používá Ježíš ve svých podobenstvích předmět, o kterém mluví, doslovně. Používá pšenici jako symbol zbožných lidí, plevy představují bezbožníky, semínka slova, trny jsou starosti života, sklizeň je konec světa, ženci jsou andělé a podobně. Z celého jednolitého Božího Slova je téměř jisté, že tyto talenty představují charismata neboli svěřené dary.

Dalším důležitým faktem tohoto příběhu je to, že ne každý dostal stejný počet talentů. Tuto skutečnost probádáme hlouběji, ale právě z tohoto důvodu jsem o tom, co nám bylo svěřeno, mluvil někdy jako o „darech“, ne daru. Někteří lidé mají jeden dar, jiní dva a jiní i více než dva.

Různá množství by mohla také představovat velikost našich darů. Buďme upřímní. Jsou lidé, kteří mají větší dar než jiní. Mnoho lidí má dar zpívat a dokážou strhnout všechny, kdo je slyší. Ale ne každý, kdo zpívá, má pěvecký talent na úrovni Céline Dion nebo Andrea Bocelliho. Takže pokud byste mě zahrnuli do kouta, řekl bych vám, že každý talent představuje určitý dar, ale zrovna tak by různé množství talentů mohlo znamenat jinou velikost či úroveň daného daru. Pojdme však dál:

Ten, který přijal pět talentů, šel a vložil je do obchodu, a získal jiných pět. Stejně i ten, který dostal dva, získal jiné dva. Ale ten, který dostal jeden, odešel, vykopal v zemi jámu a ukryl peníze svého pána. (Matouš 25,16-18)

Dovolte mi tento příběh zosobnit tím, že naše služebníky pojmenuji. První služebník bude Allison, druhý Bob a třetí Larry. Allison začala s pěti talenty, které pak znásobila, a nakonec jich měla deset. Bob znásobil své dva talenty, a nakonec měl čtyři. Larry však neznásobil dar, který mu pán svěřil, jen jej „udržoval“. Napíšeme si to jasně:

Allison: $5 \times 2 = 10$

Bob: $2 \times 2 = 4$

Larry: $1 = 1$

Od této chvíle budu dál používat jména, která jsme našim služebníkům dali, i v citacích biblických veršů. Tím chci biblické podobenství vám, čtenářům, přiblížit.

SOD

Opět podotýkám, že je velmi důležité všimnout si, jaký důraz dává Ježíš v tomto podobenství na slovo *dlouhý*. Příběh začíná přípravou pána na dalekou (dlouhou) cestu. Nyní Ježíš opět říká: „Po *dlouhé době* pak přišel pán oněch otroků a začal s nimi *účtovat*.“ (Matouš 25,19) Pán po každém otrokovi požaduje, aby vydal počet ze svého hospodaření. To představuje soud, u kterého budeme všichni stát a budeme se zodpovídat z toho, jak jsme hospodařili se svými dary, které nám Bůh svěřil. Podívejme se nejprve na Allison:

Přistoupila Allison, která dostala pět talentů, přinesla jiných pět talentů a řekla: „Pane, pět talentů jsi mi svěřil; hle, jiných pět talentů jsem jimi získala.“

Poslechněte si rozsudek jejího pána:

Její pán jí řekl: „Dobře, otroku dobrý a věrný, *byla jsi věrná* nad málem, ustanovím tě nad mnohým; vejdi v radost svého pána.“ (Matouš 25,20-21)

Je to velmi důležité a nemělo by to uniknout naší pozornosti. Pán jí řekl: „Byla jsi věrná.“ Můžete odpověď pána rozkouskovat, jak jen chcete, ale nezískáte nikdy žádný jiný výklad. Ježíš přímo spojuje *věrnost* a *znásobení*. Přečtěte si znovu pokyny onoho pána. Allison neučinila nic jiného, za co by ji mohl pochválit! Neřekl, že byla vytrvalá, důvěry hodná, loajální, oddaná, pravdivá nebo cokoli jiného z oněch jednoslovných definic *věrnosti*. A teď mě prosím nechápejte špatně. To vše jsou úžasné vlastnosti, které souvisí s věrností, ale nezmiňují se zde ani se zde nezdůrazňují. Pán také nevyzdvihl žádnou jinou ctnost, skutek nebo čin, který během svého správcovství vykonala. Jen to, že znásobila talenty, které dostala. Přímo tudíž spojuje *věrnost* a *znásobení*!

Totéž lze říct v případě Boba:

Přistoupil také Bob, který dostal dva talenty a řekl: „Pane, dva talenty jsi mi svěřil; hle, jiné dva talenty jsem získal.“

Jeho pán vyřkl podobný rozsudek:

Jeho pán mu řekl: „Dobře, otroku dobrý a věrný, *byl jsi věrný* nad málem, ustanovím tě nad mnohým; vejdi v radost svého pána.“ (Matouš 25,22-23)

Opět Ježíš přímo spojuje věrnost se znásobením. Nic jiného zde není. Žádný jiný skutek ani výsledek. Nic! Ježíš nechce, aby byl výrok pána něčím naředěn. Je zde jen jeden možný závěr: Tento člověk znásobil, co mu bylo svěřeno, a to znamená, že byl věrný.

Bob přitom získává slovo od slova naprosto stejnou chválu jako Allison. To znamená, že v den soudu se bude naše „skóre“ znásobení zakládat na naší snaze. Ježíš v nás bude mít stejné zalíbení bez ohledu na to, kolik máme darů nebo jaká byla velikost našeho daru. Jediné, na čem bude záležet, bude to, zda jsme své dary znásobili!

Příkladem může být matka v domácnosti, která znásobila svou efektivitu. Získá naprosto stejnou pochvalu jako podnikatel, který znásobil svůj byznys a dává finance do Božího království.

Nyní se podíváme na Larryho:

Přistoupil pak i Larry, který dostal jeden talent, a řekl: ‚Pane, poznal jsem, že jsi tvrdý člověk; sklízíš, kde jsi nezasel, a shromažďuješ, kde jsi nerozsypal. Dostal jsem strach, odešel jsem a ukryl tvůj talent v zemi. Hle, zde máš, co je tvoje.‘ (Matouš 25,24-25)

Než přistoupíme k rozsudku pro Larryho, zaměříme se na několik důležitých bodů. Zaprvé Larry nic neznásobil, jen udržel, co mu pán svěřil. Také si všimněte důvodu, proč nic neznásobil: neznal dobře povahu svého pána a mylně se domníval, že je tvrdý. Během mnoha let mé služby věřícím po celém světě jsem si všiml, že tím nejčastějším kamenem úrazu pro to, aby lidé byli věrní, je to, že neznají dobře Boha. (K tomu se ještě vrátím podrobněji později v této knize.)

Když Boha nevidíme správně, častokrát to vyvolá něco, co je příčinou neúspěchu znásobit, a tím je strach. Larry se bál! Strach, bázlivost a ustrašenost zastaví přirozené dary, které v životě od Boha máme. Je to velice důležité; nelze to dostatečně zdůraznit! Znam to z první ruky. Sám jsem podobnými pocity trpěl celá léta. (I o tom se zmíním víc později.)

Podívejme se tedy na Larryho rozsudek:

Jeho pán mu odpověděl: ‚*Zlý a lenivý otroku!*‘
(Matouš 25,26)

No páni! Zastavme se na okamžik a prostudujme jeho výrok. Pamatujte na to, že všichni tři, Allison, Bob i Larry jsou jeho

služebníci. Nejsou to cizí lidé. A jejich práci jim rozděljuje jejich vlastní pán. Larry však neslyšel: „Dobře, otroku věrný a dobrý“ jako dva předchozí služebníci. Místo toho mu pán řekl: „Zlý a lenivý otroku!“ To zajisté upoutá naši pozornost. Ježíš zde nemluví o spasení, ale o soudu, kde posuzuje to, jak jsme zacházeli se svými dary. A za to buď získáme odměnu, nebo utrpíme ztrátu.

Prostudujme nyní pánova obě velice přísná slova. Začneme s tím, které bude snazší ke skousnutí. Řecký výraz pro slovo *líný* je *oknérós*. Je definován jako „zdržovat, opozdit se, zpomalovat, nedochvilný, zdlouhavý, loudavý, líný“⁸. Jiný slovník jej vysvětluje jako „neustále se zdráhající a snažící se vyhnout něčemu důležitému, neustále váhající do něčeho smysluplného se zapojit, s náznakem nedostatku ambicí“⁹.

Můj přítel Rick Renner, jenž je znalcem řečtiny, *oknérós* vysvětluje takto: „Popisuje člověka, který má k životu velice letargický, nečinný, lhostejný, apatický, netečný a vlažný postoj.“ Díky těmto třem zdrojům se naše chápání řeckého výrazu *oknérós* rozšíří a získáme na něj lepší náhled.

Pokud máte strach, budete váhat nebo se zdráhat zapojit se do činnosti, kterou byste měli nebo mohli vykonat. Jste-li letargičtí, bude vám chybět chuť dosáhnout toho, co byste měli udělat. Jste-li apatičtí, bude vám všechno jedno a ani nezačnete přemýšlet o tom, že byste měli něco dělat. Všechny tyto situace se přímo týkají řeckého slova *oknérós*. Služebník však přiznal: „Bál jsem se.“ V jeho případě vstoupily do hry určitě i všechny ostatní aspekty lenosti, ale strach byl tím hlavním, co způsobilo jeho váhání.

Stalo se vám někdy, že jste velice silně vnímali, že máte něco udělat, obzvlášť při modlitbě jste toto břemeno nedokázali setřást, ale velmi dlouho jste to odkládali, protože jste se báli selhání? A pak jste jen sledovali, jak to dělá někdo jiný... A pomysleli jste

si: „To napadlo mě. Tohle jsem měl udělat já.“ Přesně o tom Ježíš mluví, když vypráví o tomto služebníkovi. Váhal a váhal, ne jen jednou nebo dvakrát, ale váhal celou dlouhou dobu, po kterou byl správcem pánova talentu. Je přijatelné váhat jednou či dvakrát, protože obvykle díky takovým situacím rosteme a učíme se. Pokud si ale budeme s váhavostí zahrávat příliš dlouho, může se nám stát zvykem, který nás nakonec dovede k tomu, že se budeme jen vyhýbat a naše správcovství nebude plodné.

Když mi Bůh poprvé řekl, že mám psát knihy, váhal jsem deset měsíců. Báł jsem se psát. Ve škole bylo psaní neustále propadák. Katastrofa. Na výšce jsem měl spolužáka, který mé psaní kritizoval neustále přede všemi! Při jednom zadání jsme si měli pročíst své práce navzájem a ohodnotit je. Můj spolužák svou nevoli k mé práci vyslovil nahlas i před učitelem. Byl jsem jediný, koho zkritizoval a špatně ohodnotil přímo spolužák.

Můj strach ze psaní byl velmi dobře opodstatněný: měl jsem příšerné výsledky v testech, negativní hodnocení mnoha různých učitelů, špatné známky, kritické spolužáky. To vše nehrálo v můj prospěch. Jen to posilovalo mé zdráhání. Napsat knihu by zabralo ohromné množství času. A čas je stěžejní. Odtáhlo by mě to od dalších aktivit, díky kterým by vzrůstala služba mládeži. Abych poslechl Boží příkaz, musel jsem všechny tyto strachy i obavy odložit stranou.

Co kdybych váhal příliš dlouho a neposlechl Jež? Výsledek by byl přesně takový, jaký mi Bůh oznámil prostřednictvím dvou žen, o kterých jsem se již zmiňoval. Tento talent by dal někomu jinému, nějaké „Allison“, která by toto poslání splnila. To ona by dostala úkol, který byl původně svěřen mně. A kde bych pak byl dnes já? Neskončilo by to tak, že bych se postavil před soudnou stolicí a uslyšel, že jsem zlý a líný?

Vůbec jsem si tenkrát neuvědomoval, že můj osud záleží na psaní! Kdyby mi někdo v době, kdy mi bylo něco málo přes dvacet, řekl: „Johne, Bůh tě vyšle ke všem národům světa prostřednictvím tvých knih,“ asi bych se smál, až bych se za břicho popadal, a odpověděl bych: „Ty ses zbláznil! Vždyť já nejsem schopen napsat ani slohovku o třech stránkách!“ Nyní však jsou mé knihy národní a mezinárodní bestsellery, vydávány ve více než sto jazycích a desítkách milionů výtisků! Co kdybych neposlechl? Co kdybych dovolil, aby mě strach zadržel? Musím se otrást, když si pomyslím, o kolik příležitostí bych přišel!

Podívejme se teď na to druhé, mnohem závažnější slovo, které pán svému služebníkovu říká. Výraz zlý nám nemusí připadat až tak závažný, ale Ježíš nikdy nepoužíval slova lehkovážně. Řecký výraz pro slovo zlý je *ponéros*. Je definován jako „mající závažnou chybu a v konečném důsledku naprosto bezcenný“¹⁰.

S ohledem na to, jak zacházel Larry s tím, co mu bylo svěřeno, tato definice sedí dokonale. Je to totéž, jako když Pavel napsal „běda mně“, kdyby byl nevěrný Božímu daru, který ve svém životě měl. Larryho pokřivený pohled na charakter jeho pána byl závažnou chybou, jež poháněla jeho strach. On pak byl bezcenný, co se týče hospodaření s darem, jenž mu byl svěřen. Jsou to velice silná slova, nicméně pokud je srovnáme s tím, kdy Pavel mluví o tom, co by se stalo, kdyby svůj dar nepoužíval, vidíme, že je to pravda i v případě Larryho.

Opět chci jasně zdůraznit, že se to netýká našeho spasení, ale toho, jak nakládáme s dary, jež nám byly svěřeny do správcovství. Bůh se na to dívá takto:

Ti, jež rozmnožují, jsou dobří a věrní.

Ti, jež jen přechovávají, mají závažnou chybu a stávají se bezcennými a línými.

Je možné, že je náš pohled na věrnost nekompletní? Přemýšlejte o následujícím příkladu: Je jeden podnikatel, jenž žije ve velice prosperující oblasti. Jeho podnik, malinký obchůdek, který zdědil po svém otci, vykazuje zisk, ale neroste. On sám měl mnoho příležitostí otevřít pobočky i v jiných částech města, ale navzdory svému podnikatelskému daru se rozhodl „hrát na jistotu“ a spokojit se s tím, že je mu takto dobře.

Když známe rozsudek, který Larry uslyšel u soudu, položme si i u tohoto příkladu dvě otázky: Neměl by tento podnikatel použít svůj dar a otevřít nové obchody i v jiných částech města a rozšířit tak trh za účelem budování Božího království? Není jeho touha „hrát na jistotu“ podobná strategii nevěrného služebníka minci „zakopat a uchovat“?

Používáme při posuzování věrnosti tatáž kritéria, která používá Ježíš? Přestože tento podnikatel žije dobrý život, neměla by ta hlavní otázka znít: „Rozmnožuje, nebo jen udržuje svůj dar?“ Budme upřímní. Neposuzujeme věrnost jen s ohledem na spolehlivost, aniž bychom vzali v úvahu faktor rozmnožování? A stálost, aniž bychom zvažili růst? Konzistenci, aniž bychom věnovali pozornost množení? Neminuli jsme náhodou, co to opravdu v plnosti znamená být věrný? Tedy rozmnožovat dary, které jsme dostali, ať jsou jakékoli?

První Boží příkaz lidstvu, když umístil muže a ženu na zemi, zněl: „Plodte a množte se.“ (Genesis 1,28) Samozřejmě mířil k tomu, abychom měli děti a zaplnili zemi. Ale v tomto příkazu je také mnohem víc. *Cokoli nám Bůh svěřil do péče, máme Mu navrátit rozmnožené.* Máme plodit rozmnožováním. A v podobenství o talentech Ježíš tento původní Boží příkaz konkrétně vztahuje na dary, jež nám byly svěřeny.

NE SVOU VLASTNÍ SCHOPNOSTÍ!

Cítíte se nepříjemně? Nepohodlně? Pravděpodobně ano, ale pamatujte na to, že Boží milost je vše, co potřebujete. Nikdo po vás nežádá, abyste to činili ze své vlastní síly, ale pomocí *charis* a *charismat* Božích. Záměrem pro napsání této knihy není vás odradit, ale upozornit na to, že máte od Boha potenciál, a posílit vaši víru v Boží milost a dary, jež ve svém životě máte. Mým záměrem není vložit na vás břemeno, které by bylo příliš těžké nést. Pavel k Bohu volal třikrát, aby učinil jeho náklad lehčím, ale podívejte se, co mu na to Bůh odpověděl:

„Stačí ti má milost, neboť má moc se dokonává ve slabosti.“
 Velmi rád se tedy budu chlubit spíše svými slabostmi, aby na mně spočinula moc Kristova. Proto *mám zálibu*
 v slabostech... (2. Korintským 12,9-10)

Jedna z definic řeckého výrazu pro slabost je „omezení, limity“. Ani my nejsme jediní, kdo se čas od času cítí na dně. Všichni máme své limity stejně, jako dokonce i apoštol Pavel. V konkrétním kontextu tohoto verše mluví Pavel o odporu, opozici, zlém zacházení, dokonce i o fyzickém pronásledování, kterému čelil v každém městě (viz kapitola 11). Mluví však také o omezeních a nedokonalostech, kterým čelíme, když nám náš úkol připadá nesplnitelný. Přestože zcela jistě není snadný, měl by v nás vyvolat o to pevnější rozhodnutí spoléhat na Boží sílu a moc. Místo toho, abyste *naslouchali*, jak nám v mysli křičí naše omezení a limity, *promlouvejte* Boží přísliby. Není to tak, že příliš mnoho nasloucháme sami sobě, když bychom k sobě měli raději promlouvat?

Pavel Boha třikrát žádal, aby zasáhl. Bůh mu ale pokaždé připomenul svou milost, *charis*. Potřetí to Pavlovi došlo; uvědomil si, že ho jeho omezení mají nasměrovat k Boží milosti a obdarování, která ve svém životě měl. Proto se mění tón jeho

promluvy z „Bože, odeber to ode mne“ k „Mám zalíbení ve svých slabostech“. Opravdu řekl „zalíbení“? Ano! Nyní si uvědomoval, že čím více je výzva nemožná, tím větší Boží moc bude zjevena v jeho životě a skrze jeho život, *pokud bude věřit!*

Zde máme další důležitou pravdu: *Milost, kterou potřebujeme k tomu, abychom mohli znásobovat, je dostupná jedině vírou!* Pavel píše: „Skrze něho jsme *vírou* získali přístup k této milosti.“ (Římanům 5,2) Představte si to takto: Víra je potrubí, kterým do našeho srdce proudí milost potřebná k násobení. Když slyšíte toto poselství, vaše víra neboli potrubí by se mělo rozšířit, nikoli zúžit. Je to však na vás. Vždyť čtete:

Slyšené slovo *jim ale nepomohlo*, neboť se u posluchačů nesetkalo s vírou, takže do odpočinku vcházíme jen my, kdo jsme uvěřili. (Židům 4,2-3; Bible21)

Nepohlížejte na to, co zde čtete, způsobem, který vám *neprospěje, nepomůže*. Místo toho toto poselství propojte s vírou. Pro děti Izraele mělo totéž Boží Slovo dvojí účinek. Pro Mojžíše, Jozueho a Káleba *přineslo užitek a prospělo jim*. Posílilo je, protože se na ně dívali pozitivně. Ale totéž Slovo *nepomohlo* ostatním Izraelcům, protože na něj pohlíželi negativně. Takový je rozdíl mezi vírou a nevírou.

Věřte, že vás Bůh vybavil, abyste došli mnohem dál, než kam sahají vaše přirozené schopnosti. Bůh vám nedal jinou možnost, kde hledat sílu a zmocnění, než závislost na Jeho milosti. Když to uděláte, *vstoupíte do opravdového odpočinku*. Vaše vlastní snažení o výsledky ustane. Co vlastně je tento *odpočinek*? Opravdový odpočinek představuje vaši spolupráci s Boží schopností při dosahování vašeho poslání. Když vstoupíte do odpočinku, povede vás Bůh k rozmnožování a násobení!

Je to také jeden důvod, proč byl David nazván „mužem podle Božího srdce“. Spoléhal na Boží sílu, ne svou vlastní. Neustále prohlašoval: „Hospodin je síla mého života.“ (Žalm 27,1; Bible21) Ve všem, čeho dosáhl, byl tentýž společný znak: Spoléhal na Boží schopnost, která bude jednat v něm a skrze něj. Proto také Pavel svému duchovnímu synu Timoteovi, který zápasil se strachem a ponížením, řekl: „Ty tedy, můj synu, *posiluj se v milosti*, která je v Kristu Ježíši.“ (2. Timoteovi 2,1)

Proto jsem druhou a třetí kapitolu této knihy věnoval tomu, abych postavil pevné základy toho, co znamená *charis* a *charisma*, než jsem začal rozebírat Ježíšovo podobenství o talentech. Čelit správcovství ve své vlastní síle by bylo zdrcující a odrazující.

Prosím, pamatujte vždy na to, že je vaše povolání větší než vaše přirozené schopnosti. Možná právě proto je nám řečeno:

Vidíte, bratři, jak vás Bůh *povolal*: není mezi vámi mnoho moudrých podle těla, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených. Ale co je u světa bláznivé, to si vybral Bůh, aby zahanboval moudré, a co je u světa slabé, to si vybral Bůh, aby zahanboval silné; a co je u světa neurozené a méněcenné, to si vybral Bůh, vybral dokonce i to, co není, aby zrušil to, co je, aby se žádné tělo nemohlo před Bohem chlubit. (1. Korintským 1,26-29)

Proč tomu tak je? Proč je jen málo moudrých, silných a urozených, které Bůh povolal? Je možné, že je to proto, že pro ty přirozeně nadané je mnohem snazší „uspět“ ve své vlastní síle? Jsou blázniví! Srovnávají se s ostatními a vítězí. Místo toho by se na sebe měli dívat ve světle povolání svého Stvořitele.

Pavel byl jiný. Přestože byl, když se srovnával se svými současníky, moudrý a urozený předtím, než byl spasen, přišel v jeho životě okamžik, kdy veškerou tuto přirozenou schopnost

pokládal za „lejna“, jen aby mohl vstoupit do Kristovy moci, jež v jeho životě byla. Byl jedním z těch nemnoha, protože si uvědomoval, že ačkoli byl přirozeně moudřejší než většina lidí, ve srovnání s Boží moudrostí byl nemoudrý (viz Filipským 3,4-11).

SOCIALISTA, NEBO KAPITALISTA?

Pojďme pokračovat dál v Ježíšově podobenství. Nezdá se to pravděpodobné, ale ve skutečnosti to bude ještě větší síla a mnohem větší šok!

Vezměte tedy od něho ten talent a dejte tomu, který má deset talentů! (Matouš 25,28)

Tak počkat počkat! Četli jsme to správně? Opravdu nařídil, aby pytlík stříbra (talent) Larrymu vzali a dali ho Allison? Tak si to napíšme:

Allison: $5 \times 2 = 10 + 1$ (od Larryho) = 11

Larry: $1 - 1$ (pro Allison) = 0

Allison má nakonec jedenáct talentů, kdežto Larry nemá žádný!

Jednou ráno při modlitbě mě opravdu překvapilo, co jsem vnímal v srdci. Popíšu vám to. Nějakou dobu jsem o podobenství o talentech vůbec nepřemýšlel. To ráno jsem zaslechl, jak mi Duch Svatý řekl: „Synu, jsem víc kapitalista, ne socialista, ve způsobu, kterým přemýšlím.“

Cože?!? Překvapeně jsem pozvedl obočí, ale chodím s Bohem už dost dlouho na to, abych poznal, kdy se mi snaží odhalit a ukázat něco, co nevím. Častokrát je to něco, co je v protikladu k našemu náboženskému nebo přirozenému smýšlení. Někdy to dokonce zní absurdně! Tentokrát mi Jeho slova opravdu zněla

velmi absurdně! Poprosil jsem o vysvětlení, protože jsem si myslel, že pokud má Bůh k něčemu blíž, tak je to socialismus, soudě podle toho, co konal.

To ráno mě zavedl k tomuto podobenství a ukázal mi, že kdyby byl ve svém smýšlení socialista, znělo by úplně jinak. Příběh by začínal asi takto: Všichni tři by dostali stejný obnos talentů:

Allison: 3

Bob: 3

Larry: 3

Allison a Bob by byli věrní (znásobili by své talenty), ale Larry, kvůli své lenosti a pochybách o své hodnotě, by se svým talentem neudělal nic. Výsledek by byl následující:

Allison: $3 \times 2 = 6$

Bob: $3 \times 2 = 6$

Larry: $3 = 3$

Kdyby byl Bůh hypoteticky socialista, udělal by toto:

Allison: $6 - 1 = 5$

Bob: $6 - 1 = 5$

Larry: $3 + 1$ (od Allison)
 $+ 1$ (od Boba) = 5

Všichni by nakonec měli pět talentů! To se však nestalo. Bůh vzal Larrymu pytlík stříbrných a dal jej té, která měla již deset. Proč? Ježíš to vysvětluje:

Neboť každému, kdo má, bude dáno a bude mít hojnost.

Tomu, kdo nemá, však bude odňato i to, co má.

(Matouš 25,29)

Neboť každému, kdo činí dobře (*znásobuje*) s tím, co dostal, *bude dáno ještě víc* a *bude mít hojnost*. Ale od toho, kdo nedělá nic (*udržuje, zakope, schová*), bude odňato i to málo, co má. (doslovný překlad z angl. jazyka /The Passion Translation New Testament/; pozn. překladatele)

Netvrdím, že je Bůh kapitalista. To v žádném případě! Jen chci říct, že konkrétně v tomto případě je Božímu smýšlení bližší kapitalismus než socialistické praktiky. Mladí lidé v Americe i jinde ve světě jsou v jednadvacátém století vedeni k tomu, aby přemýšleli socialisticky. Socialismus není zbožný ani užitečný. Ve skutečnosti jde přímo proti Boží moudrosti. Je to duch antikrista a maskuje se obecným dobrem, jež touží odměnit lenost a potrestat píli, úspěch a hojnost.

Bůh však chce odměnit ty, jež znásobují, a dát jim víc. Nemá s tím, že má někdo *hojnost*, nejmenší problém. Opět podotýkám, že Ježíš řekl: „... a bude mít *hojnost*.“ Bůh touží po tom, abychom měli hojnost, *dokud je pro nás tím hlavním budovat Boží království a používat svou hojnost pro ostatní*.

Možná už jste někdy slyšeli tato slova: Bůh nemá problém s hojností; má problém s tím, když nás hojnost začne ovládat. To je velká pravda. Uspokojení lidí, jejichž srdce hoří Boží horlivostí, nevychází z hromadění majetku ani hojnosti. Vychází z toho, že žijí s Bohem a využívají hojnost, kterou jim dává, pro šíření Jeho království. Pro ně je hojnost pouze nástrojem k budování druhých lidí. A je jasné, že se do svých nástrojů, jsme-li moudří, nezamilujeme.

V tuto chvíli je důležité zastavit se a upozornit na velmi důležitou věc: Máme se starat o chudé. O chudé, jež nejsou schopni pracovat, nebo potřebují „nakopnout“ a pomoci vykročit. Pavel napsal: „Neste břemena jedni druhých, a tak naplňte zákon Kristův. Myslí-li si totiž někdo, že je něco, ačkoli nic není, klame sám sebe.“ (Galatským 6,2-3)

Když se sešli vedoucí prvotní církve, uvědomili si, že mají různá pověření a úkoly, a dokonce se na některých drobnostech neshodli. Určitě se ale shodovali na tom, že máme zodpovědnost pomáhat těm, kdo jsou v potížích. Pavel píše:

Jen žádali, abychom pamatovali na jejich chudé,
což jsem právě i já sám pilně činil. (Galatským 2,10)

Rovněž je velmi důležité rozpoznat, zda je někdo opravdu potřebný, nebo je jen líný. Socialistický přístup je dát stejně líným i chudým. Pokud dáváme těm v kategorii „líných“, jen tím zvyšujeme jejich závislost na nás. Naším cílem by ale vždy mělo být směřovat lidi k darům, jež jim Bůh dal, aby i oni mohli kvést a budovat Boží království.

VYUŽITÍ V PRAXI

Ať tak či onak, důležité je to, že nám byly svěřeny dary a očekává se od nás, že je budeme používat a znásobovat. Pokud milujete Boha, budete horlivě toužit používat své dary k Jeho slávě. Mým hlavním záměrem je probudit ve vašem nitru touhu a potenciál. Byli jste stvořeni záměrně k nějakému záměru. Máte schopnost znásobovat, co jste dostali, ke slávě našeho Krále. To je to nejdůležitější, co si z této kapitoly můžete odnést.

Když jsme nyní probrali podobenství o talentech a došli k důkladnému porozumění, co nám představuje, jsme připraveni přejít k praktickým věcem. Jak to funguje? Jak to vypadá v běžném každodenním životě?

Tímto směrem se vydáme hned v další kapitole.

ZAMYŠLENÍ

1. Jeden znak zřetelně definuje správce: věrnost. Jak jste na věrnost pohlíželi? Změnil se váš pohled nějak poté, co jste si přečetli tuto kapitolu?
2. Násobení dle měřítek věčnosti nelze dosáhnout naší vlastní silou. Je to výsledek spolupráce s Boží milostí. Snažíte se znásobovat své dary svou vlastní silou? Jak můžete znásobovat své dary z pozice odpočinku, ne úsilí?
3. Bůh není proti hojnosti. Je proti tomu, aby nás hojnost ovládala. Proč si myslíte, že je pro Boha důležité, abychom rozmnožovali své dary? Jak může takové znásobování darů přinášet Bohu slávu a ovlivnit ostatní lidi v širším měřítku?

*Ten, kdo bude hospodařit s málem, jež
mu bylo svěřeno, věrně a bezúhonně,
bude povýšen a bude mu svěřena větší
zodpovědnost.*

– Lukáš 16,10

(dosl. překlad z angl. jazyka

/The Passion Translation New Testament/;

pozn. překladatele)

6

Píle a znásobování

Z Ježíšových slov vyplývá, že pokud žijeme bezúhonně, jsme pevní, stálí, důvěryhodní, poctiví, pilní a znásobujeme to, s čím v současné době hospodaříme, získáme větší zodpovědnost. Jednoduše řečeno, *když znásobujeme a jsme bezúhonní, Bůh nám svěří mnohem větší zodpovědnost.* Povýší nás. Je to zákon platný v Jeho Království.

Udělejte si osobní inventuru. Máte mysl nastavenou na znásobování? Nebo máte spíše mentalitu pouhého udržování? Nejedete pouze na setrvačnost od doby, kdy jste dosáhli úspěchu, který se vám zdá větší než většina ostatních lidí, a lepší než to, čeho dosáhli vaši rodiče? Nezpomalili jste, když jste dosáhli velice dobré a pohodlné životní úrovně?

Budte k sobě upřímní. Pokud jste spíše těmi, kdo pouze uchovávají, a ne těmi, co znásobují, mám pro vás dobrou zprávu: Pořád jste tady na zemi, a ještě máte čas to změnit, čas začít rozmnožovat, a nakonec získat i větší zodpovědnost!

DVA RŮZNÉ VÝSLEDKY

Uvědomit si opačné motivace toho, kdo pouze uchovává, a toho, co znásobuje, pro mne nebylo těžké pochopit ani v době, kdy jsem byl ještě malý chlapec. Bylo to díky příkladům mých dědečků. Jeden z nich odešel do důchodu, když mu bylo šedesát pět let, a začal žít velice pozvolně. Každý rok k nám na dva týdny přijel a já sledoval, jak prakticky nedělá vůbec nic. Jen tak posedával pod velkým dubem a kouřil dýmku. Když jsme navštívili my jej

u něj doma, nebylo to jiné. Bylo to smutné, ale zdálo se, že se na sklonku svého života spokojil s pouhým přežíváním, místo skutečného života.

Můj druhý dědeček šel do důchodu, když mu bylo šedesát dva. Vypadalo to, že chytil druhý dech. Ve svých letech se zapsal na Rutgerovu univerzitu a začal studovat zemědělství. Během několika dalších let napsal dvě knihy, vybudoval si ohromnou zahradu, o kterou se staral, choval dobytek a angažoval se v programu výstavby domků pro seniory na plážích Floridy. Byl velice aktivní i v mnoha dalších projektech pro komunitu. Vždy se snažil pomáhat lidem, kteří byli v nouzi.

Na okamžiky, kdy nás navštívil, nebo kdy jsme my jeli na návštěvu k němu, jsme se vždy velice těšili. Naplánoval pro nás společné rybaření, výlety do zábavních parků i do New York City. Hrál s námi různé hry, bral nás na návštěvy k sousedům, pomáhali jsme spolu místním obchodníkům v jejich obchůdkách a každý večer nám uvařil výtečnou večeři. Můj druhý dědeček se v kuchyni ani neukázal. Nepomáhal.

Jeden dědeček zemřel, když mu bylo sedmdesát pět. Tomu druhému bylo devadesát jedna! Uhodnete, který žil déle? Ano, ten, který měl vizi. Ten, který znásoboval. A toto je opravdu zajímavé: přijal spasení, až když mu bylo osmdesát devět let! A přesto už předtím žil podle Božích principů, podle zákonů Božího království. A byl nadmíru požehnaný!

Předtím, než jsem měl tu výsadu přivést ho k Ježíši, mě můj dědeček za mé přesvědčení hodně pronásledoval. Vysmíval se mi kvůli víře pokaždé, co jsme byli spolu. Nesčetněkrát jsem se mu snažil přinést evangelium. Když mi pak jednou řekl: „Chci přijmout Ježíše jako svého Pána!“ málem jsem spadl! Byl to skvělý den!

Asi měsíc po jeho obrácení jsem ho opět navštívil. V tu dobu bydlel jen hodinu cesty od našeho domu. Právě se přistěhoval z malého domku z Daytona Beach do centra s denní péčí pro seniory v Ormond Beach. Tenkrát se mě během návštěvy zeptal: „Johne, chtěl bys vědět, jaký je můj úkol? Co mám tady na zemi udělat?“

Žasl jsem, že nově spasený člověk v jeho věku přemýšlí tímto způsobem. Odpověděl jsem však: „Ano dědečku. Jaký je tvůj úkol?“

S úsměvem mi odpověděl: „Duch Svatý mi řekl, že tu jsem proto, abych všem těmto lidem řekl o Ježíši Kristu.“ (V jeho komplexu budov žilo několik set seniorů.)

O dva roky později jej moje maminka se svým bratrem přestěhovali do Oklahomy, aby byl blíž svému jedinému synovi. Během prvního týdne nešel vůbec spát a sestřičce tam vyprávěl svůj životní příběh. Časně ráno, těsně před svítáním, jí pak řekl: „Je čas jít domů. Řekněte synovi, aby si na mou oslavu udělali pořádnou párty!“ A s těmito slovy opustil své tělo a připojil se ke své nebeské rodině.

Maminka si dělala starosti a vyčítala si, že celé to stěhování z Floridy do Oklahomy na něj bylo příliš náročné a že jej vystavili zbytečnému stresu. Ujistil jsem ji, že to tak nebylo. „Mami, když dědovi bylo osmdesát devět let, řekl mi, že mu Bůh ukázal, že má tady na zemi ještě dva roky na to, aby naplnil svůj úkol v Ormond Beach. Teď byl týden v Oklahomě. Jeho úkol skončil.“

Maminku to uklidnilo a také náležitě žasla!

Přestože byl dědeček nespasený, Boží principy ohledně pilnosti a věrnosti v jeho životě fungovaly. Já jsem na vlastní oči viděl rozdílný život mých dědečků. Ještě dlouho předtím, než

jsem uvěřil, jsem se rozhodl, že budu ve svém životě následovat příklad dědečka, který znásoboval a žil s určitým záměrem až do posledního dechu.

Budu ale naprosto upřímný. Nespočetněkrát přišlo pokušení vydat se tím druhým směrem, směrem k pohodlnému životu. Je potřeba opravdu vědomě přeměrovat myšlenky, abychom nepodlehli životnímu stylu člověka, jenž pouze „uchovává“. Tento život je totiž mnohem snazší.

Znásobování se nikdy neprojeví u člověka, který má lenivý, váhavý, lehkovážný či apatický postoj. Apoštol Pavel nám říká: „V horlivosti neochabujte, buďte vroucího ducha, služte Pánu.“ (Nebudte líní, ale *pilně pracujte* a *horlivě* služte Pánu – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele; Římanům 12,11).

Ze všeho nejdřív si musíme uvědomit, že se jedná o příkaz, ne doporučení. Podívejte se na slova „pilně pracujte“. Abyste mohli úspěšně znásobovat, je to první vlastnost, kterou musíte vykazovat. A nejen, že máme pracovat pilně, máme být ve své práci navíc ještě horliví. Nerad bych, abyste mě pochopili špatně. Víra, vize i vytrvalost jsou tři velmi důležité věci, co se znásobování týče. Nemají však smysl, pokud se k nim nepřidá i stará, dobrá pilná práce!

Spolu s Lisou jsme velmi pilně pracovali téměř od okamžiku, kdy jsme uvěřili. Je to v nás vetkáno. Bůh to činí pro každého věřícího. Naše nadšení a horlivost nepramení z vnějších okolností, ale z hluboké vášně, kterou pohání dvě věci: naše neskonalá láska k Ježíši a k Jeho lidu. Tato vášně se zakládá na pevném rozhodnutí našeho srdce, ne na pocitech, a živí v nás hořící touhu šířit Boží království. Je to velmi důležité, protože pocity nadšení tu nebudou vždycky. Ve skutečnosti přijde doba, kdy tu nebudou vůbec žádné pocity a emoce.

Jednou z částí řeckého slova, jež znamená *horlivost*, je slovo *entheos*, což znamená „mít Boha uvnitř“¹¹. Naši píli musí pohánět to, že čerpáme z Jeho přítomnosti v našem životě, ne emoce nebo vnější okolnosti.

ROZMNOŽOVAT TO, CO PATŘÍ JINÉMU

Když jsme se s Lisou vzali, chodili jsme do sboru v Dallasu v Texasu. Byl to jeden z nejuznávanějších sborů v naší zemi a měl stovky zaměstnanců. Neustále jsme se jako dobrovolníci hlásili ke všemu, co bylo třeba udělat. Byl jsem uvaděčem, podílel jsem se na službě ve vězení, sloužil v domech pro seniory, navštěvoval dětské domovy, pomáhal při pořádání konferencí, pomáhal jsem církevním zaměstnancům, dokonce jsem učil děti našeho pastora hrát tenis. Nikdy jsem neřekl ne, když bylo potřeba něco udělat, nehledě na to, co to bylo. To vše jsem dělal v době, kdy jsem pracoval na plný úvazek čtyřicet hodin týdně jako technik u Rockwell International.

Nakonec se mě manželka hlavního pastora, která v našem sboru pracovala jako personalistka, zeptala, zda bych se nechtěl připojit k zaměstnancům sboru na plný úvazek. Viděla totiž mou touhu sloužit. Během našeho formálního rozhovoru mi řekla: „John, myslím, že si tě ale nemůžeme dovolit.“

Okamžitě jsem reagoval: „Ale ano, můžete si mě dovolit.“ Bylo mi jedno, co mi nabídnou. Byl jsem připravený přijmout jakoukoli práci za jakýkoli plat. Po našem rozhovoru mi nabídla práci asistenta našeho výkonného týmu. Ani jsme se za to s Lisou nemuseli nijak zvlášť dlouho modlit, protože jsme věděli, že je to Boží vůle. Její nabídku jsem přijal a měl jsem plat 18 000 dolarů ročně, což pro nás byl veliký finanční propad. Oba jsme ale měli pocit, že to bylo povýšení. Věděli jsme, že budeme potřebovat zázračné zaopatření, abychom to s tímto novým platem finančně zvládali, ale bylo nám to jedno. Vkročili jsme do něčeho, o čem jsme byli z celého srdce přesvědčeni, že je naše povolání.

Měl jsem za úkol starat se o našeho pastora, jeho rodinu a hosty a pomáhat jim. Pustil jsem se do toho se třemi hlavními motivy. Zaprvé jsem jim chtěl sloužit, jako bych sloužil Ježíši. Zadruhé chtěl jsem být vnímavý a předvídat jejich potřeby, abych je vyplnil, aniž by mě o to museli žádat. A zatřetí jsem si přál, abych nikdy nemusel říct: „Tohle nejde udělat,“ pokud by mě o něco požádali. Vždy jsem našel způsob, jak se to udělat dá, ať už v modlitbě, kreativitou nebo pilnou prací. Pokud něco opravdu nešlo (a to bylo velice zřídka), přišel jsem za nimi s co nejlepším náhradním řešením. Častokrát to byl ještě mnohem lepší způsob, jak dosáhnout toho, o co mě požádali, než ta původní volba.

Během této naší služby jsme s Lisou ještě neměli děti. Náš pracovní týden míval obvykle padesát až sedmdesát hodin během šesti dnů v týdnu. Oba jsme měli pocit, že musíme pomáhat svému pastorevi co nejvíce, abychom z něj sejmuli co nejvíce tlaku. Toužili jsme, aby mohl celou svou pozornost věnovat vedení sboru.

Mohl bych vyprávět mnoho příběhů, které by nastínily, jaké byly naše pohnutky, ale podělím se jen o jeden. Můj pastor měl jednu hosta. Byl v týmu jednoho velice známého, dnes již zesnulého evangelisty, o němž se chtěl dozvědět víc, a tak si ti dva povídali dlouho do noci. V jednu hodinu ráno mi zazvonil telefon. Byl to můj pastor a prosil mě, abych přijel k němu domů (asi dvacet pět minut autem od našeho bytu) a odvezl jeho hosta zpět do hotelu.

„Hned jsem tam,“ řekl jsem bez váhání.

Přijel jsem k němu domů a čekal, až se ti dva rozloučí. Pak jsem jeho hosta odvezl do hotelu. Do postele jsem se dostal až ve dvě hodiny ráno.

Můj pastor netušil, že další den musím zajet na letiště, abych tam vyzvedl dalšího hosta, jenž měl u nás ten večer ve sboru kázat. Ten měl přiletět brzkým ranním letem z Havaje. Letadlo přistávalo v 5:40. Abych ho stihl vyzvednout, musel jsem vstávat ve 4:30. Nikdy jsem svému pastorovi neřekl, že jsem tu noc nespal ani tři hodiny. Rozhodl jsem se, že vyplním každou potřebu, kterou bude mít, a neustále jsem sám sobě připomínal, že je to velká výsada jim sloužit.

Když jsem našemu pastorovi a jeho manželce sloužil jako asistent čtyři roky, jednou, když jsem s nimi byl o samotě, jsem se jim svěřil: „Modlím se a prosím Boha, aby člověk, který mě jednou nahradí, dělal tuto práci dvakrát lépe, než jsem ji dělal já.“ Chtěl jsem odejít v dobrém a vidět, jak má práce pokračuje ještě lépe.

„To nebude možné,“ odpověděli mi. „Ty jsi totiž odváděl výtečnou práci!“

Bylo to obrovské povzbuzení. Díky tomuto výroku mi všechna ta těžká práce připadala snadná. Přesto jsem toužil po zlepšení. Nakonec mou práci rozdělili dvěma lidem. Náš pastor nás uvolnil ze služby s požehnáním, abychom šli a sloužili někomu jinému v jiném velice známém sboru na Floridě. Byla to práce pastora mládeže, o které jsem psal v druhé kapitole.

Když jsem vzal práci pastora mládeže na Floridě, frustrovalo mě, že nezasahujeme více náctiletých. Byla polovina osmdesátých let minulého století a jediné vizuální médium v té době bylo televizní vysílání. Lidé neměli počítače, tablety ani chytré telefony. Streaming ještě neexistoval. Zkrátka televizní vysílání představovalo jediný způsob, jak zasáhnout lidi.

Udělal jsem si menší průzkum a zjistil jsem, že jedna z nejsilnějších televizních stanic ve střední Floridě nabízela volný

vysílací čas v deset hodin večer. Zjistil jsem, kolik by to stálo, kdybychom chtěli třicetiminutový pořad. Bylo to hrozně moc.

Zašel jsem za hlavním pastorem a zeptal se, zda bychom tento vysílací čas nemohli koupit a použít k zasažení mládeže. „Johne, s tím se v našem sborovém rozpočtu vůbec nepočítá,“ odpověděl.

Pak jsem se zeptal: „A vadilo by, kdybychom dali mládeži příležitost měsíčně přispívat, abychom tento pořad mohli zaplatit?“

„Ale jistě, pokud si to mohou dovolit,“ odpověděl. Myslím, že nevěřil, že by to ti mladí dokázali.

Postavil jsem se před naši mládež a podělil se s nimi o vizi zasahovat ztracené. V té době hodně mladých lidí sledovalo v sobotu v noci televizi. V našem programu jsme chtěli nejdříve kázat Boží Slovo, poté pozvat diváky, aby se přišli podívat k nám do sboru či na skupinky mládeže. Vyzval jsem naše mládežníky, abychom udělali sbírku, aby dávali ze svého kapesného, našli si odpolední brigádu nebo dokonce vytvořili nějakou práci. Když došlo ke sčítání konečné částky, spolu s mým asistentem jsme žasli. Dokázali jsme pokrýt náklady za tento vysílací čas.

Náš hlavní pastor žasl ještě víc. Dal nám svolení a začali jsme s naším programem, který jsme pojmenovali Mládež v plamenech. Každý měsíc jsme pokryli náklady, a nejužasnější bylo, že k nám do sboru na setkání mládeže začalo chodit mnoho nových mladých lidí, kteří odevzdali svůj život Ježíši Kristu. Ještě po více než dvaceti letech za mnou přicházejí lidé a říkají, že se tenkrát kdysi v osmdesátých letech dívali na Mládež v plamenech. Mluví o tom, jak moc je tento pořad zasáhl.

Když jsem přestal sloužit jako pastor mládeže, rozdělili jsme naši skupinu mládeže na tři různé části. Tři vedoucí nyní dělali

to, co jsme začali pouze s jedním. Opět a znovu Boží milost, naše poslušnost a pilná práce přinesly znásobení.

Ježíš řekl:

„A jestliže jste nebyli věrní v cizím, kdo vám dá, co je vaše?“
(Lukáš 16,12)

Podívejme se na Jeho výrok z pohledu podobenství o talentech:

„Jestliže jste neznásobovali to, co bylo cizího, kdo vám dá, abyste rozmnožovali, co je vaše?“

A byl to tento hlavní pastor, který prohlásil, že Boží plán pro nás s Lisou je založit službu Messenger International. Přišel s tím jako první on, ne my dva. Když jsem začínal sloužit jako pastor mládeže, řekl jsem mu: „Pastore, zůstanu zde, dokud se Ježíš nevrátí, pokud Bůh neukáže nám oběma, že se máme přesunout jinam.“ Kdyby mu Bůh v modlitbě neukázal, jaká je naše další služba, myslím si, že bychom nechtěli tento sbor opustit. A do dnešního dne jsem přesvědčený, že právě toto byl důvod, proč to Bůh nejdřív ukázal jemu.

ZROZENÍ SLUŽBY MESSENGER INTERNATIONAL

Krátce poté, co jsme odešli ze sboru na Floridě, sloužili jsme v Kolumbii v Jižní Karolíně. Bylo velmi brzy ráno a já si našel opuštěné místo, abych se modlil. Bůh ke mně promluvil: „Synu, sklidiš ohromnou sklizeň ze semínek věrnosti, která jsi během těch sedmi let, co jsi sloužil ve službě někomu jinému, zasel. Začne okamžitě a bude pokračovat i v dalších letech.“

Když se nyní ohlédnu zpět, žasnu nad tou úrodou.

Když nás náš sbor vyslal, abychom založili službu Messenger International, klíčovou roli v našem rozmnožování hrála opět píle. Mnoho večerů jsme s Lisou strávili tím, že jsme kopírovali kazety s vyučováním, vytvářeli nálepky, popisovali kazety a shromažďovali série vyučování. Pravidelně k nám přicházeli přátelé, kteří nám pomáhali seskládat a popsat náš oznamovatel. Pomáhali i jinde. S Lisou jsme psali dopisy, ukládali šeky, vedli účetnictví a veškerou nutnou administrativu a dokumentaci. Zapisovali jsme údaje do počítače, běhali na poštu, vyzvedávali zásoby, materiály... a seznam by mohl být mnohem delší. Pracovat jsme začali hned ráno po modlitbě a mnohokrát jsme končili v devět hodin večer nebo i pozdě v noci.

To vše jsme dělali radostně a považovali to za výsadu. Naše motivace proudila zevnitř a vytrvala i přes bezpočet zklamání a mnoho dní sucha. Jsem si jistý, že síla nevzdat to a nezačít si zoufat přicházela právě z těch ranních modliteb.

Pravidelně jsme cestovali a jezdili po I-95, což je hlavní dálnice na východním pobřeží, sem a tam v naší Hondě Civic s dvěma malými chlapci v sedačkách vzadu a kázali jsme v malých sborech o osmdesáti či stovce lidí. Naše první kázání bylo vlastně ve sboru, který se scházel v budově pohřební služby. Ó, jak slavný to začátek!

Prodávali jsme kazety s naším vyučováním a používali zisk k růstu služby. Rozhodli jsme se, že tyto zdroje nebudou sloužit jako náš plat. Bylo důležité vybudovat a rozmnožit službu Messenger. Zažili jsme okamžiky, kdy peníze, které jsme potřebovali pro svou vlastní, osobní potřebu, dorazily přesně v den, kdy jsme je potřebovali. Měli jsme na účtu peníze z prodeje našich kazet, ale rozhodli jsme se, že těch se ani nedotkneme.

Asi po roce a půl těžké práce jsem dostal slovo od Boha, že bych měl začít psát knihy. Měl jsem toho však tak moc, že jsem

během dne zkrátka neměl čas sednout si a psát a k tomu plnit vše ostatní, co jsem musel udělat. Rozhodnout se psát mi připadalo riskantní, ale nakonec jsme jej učinili. A napsat první knihu mi trvalo docela dlouho. Jednu věc jsem však nečekal. Objevilo se několik mladíků, kteří mi nabídli, že se chopí podřadných nudných prací, které bylo potřeba udělat a které mě odtahovaly od psaní. Vkročili to stejné role jako tenkrát my, když jsme sloužili našemu pastorevi v Dallasu. Kdykoli uviděli nějakou potřebu, přišli ji vyplnit, aniž bychom je o to museli požádat.

Dokončil jsem rukopis ke knize *Vítězství v pustině*. Byl to pro mne rok těžké, někdy až frustrující práce. Naučil jsem se něco velmi důležitého: *Je potřeba růst v milosti (darech), kterou ve svém životě máme*. Většina nás nemá hned na začátku „fantastické“ výsledky. Petr napsal: „Rosťte v milosti ... našeho Pána a Zachránce Ježíše Krista.“ (2. Petrův 3,18) Schopnost psát je u mě nyní mnohem více rozvinutá než v době, kdy jsem psal svou první knihu.

S Lisou jsme můj rukopis poslali jednomu velice známému redaktorovi. Zažil jsem šok, protože jej ostře zkritizoval a řekl, že jsem příliš mladý a příliš nezkušený, abych tělu Kristovu přinesl takovéto poselství.

Po tomto odmítnutí jsme s Lisou okamžitě vyhledali jiného redaktora. Ten celý rukopis předělal. Když nám jej zaslal zpět, byli jsme s Lisou naprosto zděšení. Úplně z něj zmizely nejmocnější a nejsilnější pasáže. Můj styl naprosto přepracoval. Nejhorší bylo, že kniha vůbec nedávala smysl! Zkrátka jej naprosto zmastil. Další rána do tváře. Co budeme dělat? Už to trvalo víc než rok.

My jsme se však nevzdali. Našli jsme další redaktorku a pře poslali jí onen předělaný rukopis. Souhlasila s tím, že je to špatné. Řekla nám: „Johne, Liso, mnohokrát nestojí za to spravovat takovou spoušť. Smiřte se s tím, že přijdete o peníze, které jste mu zaplatili, a začněte od začátku.“ Doporučila nám, aby původní rukopis upravila Lisa, a pak jí ho poslala.

Nechali jsme si poradit. Lisa strávila hodiny a hodiny nad původním rukopisem a vylepšila čtivost mého poselství. Nová redaktorka si pak vzala Lisiny úpravy a začala také pracovat. Vedla si skvěle, a konečně jsme měli pocit, že máme v ruce skvělý rukopis.

Poslal jsem ho dvěma známým vydavatelstvím. Jedno se nám vůbec neozvalo. To druhé ano. Napsali, že je má kniha až příliš „kazatelská“. Protože však nejsem známý kazatel, oni ji nevydají. Snažil jsem se o vydání knihy méně známými vydavatelstvími, ale nikdo neměl zájem.

Asi si dovedete představit, jak zklamán jsem byl. Po více než roku tvrdé práce a všem tom čase, který jsme tomu věnovali, se zdálo, že jsme se ocitli ve slepé uličce. Byl jsem zdrcený, ale nehodlal jsem to vzdát.

V těch dnech se moc nepraktikovalo, aby si člověk vydal knihu sám. Nikdo, kdo byl úspěšný, nic takového nedělal, ale jeden náš přítel navrhl, že bychom to mohli zkusit. Zjistili jsme, že vytisknout pár tisíc výtisků by nás stálo 12 000 dolarů. V této ceně nebyla zahrnuta výtvarná práce na obálce a příprava k tisku. A už předtím jsme museli zaplatit dvěma redaktorům.

Pro nás to byla ohromná suma peněz. Celkový příjem služby Messenger International v roce 1990 činil 40 000 dolarů. Naše služba vstupovala do třetího roku fungování, ale nevydělávali jsme o moc víc, než když jsme ji založili. Vzpomínám si, jak jsem byl téměř v nebi, když jsme si po dvou letech služby dovolili koupit první počítač, který stál jen pár set dolarů! Dvanáct tisíc bylo naprosto neuvěřitelné! Abychom sehnali tolik peněz, potřebovali jsme zázrak!

Setkali jsme se s jednou paní, která pracovala pro malinkou tiskárnu, jež se specializovala na knihy o venkovních sportech.

Slyšela mé kázání a přišla za Lisou, aby jí nabídla, že je ochotná rukopis převést do tiskové podoby a celou knihu sestavit zcela zdarma. Byli jsme přešťastní, že za tyto služby nemusíme platit tisíce dolarů!

Bůh nám *zázračně* dodal i zbytek financí, které jsme potřebovali, abychom knihu sami vydali, a nechali jsme vytisknout pět tisíc výtisků knihy *Vítězství v pustině* (již jsme později přejmenovali na *Bože, kde jsi?!*). Naše prvotní nadšení netrvalo dlouho. Uvědomili jsme si, že nemáme žádné distribuční sítě. Knihkupci a distributoři neměli v té době žádné tušení, kdo vlastně jsme. V té době nakupovali knihy pouze od zavedených vydavatelů. O mou knihu, kterou jsem si vydal sám, neměl nikdo zájem.

Knihu jsme vždy položili na stolek ke kazetám s vyučováním a snažili se ji prodávat, kamkoli jsme jeli, když jsme někde kázali. Když jsem kázal na téma pustiny, byla vždy vyprodaná. Lidem se to poselství líbilo, ale to bylo vše.

Jednou v modlitbě mi Bůh řekl, abych napsal další knihu. Dalších devět měsíců jsem tedy strávil psáním knihy *Hlas volajícího*. Opět neměl žádný vydavatel zájem, tak jsme ji v roce 1993 vydali zase sami. Na našem stolku s kazetami už ležely dvě knihy, ale ani jednu z nich jste nemohli koupit v klasickém knihkupectví.

OTEVŘENÉ DVEŘE PŘÍLEŽITOSTI

O rok později mi zavolal jeden můj známý a pozval mě na oběd. „Chci tě seznámit s jedním známým,“ řekl mi.

Domluvili jsme se. Zjistil jsem, že jeho známý je šéfem vydavatelství, které mi před dvěma roky odmítlo vydat knihu. Setkání probíhalo dobře a on měl zájem o to, co s Lisou děláme. „O jakém poselství v poslední době mluvíte?“ zeptal se.

Začal jsem mu vyprávět o poselství, pro které mi hořelo srdce. Bylo to poselství o tom, jak moc je důležité překonávat urážky a odpouštět těm, kteří nám ublížili. Ptal se na další podrobnosti, a tak jsem mu toho vyprávěl ještě víc. Po patnácti minutách mi řekl: „Johne, víš, my bychom tvou knihu vydat nemohli, protože vydáváme maximálně dvacet dva až dvacet čtyři knih ročně a jsou to všechno knihy renomovaných autorů a známých služebníků.“

Podíval jsem se na něj s údivem a řekl: „Já jsem se tě nesnažil přesvědčit, abyste mi vydali knihu. Jen ses zeptal, o čem s Lisou kážeme, když cestujeme po různých sborech.“

Pochopil to a zasmál se. „Máš pravdu. Pokračuj.“

A tak jsem mluvil dál. O patnáct minut později se mě zeptal: „Můžeš mi během tří měsíců zaslat rukopis?“

Celý zmatený jsem odpověděl: „Zdalo se mi, že jsi říkal, že mou knihu vydat nemůžete.“

„Rozmyslel jsem si to,“ reagoval. „Toto poselství se musí určitě dostat mezi lidi.“

Knihu *Satanova návnada* vydali v červnu roku 1994. Byl jsem naprosto nadšený! Bůh otevřel dveře, které jsem já sám otevřít nedokázal. Byl jsem si jistý, že kniha bude okamžitě populární a bude se dobře prodávat, ale během prvních sedmi měsíců to tak nebylo. Měsíc co měsíc mi vydavatel posílal odrazující čísla o prodeji. Ve svém srdci jsem si byl jistý, že je to poselství, které se k lidem musí dostat! Ke všem národům na světě! Odmítl jsem pustit se této naděje, ale vše ukazovalo na další velké zklamání.

O několik měsíců později mi zavolala jedna žena z marketingového týmu tohoto vydavatelství. Řekla mi: „Johne, jedna mezinárodní talk show, která vysílá přímé přenosy, by

chtěla, abys přišel a byl součástí jejich pořadu 16. ledna roku 1995. Poskytnou ti dvacet minut, ale chtějí, abys mluvil předně o sobě, o Lise, vašich čtyřech synech a o tom, jak sloužíte jako cestující kazatelé. Jsou však ochotni zmínit i tvou knihu. Je to dobrý začátek. Pootevřené dveře by se dalo říct. Chceš tuto nabídku přijmout?“

„No jasně!“

Jel jsem tam. Ten večer provázel pořadem jeden velmi známý manželský pár. Poté, co mě přivítali, zvedl manžel do vzduchu *Satanovu návnadu* a zeptal se: „Co je satanova návnada? O čem je tato kniha?“

Překvapilo mě, že jako první vyzvedl toto téma, ne naši rodinu, ale okamžitě jsem využil příležitost a začal jsem mluvit o poselství mé knihy. Bylo to, jakoby se vše ve studiu zastavilo. Předtím mi vysvětlili, že musím velmi dobře sledovat pomocnou režisérku, protože mi bude na cedulkách ukazovat, kolik času mi ještě zbývá. Že nedostanu víc než dvacet minut. Neukazovala mi vůbec nic. Moderátoři byli tak uchváteni tím, co jsem říkal, že mě vůbec nepřerušovali. Na nic se neptali, vůbec nic neříkali. Všichni jsme ztratili pojem o čase a posléze jsem zjistil, že jsem mluvil nonstop čtyřicet minut.

Moderátorů se to opravdu hluboce dotklo. Pořádali v naší zemi opravdu veliké konference. Když jsem skončil, okamžitě mě ještě během vysílání pozvali, abych na toto téma přijel kázat na jejich konferenci.

O pár dnů později mi volal můj vydavatel a oznámil mi, že kniha *Satanova návnada* byla vyprodaná ve všech knihkupectvích ve Spojených státech a že bylo doobjednáno dvacet tisíc výtisků. „Johne, tohle jsme nikdy předtím nezažili,“ řekl mi, „a moderátoři z talk show nám říkali, že se s takovou reakcí rovněž nikdy

nesetkali.“ Hluboko v srdci jsem věděl, že to byla Boží práce a jen mě to utvrdilo v tom, že zde šlo o Boží poselství.

Satanova návnada se nakonec stala mezinárodním bestsellerem a byla střídavě na vrcholu prodávaných knih během posledních dvaceti pěti let. V době, kdy píšu tuto knihu, se přiblížila ke dvěma milionům výtisků (papírových, v podobě e-knihy i audioknihy). Je to trošku ironie, když se ohlédnu a zavzpomínám, jak k tomu došlo. Vydavatel, který mě původně odmítl, nyní uvádí, že je má kniha *Satanova návnada* jednou z nejvíce prodávaných knih, které kdy vůbec vydal. Bůh opravdu má smysl pro humor!

Kdybych neposlechl a nezačal bych psát, nemohlo by toto poselství tolik lidí posílit. To, že jsem psal, způsobilo, že se toto poselství rozmnožilo, protože kniha zasáhla mnohem víc lidí, než kdybych o tomto poselství jen kázal.

Ve skutečnosti toto velké šíření nenastalo ve chvíli, kdy jsem začal psát. Znásobování začalo mnohem dřív. Bylo to v dobách, kdy jsme šli dál navzdory četným útokům a příkořím. Pilně jsem pracoval na tom, abych sňal co nejvíce tlaku ze svého prvního pastora. Pak jsem pracoval na rozmnožení mládeže a evangelizace ve sboru coby pastor mládeže. Dál to pokračovalo ve službě Messenger International, kdy jsme celé dny i večery pracovali a vydávali naše poselství. A v neposlední řadě k tomu přispěl také okamžik, kdy jsem poslechl Boha a začal jsem psát, abych mohl Jeho poselství uveřejnit.

Myslel jsem si, že když už byl proces znásobování pro poselství Satanovy návnady jednou nastartován, bude zcela přirozeně pokračovat a růst, když se bude kniha prodávat a já budu toto poselství přinášet na konferencích a ve sborech po celém světě. Mýlil jsem se. Bůh se chystal svěřit nám toho mnohem víc.

ZAMYŠLENÍ

1. Je vám vlastní postoj, který vybízí ke znásobování? Nebo máte spíše smýšlení pouhého udržování, uchovávání? Žijete si pěkně pohodlně a tak nějak životem procházíte, nebo si neustále předkládáte nové výzvy?
2. Ke znásobování nedochází, když je člověk líný nebo pasivní. My máme nejen pilně pracovat, ale také máme být ve své práci horliví. Řekli byste o sobě, že jste dříč? Jste ve své práci horliví a nadšení? Nebo jste přibrzdili a ubrali plyn, jakmile jste dosáhli určité úrovně úspěchu, která vám připadá dostatečná či lepší než u druhých lidí?
3. Když jsem začal psát, zakoušel jsem frustraci, odmítnutí a zklamání. Průlom se však dostavil, když jsem zůstával poslušný tomu, co mi Bůh řekl, že mám dělat. Jakým způsobem rostete v milosti, kterou do vašeho života Bůh vložil? Povzbuzuje vás můj příběh v tom, abyste vytrvali a šli dál i přes zklamání a odrazení? Jak?

Bůh jim žehnal a velmi se rozmnožili.

– Žalm 107,38

7

Ohromné znásobení

Bůh mnohokrát použije zklamání a nespokojenost jako katalyzátor pro naši víru ať už na počátku znásobování či při každé další úrovni rozmnožení. Příklad můžeme vidět u Abrama (Abrahama). Bůh se mu ukázal, když mu bylo sedmdesát pět let a promluvil k němu skrze vizi:

Neboj se, Abrame, já jsem tvůj štít, tvá přehojná odměna.
(Genesis 15,1 ... *já tě ochráním a tvá odměna bude ohromná;*
dosl. překlad z angličtiny; pozn. překladatele)

Podívejme se, o co tu jde. Všemocný Bůh je Tím, kdo stvořil celou zemi a vlastní ji. Včetně všech nesmírných zdrojů. Vždycky byl a nikdy nepřestane existovat. Žádné jiné stvoření se Jeho velikosti nemůže rovnat. On nemá život; Bůh je život. Veškerá trvalá znalost, moudrost, všechny poklady i potěšení jsou v Něm. Mimo Něj není nic, co by mělo nějakou hodnotu.

Mějme to prosím na mysli. Tato bázeň budící Bytost prohlašuje, že Abrama *ochrání* a že mu dá *ohromnou odměnu*. Probereme si nyní jak *ochranu*, tak *ohromnou odměnu*.

Zaprvé *ochrana*. Představte si, že by dal prezident příkaz všem ozbrojeným složkám, aby vás chránily. Všichni generálové by dali příkaz svým podřízeným, že vy jste hlavní priorita a že mají podniknout všechny potřebné kroky k zajištění vašeho bezpečí. Bude-li potřeba, přesunou do vaší blízkosti každého vojáka s veškerou vojenskou výbavou. Asi je těžké představit si, že by k tomu došlo. Jsem si však jistý, že byste se cítili v bezpečí. To

vše je naprosto nicotné ve srovnání s tím, když Bůh řekne: „Já tě ochráním.“

A ta ohromná odměna? Když vám soused řekne: „Ohromně tě odměním,“ zní to příjemně, ale asi nebude mít mnoho, co by nabídl. Kdyby vám totéž řekl nejbohatší člověk Spojených států, asi by vás to nadchlo mnohem víc. Ani to se však s naší situací nedá srovnat. Ten, kterému patří všechno na této planetě a v celém vesmíru, nabízí odměnu! Bůh příslibuje Abramovi: „Odměna, kterou pro tebe mám, je ohromná.“ Upřímně řečeno, pochopit tento příslib v celé jeho velikosti je téměř nemožné. A to ještě není všechno.

Další věc, která je naprosto nepochopitelná, je to, že Stvořitel neposílá nějakého posla, ale přichází osobně. Všemohoucí Bůh dává tyto nepředstavitelné přísliby tváří v tvář Abramovi. Dokážete si představit závažnost okamžiku? Jak bychom zareagovali my? Jaká slova by mohla vyjádřit naše nadšení, naši radost a úžas? Abramova reakce je však jiná. Není nadšený. Naopak. Ve skutečnosti je naprosto zdrcen!

Ale Abram řekl: „Panovníku Hospodine, co mi chceš dát? Vždyť já odcházím bezdětný...“ (Genesis 15,2)

Slyšíte v jeho hlase tu nespokojenost a rozladěnost? Neuvěřitelné! Mohl by však nedostatek nadšení u Abrama znamenat něco dobrého? Řekněme, že by Abram odpověděl: „No teda! To je úžasné! Pojdme to pořádně oslavit!“ Byl by konečný výsledek jiný? Nebo se raději zeptám jinak: Ukázal by se vůbec Bůh Abramovi, kdyby byla jeho reakce taková? Nemyslím si. Rád bych to vysvětlil.

Opusťme na chvíli Abrama a vysvětleme si to. O mnoho let později, když Izraelci putovali po poušti, pramenila jejich nespokojenost z osobního nepohodlí, což je bohužel stálo jejich

osud. Nicméně apoštol Pavel projevil svůj vlastní zbožný postoj, když prohlásil:

Neříkám to proto, že bych měl nedostatek; vždyť jsem se naučil být spokojen s tím, co mám. Umím se uskromnit a umím mít i nadbytek. Do všeho jsem zasvěcen: být sytý i hladový, mít nadbytek i nedostatek. (Filipským 4,11-12)

Jak v Abramovi, tak v Pavlovi našel Bůh člověka, který je ochoten snášet těžkosti a nedívat se na sebe. Jejich nespokojenost nebyla osobní. Zaměřovala se spíš na druhé.

Toto pravidlo by nám mohlo pomoci. Pokud nespokojenost pramení z toho, čeho se mi osobně nedostává, není pro Boha libá a netěší Ho. Na druhé straně, pokud se nespokojenost zaměřuje na druhé lidi a vybízí k šíření království, pak Boha těší a je Mu libá. Takové bylo Abramovo rozladění. Co přineslo? Bůh rozšířil jeho vizi a ukázal mu hvězdy na nebi a písek na mořském břehu a zaslíbil, že jeho odměna se bude dotýkat více lidí, než je schopen spočítat. Boha dovedlo až k tomu, že prohlásil: „Ustanovím svou smlouvu mezi sebou a tebou a *převelice tě rozmnožím.*“ (Genesis 17,2)

Co kdyby se Abram spokojil s tím, že jeho vlastní život bude velmi požehnaný? Měl by potom ve věku sedmdesáti pěti let důvod věřit, že by se mohl stát otcem dítěte? *Jeho nespokojenost se stala katalyzátorem, který přinesl znásobení.*

Zjistil jsem, že tato nespokojenost není něco, co bychom měli ignorovat, ale raději použít jako odrazový můstek k lepší efektivitě. Přesně to chybělo laodicejské církvi. Ježíš je velice přísně napomíná za jejich postoj „nic nepotřebuji“ (Zjevení 3,17). Nepocítovali nespokojenost s tím, že nezasahují další lidi, ani z toho nebyli rozladění, protože byli zaměřeni na sebe, pohodlní ve své hojnosti. A následkem pak bylo, že se nesnažili rozmnožovat a násobit.

Stejně bylo i pokušení, se kterým zápasil Stan. I já s tím občas bojuji a musím to vždy setřást. Ve skutečnosti se s tím potýkáme téměř všichni.

Čím déle sloužím Bohu, tím víc si uvědomuji, že v opravdovém věřícím hoří vašeň zasahovat druhé lidi a přivádět je do Božího království. V okamžiku spasení se z nás stává naprosto jiný člověk. Jsme znovuzrozeni a hoří v nás touha sloužit. Ježíš řekl:

Ať jsou vaše bedra *přepásána* (ke službě – dosl. překlad z angličtiny; pozn. překladatele) a vaše *lampy hořící*.
(Lukáš 12,35)

Tento příkaz našeho Pána zdůrazňuje postoj, který by si měli udržovat všichni věřící: služba a vašeň ke službě. Zvolil jsem slovo udržovat si, protože už je součástí naší nové přirozenosti. Často se to přehlíží, protože se obáváme, že bychom mohli sklouznout ke „skutkaření“, abychom byli spaseni, což je opakem spasení jako daru. Nicméně tak to však není. Hlubokou touhou našeho ducha je sloužit. Proč se tedy vyhýbat tak velikému aspektu našeho nového života? Mohl by být důvod pro takové vyhýbání to, že se snažíme vymyslet nové křesťanství, které by bylo spíš spotřební zkušeností? Snažíme se vůbec jednat s duchovní leností padlé lidské přirozenosti?

Proč by Ježíš říkal: „Přepásejte svá bedra ke službě“? Proč spojuje oblečení a službu? V knize Zjevení najdeme klíč:

„Radujme se a jásejme a vzdávejme mu slávu, protože přišla svatba Beránkova a jeho *žena se připravila*; a bylo jí dáno, aby si oblékla zářivě čistý kment.“ Tím kmentem jsou *spravedlivé činy* svatých. (Zjevení 19,7-8)

Zprvė vidíme, že se připravila sama. Nepřipravil ji Bůh. Zadruhé je zde uveden způsob, kterým se připravila. Každá

nevěsta si dá záležet a dlouho si vybírá své svatební šaty. Je to jedna z nejdůležitějších věcí, které se toho dlouho očekávaného dne týkají. V našem západním světě stráví velice dlouho vybíráním svatebních šatů a koupí všech doplňků. V Božím království strávíme coby nevěsta Kristova docela dlouhou dobu tím, že si tvoříme svůj svatební šat. Ten je ušit z čistého kmentu, jímž je podle předchozího verše naše služba budování Božího království. Služba a sloužení je tedy součástí naší duchovní DNA. Ježíš řekl: „Jako mne poslal Otec, i já posílám vás.“ (Jan 20,21) On přišel, aby sloužil (viz Marek 10,45), a náš úkol není jiný. Také nám říká, proč je důležité sloužit. „Můj pokrm je, abych činil vůli toho, který mne poslal, a dokonal jeho dílo.“ (Jan 4,34)

Bez jídla a stravy bychom fyzicky dlouho nepřežili. Stejně je to s věřícím, který slouží v Božím království. Bez stravy dlouho nevydrží, a nakonec odpadne od víry. To je situace, kterou Ježíš popisuje v Lukáši ve 12. kapitole. Právě proto se mocnosti tohoto padlého světa snaží ze všech sil, aby nás přiměly vstoupit do pohodlnosti a spokojenosti, místo abychom byli nespokojení, což by nás vedlo k rozmnožování.

A tak, milí čtenáři, neopovrhujte nespokojeností s tím, jaký je váš vliv na okolí! Mnohokrát je to způsob, kterým vás Bůh ponouká, abyste v sobě rozdmýchali víru a začali věřit v Boží rozmnožení.

MÁ NESPOKOJENOST

Kniha *Satanova návnada* se začala šířit nejen po Spojených státech, ale i v jiných zemích. Člověk by očekával, že budu spokojený. Já ale nebyl. Začal jsem se prát s nespokojeností někde jinde.

Kázal jsem nyní ve větších sborech i na větších konferencích, ale moje frustrace pramenila z neschopnosti předat toto poselství

v celé své úplnosti během jediné služby. Napsat knihu mi zabere asi čtyři sta hodin. Během té doby mi Duch Svatý mnoho věcí odhaluje. Tyto pravdy mi zjevuje kvůli lidem, které Bůh hluboce miluje, protože je touží posílit, vysvobodit či přitáhnout k sobě blíž.

Čas, který jedno poselství dostane ve většině sborů i na konferencích, je třicet pět až čtyřicet pět minut. Takže když jsem mluvil na téma Satanovy návnady, zvládl jsem pokrýt jednu kapitolu, maximálně kapitolu a půl. Což ale znamenalo, že devadesát pět procent se k lidem vůbec nedostalo, pokud si nezakoupili a nepřečetli knihu. A to udělala asi jedna pětina přítomných.

Výsledkem mé frustrace byl nápad, který jsem dostal asi čtyři nebo pět let poté, co kniha vyšla. Co takhle vytvořit z této knihy jakési vyučování? Co takhle natočit dvanáct třiceti pětiminutových videolekcí a vyzdvihnout v nich nejdůležitější části knihy? Tak by se k lidem mohlo dostat celé poselství, ať už by je studovali individuálně nebo ve skupinkách. A toto poselství by nejen četli, ale také by se na ně mohli podívat a slyšeli by je. Což by v důsledku také zvýšilo efektivitu celého poselství. Mohl bych vytvořit otázky k diskusi, které by tak umožnily Duchu Svatému promlouvat k lidem hlouběji a celé poselství by se tím stalo pro každého člověka mnohem praktičtější.

Promluvil jsem si o tom se svým týmem. Jeden z nich navrhl, že bychom mohli vyhledat nějakou vzdělávací společnost, která by nám vytvořila pracovní sešit určený ke ztišení s Bohem, ale také manuál pro vedoucí. Tyto příručky by doplňovaly zmíněných dvanáct videolekcí. Takové vyučování by se mohlo využívat při mnoha různých formách studia.

Našli jsme výbornou společnost, která podobnou práci už dělala pro víc než dva a půl tisíce klientů včetně některých

velkých společností ve Spojených státech. Hned od začátku jsme nastavili, že nebudeme tolerovat sníženou kvalitu či zkracování textů a že chceme, aby byli vysoce inovativní, aby to předběhlo dobu jak ve stylu, tak technologicky. Jen tak na okraj zmíním, že jsem měl ohromnou výsadu mluvit na skupince biblického studia jednoho zaměstnance amerického prezidenta. Když jsem vstupoval do západního křídla Bílého domu, nemohl jsem si nevšimnout výtečnosti v každém detailu. Ten den mě napadlo: *Toto vše reprezentuje prezidenta Spojených států. My u nás v Messenger International reprezentujeme Krále celého vesmíru.* I když jsme od začátku kladli důraz na výtečnost, po tomto zážitku jsme se rozhodli ještě pevněji nedělat nikdy kompromisy ohledně kvality nebo obsahu.

Jakmile bylo vyučování připraveno, určili jsme dva členy našeho týmu, aby začali telefonovat (tenkrát na počátku 21. století to byl stále nejlepší způsob komunikace s vedoucími ostatních sborů). Dostali pokyn spojit se s každým vedoucím sboru, ve kterém jsme během posledních deseti let mluvili, a informovat je o možnostech a využití nového vyučování. Měli jsme na srdci přidat se k pastorům a pomoci jim činit z lidí učedníky, a tím posílit místní církve. V té době ještě mnoho podobných vyučování neexistovalo. Tato myšlenka se teprve objevovala.

Měli jsme velkou radost, když s tímto nápadem vedoucí souhlasili. Jejich odezva nás absolutně překvapila! Zanedlouho nám začaly různé sbory hlásit, že jejich docházka vzrůstá jak na malých skupinkách, tak na hlavní službě sboru. Dokonce bylo i pár sborů, jež měly víc než tisíc lidí, které používaly naše videa na hlavní službě v neděli. I ty rostly. Vedoucí nám hlásili, že je lidé žádali, aby další lekci nepromítali během víkendu, kdy je státní svátek, protože asi nebudou přítomní na službě. Měli jsme zprávy o sborech, které se zdvojnásobily, ba i ztrojnásobily.

Pastoři se mezi sebou sdíleli, co se děje v jejich sboru nebo na menších skupinkách. Volali nám a snažili se získat přístup k našemu vyučování. Během několik málo let se do něj zapojily tisíce sborů; víc než dvacet tisíc ve Spojených státech a víc než tisíc v Austrálii. Naše oddělení pro styk se sbory se rozrostlo na sedm lidí na plný úvazek. K nám do kanceláře neustále přicházela nová a nová svědectví o tom, jak se změnil život lidí, jak se změnila situace v rodinách i církvích.

Během několika dalších let jsme vytvořili tentýž systém vyučování pro každou větší knihu, kterou naše služba vydala. Během dvanácti let jsme měli vytvořeno deset vyučování, která se používala po celých Spojených státech i v Austrálii.

Byl v tom aspekt znásobování, kterého jsme si zprvu nebyli vědomi, ale později jsme si ho uvědomili. Toto poselství se nyní dostávalo k mnoha lidem, jež by si knihu sami nikdy nekoupili a ani by mě nikdy neslyšeli mluvit osobně. Všechno to byli lidé, kteří byli členy sborů nebo skupinek, jejichž vedoucí se rozhodli, že jim zprostředkují naše materiály.

„BYL JSI VĚRNÝ“

Je jasné, že jsme byli nesmírně vděční! Počet prodaných knih byl nyní v milionech a série vyučování ve stovkách tisíc. Pořád jsem ale vnímal nespokojenost. Věděl jsem, že tato poselství jsou určena pro tělo Kristovo a že nesou mnohé ovoce. Pořád ale ještě bylo mnoho věřících, kteří pravdy, jež tato poselství přinášela, velice potřebovali.

Prosil jsem Boha o výsadu rozdávat víc knih zdarma, než kolik jich bylo prodáno. Věděl jsem, že jsou pastoři, vedoucí a věřící po celém světě, kteří nemají finance na zakoupení našich materiálů nebo nemají možnost si je pořídit. Jsou nesčetné miliony věřících v podzemních církvích, jejichž země by nikdy nepovolily prodej

křesťanských knih. A ještě víc věřících žije v zemích, kde nemají dostatek finančních prostředků, aby je mohli lidem dovézt a nabídnout.

Kdo jim pomůže?

Věděl jsem, že je zde veliká potřeba. Zdálo se však nemožné spojit se s těmito pastory a vedoucími. Něco jsme však udělat museli. Začali jsme tím, že jsme reagovali na vše, s čím jsme se setkali. Našemu řediteli mezinárodního oddělení jsme dali pokyn, že kdykoli by se dozvěděl, že nějaká skupina vedoucích v rozvojových či pronásledovaných zemích potřebuje křesťanské knihy, aby jim okamžitě poslal vše, co potřebují, jako dar nebo zajistil a zafinancoval tisk knih v jejich zemi.

Má frustrace rostla. Dokázali jsme totiž takto zprostředkovat pouze velmi malé množství. Deset až dvacet tisíc knih ročně. Byla to jen kapka v moři ve srovnání s tím, kolik materiálů bylo potřeba, ale pokračovali jsme dál, rok za rokem, a chytali se každé příležitosti, o které jsme se dozvěděli.

Pak přišel Memorial Day (Den obětí války slaven v USA poslední pondělí v květnu; pozn. překladatele). Bylo jednatřicátého května. Spolu s Lisou jsme byli v Anglii a sloužili na konferenci pro ženy. Zrovna jsem skončil hrát golf. Vzal jsem si Bibli a šel do našeho pokoje, protože jsem vnímal silné nutkání přečíst si knihu proroka Daniela. Pročítal jsem si druhou kapitolu a najednou Duch Svatý naplnil náš pokoj a já ve svém srdci zaslechl tato slova: „Synu, byl jsi *věrný* ohledně anglicky mluvících zemí. Nyní chci, abys své poselství předal do rukou každého pastora a vedoucího na světě.“

Přítomnost Boží ještě několik minut setrvala. Stál jsem v němém úžasu a ani jsem se nehnul, dokud neodešla. Věděl jsem, že od toho dne přijde změna. Už jsme se jen nechopili každé příležitosti,

o které jsme se dozvěděli. Nyní jsme měli Boží povolání: záměrně jsme nyní vyhledávali pastory a vedoucí v potřebě, bez ohledu na jejich národnost, jazyk nebo finanční postavení.

Během mého setkání s Duchem Svatým zaujalo mou pozornost jedno slovo: *věrný*. V té době jsem si ještě nespojoval „věrnost“ se „znásobováním“. Tuto pravdu mi Bůh odhalil až později. Kdyby se mě tenkrát někdo zeptal, jak bych definoval věrnost, nikdy by má odpověď neobsahovala slovo *znásobování* či *rozmnožování*. Slova, která ke mně v tom pokoji tenkrát Duch Svatý pronesl, mi otevřela srdce vůči tomuto novému porozumění. Věděl jsem, že jsem slyšel Boha, ale pořád jsem nevěděl, jak by naše služba mohla naplnit tak monumentální úkol.

V té době byl naším dlouholetým přítelem Rob Birkbeck, jenž pracoval pro velkou mezinárodní službu jednoho slavného evangelisty. Rob byl hlavním ředitelem v této službě a měl na starost tisk a distribuci knih, takže byl ve spojení s vydavateli a sítí pastorů téměř v každé zemi na světě. Protože onen evangelista odešel do důchodu, přišel zrovna Rob o práci. S Lisou jsme se zeptali Roba a jeho manželky Vanessy, zda by se chtěli připojit k našemu týmu, protože jsme také v nedávné době přišli o našeho ředitele mezinárodního oddělení. Ani jeden z nás si tenkrát neuvědomoval, jaký dopad naše partnerství bude mít.

V lednu 2011 jsme se spolu s Robem, Vanessou a předními členy našeho týmu sešli v konferenční místnosti. Během naší schůzky jsem se zeptal: „Kolik knih jsme rozdali pastorům a vedoucím v zahraničí během minulého roku?“

Jeden z nich se podíval do ročního vyúčtování a odpověděl: „Třicet tři tisíc.“ Domníval se, že uslyší souhlasnou reakci, ale opak byl pravdou. Ozvala se má frustrace: „No to je směšné!“ A pak jsem vyhrkl: „Tento rok jich rozdáme dvě stě padesát tisíc. Dvě stě padesát tisíc knih pastorům a vedoucím v rozvojových a pronásledovaných zemích.“

Celá místnost utichla. Lisa mi později vyprávěla, že v té chvíli ucítila v ústech pachů zvratků! (Ona má neuvěřitelný smysl pro humor!)

Nakonec promluvil náš provozní ředitel, což je shodou okolností náš nejstarší syn Addison. „Tati, jsi si jistý, že jich chceš rozdat tolik?“

„Ano, přesně tolik,“ odpověděl jsem s jistotou.

Dalších dvacet minut o tom se mnou debatoval. Před všemi ostatními jsme se tam dohadovali a diskutovali. Všichni byli naprosto zticha. Byl velmi zdvořilý, ale nechtěl ustoupit od názoru, že jsem to pořádně přestřelil. Nakonec frustrovaně vyhrkl: „Já prostě nechci, abychom měli tak nereálný cíl!“

V tu chvíli jsem toho měl dost. Bouchl jsem pěstí do stolu a neústupně jsem prohlásil: „Řekl jsem, že tento rok rozdáme dvě stě padesát tisíc knih!“ V místnosti bylo ticho. Hned potom naše jednání skončilo. Všichni jsme odcházeli s nepříjemným pocitem.

Když jsme další den ráno byli spolu se synem sami, řekl mi: „Trošku se mi nelíbilo, jak jsi se mnou včera mluvil.“

Už jsme se oba uklidnili a chtěli jsme se teď usmířit. „Synu, víš, že si tvého názoru v rámci našeho služebního týmu moc vážím,“ odpověděl jsem. „Obvykle velice zvažuji názor všech lidí, než učiním konečné rozhodnutí. Včera to však bylo jiné. Neptal jsem se tě, jestli si myslíš, že bychom měli rozdat dvě stě padesát tisíc knih. Nebo kolik knih si myslíš, že bychom měli tento rok rozdat. Prohlásil jsem, že to je to, co uděláme! Ty ses se mnou ale dvacet minut přel.“

Uznal to a souhlasil, ale naposledy aspoň smířlivě namítl: „Tati, mohl by ses za to aspoň dvacet čtyři hodin modlit? Pokud si

budeš i potom myslet, že to máme udělat, tak se do toho opřeme ze všech sil, abychom to zvládli.“

„Jasně, udělám to,“ odpověděl jsem mu.

Upřímně musím přiznat, že jsem se za to až tak moc nemodlil. Před Bohem jsem to zmínil, abych dodržel své slovo, ale už dávno jsem věděl, že na základě mé zkušenosti v onom pokoji v Anglii je to správné.

Možná vás napadne, zda jsem byl nervózní. To si pište, že byl! Byl jsem vyděšený k smrti! Snažil jsem se vůbec nemyslet na to, odkud na to všechno vezmeme finance. Kdybych na to náhodou začal myslet, okamžitě bych v duchu souhlasil se svým synem a snížil bych počet výtisků na nějaké „reálné“ číslo. Cíl čtvrt milionu se zdál být nemožný, ale rozhodl jsem se, že se budu držet příkazu, který jsem dostal. Věděl jsem, že buď nás napadne nějaká kreativní strategie, nebo získáme zázračné zaopatření. Tenkrát jsem ještě netušil, že nakonec dojde k obojímu.

O tři týdny později jsem byl v hotelovém pokoji na Floridě a psal novou knihu. Všichni z našeho týmu vědí, že mi dopoledne nemají volat, protože v tu dobu píšu. V této denní době se na psaní soustředím nejlíp. Zazvonil mi mobil a já na displeji viděl, že mi volá někdo z naší kanceláře. Zvedl jsem to, protože jsem věděl, že to musí být něco velmi důležitého nebo urgentního. Na druhém konci vládla veselá až bujará atmosféra. Všichni, kteří byli tenkrát na našem setkání, kdy došlo ke konfrontaci mezi mnou a svým synem, byli přítomní a zdálo se, že něco oslavují a veselí se.

Addison mi řekl: „Tati, ještě jsme nerozeslali všem našim oficiálním finančním partnerům zprávu o tom, že se chystáme rozdat dvě stě padesát tisíc výtisků knihy zdarma, ale jeden náš člověk se bavil se svým známým a zmínil se mu o našem plánu. Když to uslyšel, rozhodl se darovat na tento projekt 300 000 dolarů!“

Až do toho okamžiku byla největší částka darovaná jednotlivcem, kterou jsme kdy dostali, 50 000 dolarů. Rychle jsem se k jejich oslavě připojil! Po mnohém jásání a komentářích plných údivu jsem jim všem řekl: „Už chápete, proč jsem byl před třemi týdny na našem setkání tak neoblomný?“

Náš syn se zasmál a rychle odpověděl: „Tati, jestli nám řekneš, že rozdáme milion výtisků, budu s tebou okamžitě souhlasit!“ I ostatní se smíchem souhlasili.

Na to ráno nikdy nezapomenu. Zavěsil jsem telefon a už jsem se k psaní vrátit nedokázal. Dokázal jsem jediné. Chodil jsem po svém pokoji tam a zpět a pořád dokola opakoval: „Děkuji Ti! Děkuji Ti! Děkuji Ti!“ Po celou dobu mi po tváři stékaly slzy. Ve svém srdci jsem viděl jediné: hladové pastory a vedoucí, kteří dostávají materiály, po nichž tak zoufale toužili.

Jsem moc vděčný, že Addison byl upřímný a že mě tenkrát vyzval. Jsem rád, že si tu myšlenku nenechal pro sebe, ale prohlásil nahlas to, co si mnoho ostatních během naší porady myslelo. S největší pravděpodobností vyslovil Addison i jejich vlastní pochyby. A s těmi myšlenkami bylo potřeba jednat. Celý ten dramatický konflikt způsobil, že jsme setřáslí ponurý strach a pochyby. Kdybychom jim naslouchali, pravděpodobně bychom nakonec dospěli k názoru, že své rozhodnutí musím upravit a že se musíme držet v rámci svých možností. Naše vize by uschla a my bychom nikdy nedostali tak ohromný a štědrý dar. Možná bychom rozdali padesát tisíc knih a dál byli nerozhodní.

My jsme si však vytyčili cíl a Duch Svatý jej slyšel. A pak jednal se srdcem toho muže, aby nám daroval neobvykle velký dar. Jako tým jsme porostli a posunuli se na další úroveň víry.

Ten rok jsme z Boží milosti byli schopni rozdat dvě stě sedmdesát jedna tisíc výtisků knih pastorům a vedoucím ve

čtyřiceti zemích světa. Dokonce jsme zasáhli země jako Írán, Irák, Sýrie, Libanon, Uzbekistán, Kazachstán, Turkmenistán, Chorvatsko, Albánie, Egypt, Vietnam, Myanmar, Kambodža, Čína, Mongolsko, Turecko, mnoho potřebných afrických zemí i dalších zemí po celém světě. V minulých letech se rozdaly desítky tisíc. Nyní jsme se dostali ke čtvrt milionu. Naše efektivita vzrostla víc než osmkrát. Chvála Bohu! Tomu říkám znásobení!

DALŠÍ NESPOKOJENOST

Mohlo by toho být ještě víc?

V květnu roku 2011, přesně čtyři měsíce po našem bouřlivém konfliktu v zasedací místnosti, jsme byli s Robem v Bejrútu v Libanonu a sloužili jsme pastorům a vedoucím, kteří tam přicestovali z celého Středního východu. Uprostřed našich setkání za mnou Rob přišel s prosbou: „Je tu jeden pastor z Irbilu v Iráku, který by s tebou hrozně rád strávil pár chvilék. Chtěl by ses s ním sejít?“

„No samozřejmě!“

Rob zařídil naše setkání v hotelovém lobby. Byl to mladý muž, asi kolem třiceti pěti let, a v očích mu plála vášeň a horlivost. Byl jsem si jistý, že to s šířením Království myslí opravdu vážně. Byl oblečen ke službě s hořící lampou! Z Irbilu přicestoval z jediného důvodu: nechat se posílit a zbudovat prostřednictvím vyučování a setkání. Okamžitě jsem poznal, že se jedná o progresivního a pokrokového vedoucího, který si je vědom, jak je důležité věnovat se ztraceným.

Naše setkání začalo velice přirozeně. Nakonec však náš rozhovor nabral na vážnosti a v jednom okamžiku mi řekl: „Pastore Bevere, pokládám vás za duchovního otce. Čtu vše, co napíšete.“ (V jeho jazyce vyšlo jen omezené množství knih, on ale uměl anglicky.)

„Dokonce používám vlastní kreditní kartu, abych si stáhl studijní materiály z webové stránky Messenger International...“

V tom okamžiku jsem vypnul. Opravdu si nepamatuji, o čem jsme spolu pak mluvili. Jediné, co mi neustále znělo v mysli, bylo: *Dívám se tu na pastora ze zdevastované země rozervané válkou. A on musí používat kreditní kartu, aby si mohl stáhnout materiály z naší webovky?* Nemohl jsem se dočkat, až budu s Bohem o samotě a dotknu se této urgentní potřeby.

Když jsme se rozloučili, šel jsem rovnou do svého pokoje a zavřel dveře. Byl jsem neuvěřitelně frustrovaný a vykřikl jsem: „Bože, musíš mi ukázat, jak dostat poselství, která jsi nám svěřil, k pastorům a vedoucím na tomto světě, kteří je opravdu potřebují.“ Bylo mi úplně jedno, kdo je ve vedlejší pokoji. Potřeboval jsem získat nebeskou strategii, jak naplnit Boží poslání a zajistit těmto vedoucím studijní materiály.

Za několik dní po této intenzivní modlitbě se objevil jeden nápad. Byl to nápad nebo strategie, chcete-li, která by učinila naši práci v dosahování lidí mnohonásobně účinnější. Ve skutečnosti by se exponenciálně znásobila bez nějakého většího úsilí či nákladů.

Byl to naprosto jedinečný nápad... a mohl pocházet jen a pouze z moudrosti Boží. Bylo to jednoduché, přesto nás to nenapadlo dřív. Čtěte dál!

ZAMYŠLENÍ

1. Frustrace a nespokojenost může často sloužit jako katalyzátor k rozdmýchání naší víry pro znásobování. Nevyzývá vás Bůh v nějaké oblasti ve vašem životě k růstu? Pokud ano, jak reagujete na Jeho výzvy?
2. Pokud nespokojenost pramení z toho, čeho se vám osobně nedostává, není pro Boha potěšením. Pokud se ale naopak zaměřuje na potřeby druhých lidí a na šíření Božího království, pak v něm má Bůh zalíbení. Na co se zaměřuje vaše nespokojenost?
3. Přemýšlejte o mém příběhu, ve kterém jsem popsal situaci, kdy jsme se rozhodli rozdat dvě stě padesát tisíc knih. Proč je víra bezpodmínečně nezbytná k uchopení Božích příslibů a dosažení další úrovně znásobování? Proč je důležité, abyste poslechli Boha, i když s vámi všichni ostatní nesouhlasí?

Pokud nevíte, co děláte, modlete se k Otci.

On velice rád pomáhá.

- Jakubův 1,5 (The Message)

8

Strategické nápady

S každým dalším uplynulým rokem jsem víc a víc přesvědčen, jak neocenitelné jsou inspirované *strategické nápady*. Mnohokrát čekáme Boží zaopatření či zásah, aniž bychom měli nějaký taktický plán, ale častokrát vůbec nepřichází. Jsou to právě Bohem vnuknuté strategické nápady, které nesou ovoce! Existuje příliš mnoho biblických příkladů, než abych je všechny vyjmenoval, ale uvedeme si alespoň některé, abych svůj předešlý výrok podložil biblicky:

- *strategický nápad* vhodit do hořké vody kus dřeva, aby se miliony lidí mohly napít (viz Exodus 15,22-25)
- další *inspirovaný nápad* udeřit do skály a tím zaopatřit vodu pro miliony lidí (viz Exodus 17,5-6)
- *strategický plán* pochodovat bez jediného slova kolem nedobytného města po šest dní, pak sedmého dne použít jiný strategický plán: obejít město sedmkrát s troubením na rohy, a nakonec použít dlouhý, hlasitý pokřik. To vše za účelem vstupu do města a jeho dobytí (viz Jozue 6)
- *strategický nápad*, jak určit nejlepší válečníky – tím, že přiměju desítky tisíc vojáků napít se z pramene a pak je rozdělím podle toho, zda se podívali dolů na vodu nebo zda i při pití neustále hleděli na bitevní pole (viz Soudců 7,4-6)
- *strategický plán* nezaútočit na nepřítele zepředu, ale obklíčit jej zezadu v lese a pak čekat na zvuk pochodující armády v korunách stromů, což znamenalo, že Hospodin je v bitvě spolu s nimi (viz 2. Samuelova 5,22-25)

- *strategický nápad* požádat v době velkého hladomoru vdovu a jejího syna, aby nasýtili proroka tím posledním, co ve svém domě měli k jídlu; protože poslechli, nezemřeli hladem jako tolik jiných rodin (viz 1. Královská 17,8-15)
- *strategický nápad* zeptat se vdovy, která byla zadlužená a měla přijít o své dva syny, co má v domě; další pokyn zněl jít a vypůjčit si prázdné nádoby od sousedů a vylít do nich jediné, co měla, trošku olivového oleje. Tento olej poté prodala a splatila své dluhy (viz 2. Královská 4,1-7)
- *strategický nápad* poslat vojenského důstojníka s malomocenstvím, aby se ponořil do řeky Jordán sedmkrát. Výsledkem bylo úplné uzdravení (viz 2. Královská 5,1-19)
- *strategický plán* vyslat tým chváličů před vojenskými jednotkami, což přineslo fenomenální vítězství (viz 2. Paralipomenon 20,21-26)
- *strategický nápad* jíst zeleninu místo královských pochoutek, aby byli zdravější, lépe živení a převýšili všechny ostatní významné mladíky v zemi (viz Daniel 1,8-16)
- *strategický plán* použít nádoby na vodu a čerstvou vodu za účelem zajištění nejlepšího vína, aby byla zachráněna pověst ženicha při svatební hostině (viz Jan 2,6-10)
- *strategický nápad* vzít malou svačinku a pak ji s požehnáním lámat a rozdávat zástupům, aby se nasýtily tisíce lidí (viz Matouš 14,13-21)
- *strategický nápad* plivnout a udělat bláto, to pak položit na oči slepého; poté ho poslat, aby se umyl a tím získal zrak (viz Jan 9,6-7)
- *strategický plán* neopouštět potápějící se loď a tím všechny zachránit (viz Skutky 27,21-44)

V každé z těchto situací vedly inspirované nápady k Božímu zásahu. Vidíte společnou nit u všech těchto událostí? Strategický plán vždy použil to, co dotyčná osoba už měla, jako například dostupné zdroje nebo přemístění se na jiné místo. V každém případě se Boží zaopatření skrývalo v něčem obyčejném. Jinými

slovy se klíčový komponent ke každému zázraku neobjevil náhle jako mávnutím kouzelného proutku.

Bůh mnohokrát dává strategie, které používají naprosto obyčejné věci neobyčejným způsobem, a tím získá nadpřirozené výsledky. To jen podtrhuje, jak důležitý je inspirovaný nápad či strategie. Čteme: „Získej moudrost! Za všechno své vlastnictví získej rozumnost.“ (Příslaví 4,7) Získat moudrost je to nejdůležitější, co můžeme udělat. Jedna z podob Boží moudrosti je strategický nápad. Dobrou zprávou je, že si Bůh moudrost nedrží pro sebe. Neschovává si ji. Apoštol Jakub nám říká, co máme dělat, když čelíme neobvyklým výzvám:

Nedostává-li se někomu z vás moudrosti (strategický nápad), ať ji žádá od Boha, který dává všem štědře a nevyčítá... (Jakubův 1,5; vysvětlení v závorce jsem přidal já)

On vám to jasně vyloží. Nebude před vámi moudrost zdržovat ani ji schovávat. Je to Boží zaslíbení. Nicméně se musí splnit dvě podmínky, abychom inspirovaný strategický plán mohli přijmout:

Ať však žádá *ve víře* a nic nepochybuje. Neboť kdo *pochybuje*, podobá se mořské vlně, hnané a zmítané větrem. Ať si takový člověk nemyslí, že něco od Pána dostane; je to muž *nerozhodný, nestálý* ve všem, co činí. (Jakubův 1,6-8)

Je potřeba žádat *ve víře* (smělé víře – dosl. překlad z anglického jazyka; pozn. překladatele). *Nedoufáme*, že taktický plán dostaneme, ale očekáváme jej s důvěrou. Také je potřeba pro svou prosbu vášnivě hořet. Musíme po inspirovaném plánu *zoufale toužit*. Naše prosba nevychází z letargického postoje, který by vyjadřoval: „Nějak bylo, nějak bude. Když plán přijmu, bude to fajn. Když ne, nic se neděje.“ Abychom jej od Boha získali, potřebujeme zakoušet pocit zoufalé potřeby a pevného odhodlání.

Strategický plán je Božím darem. Jakmile jej získáme, otevře nám dveře do úplně jiné oblasti efektivity. Zmocní nás k znásobování.

INSPIROVANÝ, STRATEGICKÝ NÁPAD

Když se vrátím zpět do hotelu v Bejrútu, tak jsem se ve svém pokoji nemodlil ve ztišení. Nešlo to. Byl jsem s rozumem v koncích, došly mi všechny vlastní nápady a věděl jsem, že mi byla svěřena zodpovědnost poskytovat materiály a zdroje pastorům, kteří je potřebují a jsou hladoví. Obvykle v hotelových pokojích nekřičím, ale ten den mi bylo opravdu naprosto jedno, kdo mě uslyší. Byl to zoufalý výkřik po strategii (moudrosti), jež by vedla ke zlepšení naší efektivity.

Po nějaké době velice intenzivní modlitby naplnil mé srdce pokoj. Věděl jsem, že je má prosba vyslyšena, a zakoušel jsem úlevu. Teď jsem věřil, že přijde řešení. Z mého nitra se začalo hrnout díkuvzdání, i když jsem ještě netušil, jaký ten náš *strategický plán* bude.

O pár dnů později mi přišla taková myšlenka: *Vydáváme spoustu času, peněz i energie na tisk a distribuci knih, ale každý vedoucí dostane jen jedinou kopii. Proč neudělat to, co jsme kdysi udělali v anglickém jazyce? Proč nevytvořit celé studijní vyučování pro vedoucí i v jiných jazycích? Tím se přece zvýší naše efektivita!*

S tím však souvisela další výzva. Jak budeme moct vytisknout a distribuovat tolik materiálů? I kdybychom zvládli vytisknout veškerý obsah všech vyučování, ve většině cílových zemí bychom neuvěřitelně zatížili své distributory. Byla by to váha materiálů, kterou nedokážou unést. Většina distribucí totiž probíhá v džungli, v horách, na poušti nebo v místech přístupných pouze po vodě. Mnohokrát k nim nevede žádná silnice. A nejen to, ale navíc by v zemích, jež jsou nepřátelské vůči evangeliu, byli

tito kurýři snadno zpozorovatelní a jejich materiály by úřady zkonfiskovaly.

Po dalších modlitbách se dostavil další nápad. Co takhle vložit celé vyučování a všechny studijní materiály na DVD-ROM (DVD disk, na kterém by byla pouze data ke čtení a který by se dal spustit na počítači)? I tento plán však přinesl další otázky: Mají vůbec v těchto zemích pastoři a vedoucí přístup k počítačům? Pokud ano, má jejich počítač DVD čtečku? A z úplně jiné strany vyvstala další otázka: Je vůbec na jednom DVD disku dostatek místa pro všechna potřebná data k celému vyučování?

Hořel jsem nedočkavostí, proto jsem nejdřív zašel za Robem. On měl nejvíce informací o technickém zázemí našich cílových zemí a oblastí, protože byl osobně ve více než 160 z nich. Zeptal jsem se ho: „Mají pastoři a vedoucí ve většině zemí, i když jsou chudí, počítač, který by mohli používat?“

„Většinou ano, ale je jich pár, kteří počítač nemají.“

„A dokáže jejich počítač přehrát DVD-ROM? A pokud ano, kolik materiálu můžeme na jeden DVD disk uložit?“

Rob se rozzářil a řekl: „Ano, a co se týče té druhé otázky, řekl bych, že toho bude docela hodně!“

Pak jsem na něj vyhrkl: „A můžeme vzadu na obálku knihy nalepit papírovou obálku, která by v sobě měla ten DVD disk?“

„Jasně,“ odpověděl nadšeně.

„O kolik by se tím navýšila cena knihy?“

Rob začal zjišťovat, o kolik by se navýšila cena knihy, a během několika dnů mě zkontaktoval: „Mám skvělé zprávy. Když vezmu

v úvahu průměrnou cenu tisku a distribuci knih, přidat ke každé knize DVD-ROM by nás stálo pouze dalších pět procent.“

Byl jsem nadšený, ale stále ještě střízlivý, protože jsem si nebyl jistý, kolik dat se na jeden disk vejde.

„Mám ale ještě lepší zprávu,“ pokračoval Rob. „Na jeden disk můžeme nahrát nejen celé vyučování, ale také audioknihu, dvě či tři další knihy, Nový zákon a složku ve formátu PDF, takže si místní pastoři, budou-li k tomu mít prostředky a technické zázemí, mohou další knihy vytisknout sami!“

Asi nemusím dodávat, že jsme byli šťastní jako blechy! Byli jsme v sedmém nebi!

Přivedlo nás to k dalšímu strategickému nápadu. Opět byl závislý na technickém vybavení cílových národů. Zeptal jsem se: „Má většina lidí v těchto zemích přístup k internetu?“

„Ve většině zemí ano,“ odpověděl Rob.

„A co kdybychom vyvinuli nějakou webovou stránku, na které by všechny tyto knihy byly k dispozici? A všechny ostatní přeložené materiály? Pojmenovali bychom ji nějak, aby to neznělo moc křesťansky, a tudíž by nám ji země, které cenzurují biblická vyučování, nezablokovaly. Mohli bychom vytisknout umístění té stránky na přední stranu knihy a říct všem pastorům a vedoucím, aby svým lidem řekli, že si tam veškeré materiály mohou stáhnout zcela zdarma, aby je mohla využívat celá církev a všichni mohli studovat společně.“

Byli jsme jak dva kluci v cukrárně. Naše nadšení nemělo mezí. Mezi námi proudily stále další nápady, které jen pomohly vylepšit celou strategii.

Po všech průzkumech a počtech jsme nakonec došli k výsledku, že díky ohromnému množství knih nás bude produkce a distribuce těchto „sad pro vedoucí“ stát asi čtyři dolary za kus. Náš tým v Messenger International měl potřebné dovednosti i znalosti pro zřízení webové stránky.

Velice brzy jsme si uvědomili, že tento jediný nápad přímo z nebe v sobě nesl potenciál vyučit, vycvičit a posílit celá shromáždění či biblické skupiny, nejen jednotlivé vedoucí. V mnoha malých vesničkách po celém světě je jen jediný sbor, což by znamenalo, že by se nám podařilo zasáhnout celou komunitu lidí za cenu několika dolarů. Tomu říkám návrat investic! Opravdu by to bylo možné?

Při příštím setkání hlavních lidí služby Messenger jsme předložili naši vizi. Nadšení bylo velice nakažlivé. Všichni byli rázem plní radosti a nedočkavosti. Horlivě jsem prohlásil: „Je jedno, jestli to zabere deset let, dvacet let nebo kolik jen bude potřeba, ale zasáhneme postupně všechny vedoucí na této planetě pomocí zdrojů, které nám Bůh svěřil.“

O měsíc později nám do kanceláře zavolal jeden podnikatel z Texasu. Prosil o patnáctiminutové setkání se mnou a Lisou. Letěl spolu s manželkou do Colorada. Během naší schůzky se rozplakal. V slzách a s třesoucím hlasem začal vyprávět: „Vím, co děláte! Vím, že jste posilou pro mnoho pastorů v odlehlých oblastech. Chtěl bych být součástí.“ Pak nám na stůl položil šek. Málem jsem spadl ze židle. Byl vypsán na sedm set padesát tisíc dolarů.

Během několika dalších měsíců jsme vytvořili webovou stránku a pracovali velice pilně na tom, abychom do různých zemí a oblastí světa doručili náš „balíček pro vedoucí“. Zainvestovali jsme do jednorázových překladů knih a souvisejících materiálů včetně vyučování a dalších knih, které byly přiloženy na DVD-ROMu.

Rob najal tým těch nejlepších překladatelů do nejrůznějších jazyků. Dva velice štědré dary, které dohromady překročily částku milion dolarů, pokryly počáteční náklady na celý první rok.

NÁPAD VYBUDOVAT TÝM

Nyní bych se rád vrátil k lednu roku 2011 a k okamžikům těsně poté, co jsme se rozhodli rozdat dvě stě padesát tisíc knih. Ty dva obří dary jsme ještě nedostali. Jsem velice rád, že to tak bylo, protože nedostatek financí se stal katalyzátorem k tomu, že jsme každé ráno hledali Boží tvář a prosili o strategii. Potřebovali jsme plán, pomocí kterého bychom předávali dál svou vizi. Následně bylo potřeba vybudovat ohromný tým lidí, kteří by přinášeli finanční dary, jež by umožnily realizaci tohoto velikého plánu. Díky takovému týmu bychom byli schopni zabezpečit zdroje každému pastovi i vedoucímu bez ohledu na to, jakým jazykem mluvil, kde žil nebo jaké byly jeho finanční možnosti.

Modlil jsem se už několik rán, až mi jednou Duch Svatý zašeptal do srdce: „Synu, všichni vědí, jak máš rád golf. Použij to, abys shromažďoval. Já sám přitáhnu ty správné muže a ženy, aby se připojili k vašemu týmu a podporovali vaše poslání.“ Okamžitě mě napadlo, že máme v Colorado Springs jeden z nejkrásnějších hotelů v zemi, The Broadmoor, ve kterém se náhodou konají dva mistrovské šampionáty v golfu. A tak jsem Addisonovi a Lise řekl o svém plánu.

Poslouchali pozorně a pak se zeptali: „A kdy to uděláme?“

„Co takhle toto léto?“ odpověděl jsem.

Trošku jsme si dělali starosti, že nebudeme mít dost času všechno pořádně připravit. Bude v hotelu dost volných pokojů? Je to totiž hotel, jenž si nejdéle na světě udržuje pověst pětihvězdičkového hotelu s vyznamenáním pěti diamantů. Většinou je zarezervovaný

na několik let dopředu. A my jsme měli zájem o vrcholnou sezonu. Byl tu ještě jiný problém: A co naši potenciální hosté? Nemají už na léto své vlastní plány?

Chopil se toho můj syn a o několik dní později mi hlásil: „Tati, na toto léto už mají úplně plno kromě jednoho týdne. Mohli bychom si zarezervovat asi sto pokojů a vychází to zrovna na týden, kdy jste s mamkou oba doma.“

„Zarezervuj je!“ vyhrkl jsem bez váhání.

Varoval mě však: „Musíme s nimi podepsat smlouvu. Musíme se jim zavázat. Dokážeme všechny ty pokoje naplnit?“

Opět ze mě okamžitě vypadlo: „Budou všechny plné.“ Nechtěl jsem o tom moc přemýšlet. Nechtěl jsem začít o celém plánu moc rozumovat.

Věděl jsem, že je ve Spojených státech hodně sborů a podnikatelů, kteří by tuto událost rádi podpořili. Zavolaal jsem každému, kdo mě jen napadl. Prakticky všichni byli nadšení a chtěli se zúčastnit. Během několika měsíců jsme měli dost manželských párů, abychom zaplnili všechny pokoje.

Když jsme začali plánovat turnaj, rozhodli jsme se, že to nebude jen další golfový turnaj, ale pořádná pecka, nezapomenutelná událost! Rozhodli jsme se, že vše uděláme s naprostou výtečností a že to bude hlavně také výborná zábava pro ty z manželského páru, kteří golf nehrají. Lisa chystala zvláštní setkání pro ženy. Při příjezdu jsme každému páru předali nádherný košík plný dárečků a dobrot. Měli jsme výborné jídlo, skvělou atmosféru díky jedinečnosti hotelu The Broadmoor, setkání pro vedoucí, ale také skvělé ceny pro všechny účastníky. A to vše jako poděkování za to, že se připojili k našemu týmu.

Náš první turnaj Messenger Cup se konal na konci července v roce 2011. Před celou akcí jsem obvolal profesionální atlety a známé hudebníky a poprosil je, zda by nám mohli darovat podepsané předměty. Během banketu jsme tyto věci vydražili. Na našem prvním golfovém turnaji jsme vytěžili něco málo přes tři sta čtyřicet tisíc dolarů, ale bylo to trošku zvláštní. Pořád to ještě nebylo ono. Pořád to nebyla ta nebeská strategie, jak předávat svou vizi dál.

Ten rok na podzim přišel jeden člen našeho týmu s dalším inspirovaným nápadem. Plánovali jsme už druhý ročník našeho golfového turnaje a on řekl: „V aukci dražíme podepsaný míč, helmu na americký fotbal, kytaru a podobně. Peníze získané touto dražbou ale nestačí na pokrytí materiálů ani pro jednu jedinou zemi. Nedražme věci, pojďme vydražit národy! Národ má přece mnohem větší hodnotu!“

Všem se nám jeho nápad moc zalíbil. Přišlo ale ještě něco lepšího, protože pokračoval: „Na naši akci přijíždějí velice soutěživí lidé. Udělejme tabulku, a jak budou postupně přispívat na různé národy, jejich částky se budou zobrazovat v tabulce, a pak ty kytary, míče a další ceny dáme těm, kteří se dostali nejvýš, kteří dali na sponzorství národů nejvíc.“

Tento kreativní nápad se rozvíjel dál. V jednu chvíli jsem protestoval: „Nesnáším aukce, které se vlečou. Pár minutek ticha se zdá být celou věčností. Použijme hodiny, krátký časový okamžik, řekněme třicet pět minut, a oznamme všem účastníkům, že jakmile vyprší čas, aukce bude u konce. Že každý národ, na který se nedostane, vyškrtne. To v nich vzbudí velký pocit urgentnosti.“

V tomto okamžiku bych rád stručně definoval, co je to projekt. Zahrnuje dvě věci: zaprvé náklady na překlad všeho, co je vytištěno, nahráno a natočeno na videa a je součástí balíčku pro

vedoucí, což vyjde zhruba sedmnáct a půl tisíce dolarů na jeden jazyk. Zadruhé je to cena výroby a distribuce knih či balíčků pro vedoucí do daného národa. V každé zemi je asi tak 500–40 000 vedoucích. Většina zemí má v průměru 5 000–10 000 vedoucích, a průměrné výdaje činí 20 000–40 000 dolarů.

Na našich dalších setkáních jsme dostávali další skvělé nápady, jak celou událost zpestřit, jak předávat naši vizi a jak celý druhý ročník uspořádat.

Ten rok jsme byli během aukce svědky toho, jak se výtěžek oproti minulému roku zdvojnásobil. Během daného časového limitu se nám podařilo získat finance na víc než padesát projektů. Nabralo to obrátky, a o rok později jsme při třetím turnaji Messenger Cup vybrali víc než 1,3 milionů dolarů a mohli tak financovat více projektů.

S každým rokem se zvyšovala potřeba finančních zdrojů. Stále více zemí se spojovalo s Robem a prosilo o dodání materiálů pro své lidi. Nakonec počet našich projektů překročil hranici jednoho sta. Když jsme pořádali šestý ročník golfového turnaje, měli jsme již víc než sto čtyřicet projektů a získali jsme víc než dva miliony dolarů. Během devátého ročníku jsme byli svědky toho, jak se vybraly téměř tři miliony dolarů, jež pokryly skoro dvě stě projektů!

V době, kdy tato kniha vyšla naposledy, tedy v roce 2020, pomohlo pořádání golfových turnajů Messenger Cup zaopatřit materiály pro pastory a vedoucí ve více než sto zemích a sto dvaceti jazycích.

Po celou tu dobu nás povzbuzovala myšlenka na jednoho z mých velkých hrdinů, Andrewa Carnegieho. Je to jeden z nejznámějších filantropů v historii. Rozdal většinu svého majetku. Kdybychom to přepočítali na dnešní měnu, rozdal

miliardy dolarů na dobročinnost! Velkou část svých peněz věnoval na vybudování veřejných knihoven. Ve skutečnosti bylo ve Spojených státech mezi lety 1883 a 1918 postaveno přes dva a půl tisíce knihoven.

Rád bych položil zásadní otázku: Během kterého období se staly Spojené státy světovou velmocí? Bylo to právě v období mezi rokem 1883 a 1925, což je stejné období, kdy Carnegie stavěl knihovny! Jsem přesvědčen, že to, že umožnil veřejnosti poznání a vzdělání, přispělo k tomu, že se z Ameriky stala světová velmoc.

Stejné pravidlo platí i pro duchovní poznání! Bůh řekl:

Můj lid hyne pro nedostatek poznání. (Ozeáš 4,6)

A tak bude můj lid vystěhován pro nedostatek poznání...
(Izajáš 5,13)

Během mnoha let ve službě jsme zjistili, že nejefektivnější způsob, jak proměnit vesnici nebo město, není postavit tam církevní budovu. To způsobí jen to, že je pak na nás místní vedení závislé. Mnohem efektivnější je to, pokud je zmocníme, aby svou vesnici a město ovlivnili. Takové poznání pak přinese víru, které je potřeba, aby vše rostlo a fungovalo, což, pokud to bude třeba, vyústí i ve stavbu budovy a dalších zdrojů.

Co se týká naší strategické iniciativy ohledně finančních zdrojů, je naprosto úžasné, že postavit budovu by nás stálo možná desítky tisíc dolarů. Balíček pro vedoucí, který obsahuje materiály v hodnotě několik stovek dolarů, nás stojí jen zlomek této ceny!

Období, kdy jsme dodávali balíčky pro vedoucí do rozvíjejících se sborů, bylo bezpochyby tím nejradostnějším v celé mé čtyřicetileté službě. Užívám si, že jsem součástí týmu mužů a žen, kteří jsou sjednoceni v horlivosti a vizi činit učedníky ze

všech národů (viz Matouš 28,19-20). Tím, že jsme se spojili, jsme toho dokázali mnohem víc, než bychom zvládli o samotě jako jednotlivci. Je to opravdu vzorový příklad biblického verše: „Pět z vás bude pronásledovat sto a sto z vás bude pronásledovat deset tisíc.“ (Leviticus 26,8) (Je to příklad dalšího aspektu znásobování, jímž je sjednocení, o kterém se budeme bavit později.)

Naše aktivity se točí kolem jednoho Ježíšova podobenství:

Říkal také tomu, který ho pozval: „Když pořádáš oběd nebo večeři, nevolej své přátele ani své bratry ani své příbuzné ani bohaté sousedy, aby tě snad také nepozvali, a tak by se ti dostalo odplaty. Ale když pořádáš hostinu, zvi chudé, zmrzačené, chromé a slepé, a budeš blahoslavený, protože nemají, čím ti odplatit; bude ti odplaceno při zmrtvýchvstání spravedlivých.“ (Lukáš 14,12-14)

Vedoucí, do kterých jsme zaseli my, možná nejsou zmrzačení, chromí ani slepí, ale stejně jako lidé v Ježíšově podobenství nám to nemají čím odplatit. Když sloužím v nějakém sboru ve Spojených státech nebo mluvím na nějaké konferenci tamtéž, pak nám své „díky“ vyjádří tím, že dají naší službě Messenger International finanční dary či během služby udělají sbírku. Vedoucí v těchto národech, do kterých jsme investovali, to učinit nemohou. Všichni členi našeho týmu, od běžných dárců přes vedoucí sborů až po zaměstnance Messenger International, si uvědomují, že máme obrovskou výsadu. Výsadu dávat, aniž bychom cokoli očekávali zpět od těch, kterým jsme pomohli.

Před několika lety jsem s Lisou cestoval do Jerevanu v Arménii. Shromáždily se tam tisíce vedoucích z celého Středního východu. Přijeli na konferenci. Ve vedlejší místnosti jsme shromáždili pastory z Íránu, Afghánistánu, Sýrie a podobně. Kamerám byl vstup zakázán. Identita lidí byla velmi střežena. Přítomnost Boží byla velice mocná. Pořád mě napadalo: *Tito vedoucí by měli mluvit*

k nám, místo abych k nim mluvil já a Lisa. V jednu chvíli jsem pronesl: „Všichni se na mě i Lisu díváte jako na hrdiny. Ale není to díky mně či Lise. Je to díky všem těm podnikatelům a sborům, které dávají miliony dolarů, aby vás svými financemi požehnali. To jsou ti skuteční hrdinové.“ V tom okamžiku jsme se všichni rozplakali.

Po tomto setkání se jeden íránský pastor zeptal: „Jak je možné, že lidé dávají tak ohromné částky peněz někomu, koho nikdy předtím neviděli?“

Má odpovědět se zdála být až příliš jednoduchá, ale je to zkrátka pravda: „Je to kvůli Boží lásce, kterou mají v srdci.“ Opět nám vytryskly slzy.

JEŠTĚ VĚTŠÍ ZNÁSOBENÍ

V roce 2019 jsme zjistili, že naše podomácku vyrobená webová stránka, jež sloužila k distribuci materiálů, má své limity. V roce 2011 byla skvělá a sloužila svým účelům výborně, ale teď již byla zastaralá, nešikovná a měla jen omezené využití. Například bylo neuvěřitelně komplikované používat ji na chytrých telefonech. Když jsme s Lisou i jinými členy týmu cestovali do mnoha chudých zemí, všimli jsme si, že dokonce i lidé, kteří bydleli ve stanech, v hliněných boudách či dřevěných kůlnách, měli vlastní chytrý telefon. Ve skutečnosti podle odhadů bude mít v roce 2020 chytrý telefon víc než pět milionů lidí.

Při našich cestách bylo zjevné, že velmi brzy, jestli ne už, bude možné zasáhnout každého na této planetě pomocí online komunikace. Spolu s ostatními jsme opět vnímali, že zakoušíme okamžik „římské cesty“.

Stručně to vysvětlím. V Bibli se píše o tom, že „Když však přišla plnost času, vyslal Bůh svého Syna“ (Galatským 4,4). Když

mluvíme o plnosti času, musíme zvážit několik věcí. Jednou důležitou věcí ohledně „plnosti času“ je to, že evangelium zasáhne veškerý známý svět. V roce 312 př. n. l. začali Římané budovat silniční síť a síť námořních tras, jež pokryly celý tehdy známý svět. Ve chvíli, kdy Ježíš prohlásil: „Jděte do celého světa“, již byla tato síť plně vybudovaná a funkční. Tím bylo zajištěno, že se Boží Slovo může do celého známého světa rychle rozšířit.

Jsem přesvědčen, že se nyní přibližuje ten správný čas, plnost času, abychom vše připravili na druhý příchod Ježíše. Internet je dnešní podobou římských cest. V našich rukou je možnost rozšířit Boží Slovo do celického světa za účelem činění učedníků ze všech národů.

Když jsme si to uvědomili, začali jsme se s celým týmem modlit, snít a plánovat. Nejdříve jsme prováděli průzkum. Po měsících bádání a zjišťování jsme se rozhodli pro projekt u jedné z nejlepších společností na výrobu aplikací a webových stránek v USA. Vyvinuli jsme učednickou platformu, která je rychlá, multifunkční a uživatelsky přátelská jak pro iPhone, Android, tak pro tablety i počítače. Rozhodli jsme se vytvořit z hlediska současné technologie tu nejlepší možnou platformu. Chceme, aby vedoucí po celém světě, ale hlavně ti z pronásledovaných národů, měli to nejlepší. Je naprosto dechberoucí, že už nyní máme miliony uživatelů z více než dvě stě dvaceti sedmi národů a oblastí, kteří využívají naše knihy, kurzy a ostatní materiály, jež jsou na platformě dostupné. Už nám zbývá jen několik málo národů, a zasáhneme je všechny!

Po nějaké době jsme začali přemýšlet o dalších možnostech, jak znásobovat. Abychom ještě o něco zvýšili efektivitu naší platformy, rozhodli jsme se pozvat další významné učitele a mluvčí, kteří mají jedinečná a velice mocná poselství, jako své hosty. Nyní mohou vedoucí po celém světě využít své počítače, tablety či telefony a vychovávat nové učedníky jeden na jednoho,

na malých skupinkách či ve sborech. Nejen že to zvýší efektivitu naší platformy, ale také to dlouho přežije klasickou knihu a vytrvá i pro nadcházející generace.*

Co kdybychom se s Lisou rozhodli, že nebudeme psát? Anebo co kdybychom se spokojili s tím, že jsme prodávání autoři, a nikdy nevypracovali studijní materiály k vyučování? Co kdyby byl náš tým spokojený s tím, že zasahujeme mnoho anglicky mluvících lidí? Co kdyby se našemu týmu nechtělo investovat čas a energii, aby uspořádal velké setkání pro lidi z celých Spojených států v hotelu The Broadmoor? Na každém stupínku jsme se setkali s výzvami, které nás velmi napnuly a přiměly záviset zcela na Boží milosti. Na každém stupínku by bylo o mnoho jednodušší se zastavit, přibrzdit a přestat se tlačit vpřed vstříc větší efektivitě ve službě druhým lidem.

Když nasloucháme Duchu Svatému, budeme se krok za krokem přibližovat stále většímu znásobování. Neukáže vám všechny kroky hned na začátku. Někdy ne ani ten druhý či třetí krok, který vás čeká. Bylo by o mnoho snazší podívat se do křišťálové koule, když mi bylo třicet, a vidět celou cestu, po které jako tým těch následujících třicet let půjdeme. Kdyby to však bylo možné, nehledali bychom každyčkový krok tak intenzivně v modlitbách. Také bychom ani nezískali víru a posílení charakteru, ke kterému dochází s každým dalším krokem poslušnosti Bohu.

Znásobovat není nápad člověka. Je to Boží nápad. Jeho první příkaz lidstvu zněl: „Každý dar, který vám svěřím, je za účelem znásobování a šíření mého Království.“ (má vlastní parafráze Genesis 1,22 a Matouše 25,14-29). Rád bych tuto důležitou věc řekl ještě jinak: Toto znásobování by vás nemělo dostávat pod tlak, protože je to koneckonců Jeho dar. Vy se musíte jen modlit, naslouchat, věřit a poslechnout to, co vám Bůh vloží na srdce.

* naštivte www.MessengerX.com.

A to nejlepší nakonec: On vás povede k tomu, abyste znásobovali, rozmnožovali.

Možná si teď říkáte: Svědectví, které jsi v posledních třech kapitolách sdílel, mě nadchlo a vyburcovalo. Jsem ale mladá maminka, student, profesionální atlet, zaměstnanec... jak já můžu rozšiřovat Boží království?

O tom budeme mluvit v další kapitole.

ZAMYŠLENÍ

1. Když hledáme Boží zaopatření nebo zásah, častokrát se dostaví v podobě strategického nápadu. Viděli jste, že se vaše okolnosti někdy změnily díky Bohem inspirovanému nápadu?
2. Přijmout moudrost je to nejdůležitější, co můžeme udělat. V jaké oblasti svého života potřebujete moudrost? Jak máme k Bohu přistupovat, abychom přijali Jeho moudrost?
3. Strategický nápad či plán je Božím darem a nese v sobě potenciál otevřít nám dveře do úplně jiné úrovně efektivity. Také nás zmocní k rozmnožování. Jakmile takový nápad přijmete, jaké jsou další kroky, které se po vás požadují?

MessengerX

Vaše aplikace pro každodenní učednictví

Zcela zdarma!

Stačí stáhnout na své zařízení
a pustit se do toho!
Nebo použijte webovou
verzi na:

MessengerX.com

110+ jazyků

prohlédněte si okamžitě obsah ve více než
110 různých jazycích.

neustále přidáváme další přeložené materiály.

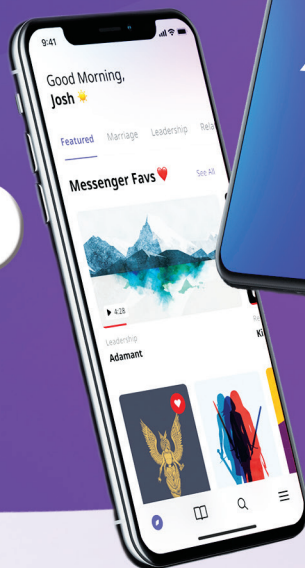
Sledujte. Čtěte. Poslouchejte.

Prostudujte bohatou knihovnu materiálů všeho druhu včetně kurzů vyučování, e-knih, audio knih, krátkých filmů a mnoha dalšího ke sledování, četbě i poslechu.

Další úžasné věci!

- Jednoduché a snadné nástroje sdílení, jež vám pomohou informovat přátele.
- Chromecast a AirPlay k vašim oblíbeným smart TV.
- Ukládání vašeho studia na všech zařízeních. Ukládání oblíbených položek do knihovny za účelem rychlejšího přístupu
- Možnost stažení na vaše zařízení k použití offline.
- Možnost stažení na vaše zařízení k použití offline.

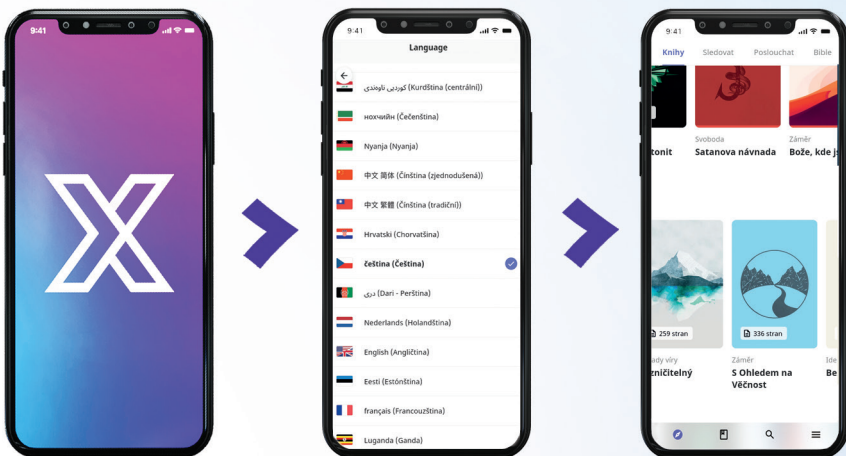

Růst v tom, na čem nejvíc záleží

Prostudujte následující témata: dynamika rodiny, zdravé vztahy, nalezení vlastního záměru, svoboda od pornografie, budování víry, jak slyšet Boha, vedení i podnikání a mnoho dalších!

Vaše cesta a růst

MessengerX je tu proto, aby vám pomohla učinit další krok. Připravili jsme cestu učednictví plnou mocných nástrojů, abychom vám pomohli držet se správného kurzu.

- 1 Stáhněte si aplikaci **MessengerX** z vašeho Apple Storu nebo Google Play
- 2 Vytvořte si účet a zvolte svůj jazyk
- 3 Vyhledávejte, čtěte, sledujte, poslouchejte, stahujte a sdílejte své oblíbené materiály

Staňte se učedníkem, číňte učedníky

Staňte se součástí! Díky **MessengerX** můžete pomáhat rozšiřovat přeložené materiály k lidem po celém světě.

Každý si totiž zaslouží poznávat!

MessengerX

MessengerX.com

Máme rozdílné dary (charismata) podle milosti, která nám byla dána: Má-li někdo prorocství, ať ho užívá v souhlase s vírou. Má-li službu, ať slouží dobře. Je-li vyučující, ať učí dobře. Má-li dar povzbuzování, ať povzbuzuje. Kdo rozdává, ať rozdává upřímně, štědře. Kdo stojí v čele, ať je horlivý a bere svou zodpovědnost vážně. Kdo prokazuje milosrdenství, ať to činí radostně.

- Římanům 12,6-8

*(The New Living Translation;
dosl. překlad z anglického jazyka)*

9

Investice

Apoštol Pavel uvádí různé dary, které Bůh dal každému ze svých služebníků. Opět říkám, že si nemyslím, že to je vyčerpávající seznam. Spíš je zde zmíněna široká škála Božích schopností. Nemusíte se mnou souhlasit, ale dovoluji mi podělit se o tento předpoklad.

Nikde mezi schopnostmi, které uvádí apoštol Pavel, nevidím schopnost zpívat, obhajovat lidi u soudu, chirurgicky odstraňovat nádory, malovat překrásné inspirující obrazy, schopnost hrát na hudební nástroj a mnoho dalších Bohem daných schopností, kterým jsme v každodenním životě svědky. Právě proto jsem přesvědčen, že to není konečný seznam. Pokud se mnou stále nesouhlasíte, respektuji váš názor. Toto téma není potřeba dále rozvádět, jelikož to není hlavní myšlenka naší další diskuse.

Vraťme se zpět k Pavlovým slovům. Moc se mi líbí, jak biblický překlad *The New Living* zdůrazňuje, že *charisma* je schopnost „činit určité věci dobře“. To je zcela v souladu s hlavním zaměřením této knihy. Poslední tři kapitoly se věnovaly znásobování v oblasti prorocství a vyučování. Zaměřme se nyní na jiný dar, dar *dávání*.

INVESTICE DO KRÁLOVSTVÍ

Mám přítele, který se jmenuje Mike. Uvěřil v Ježíše Krista, když mu bylo jedenáct. Nicméně co se týče budování Božího království, byl neproduktivní. S tímto stavem byl stále více nespokojen. Když mu bylo třicet pět, byl znechucený, protože nedělal nic, co by mělo věčnou hodnotu. Mnohokrát mají lidé

tendenci, když se do takového bodu dostanou, učinit okamžitě změnu, aniž by měli poznání, moudrost či víru. Mike se k tomu postavil jinak. Rozhodl se, že prvním krokem k tomu, aby učinil něco, co má trvalou hodnotu, musí být „doplnění nádrže“. A tak se během šesti měsíců naučil nazpaměť dva tisíce veršů z Bible!

Krátce nato se rozhodl jet na konferenci pro vedoucí ve Phoenixu v Arizoně. Byl velmi chudý a nemohl si dovolit zaplatit pokoj v hotelu. Musel tedy nocovat spolu s jedenácti studenty ve dvoupokojovém bytě.

Během konference se konala zvláštní sbírka. Vedoucí vybízel všechny, aby se modlili ohledně toho, co mají dát. Mike zaslechl, jak mu Bůh říká: „Chci, abys dal dvě stě dolarů.“

Mike protestoval: „Bože, to je všechno, co mám!“

Bůh mu jemně odpověděl: „Však tě nežádám, abys dal víc.“

Mike poslechl a dal všechny peníze, co u sebe měl. Pak Bůh vedl Mikea k tomu, aby každý měsíc po zbytek roku dával navíc ke svému desátku sto dolarů.

Zanedlouho začal Bůh Mikeovi dávat strategické nápady a jeho nové podnikání začalo rapidně vzkvétat. Příští rok Mike vnímal, že má navíc ke svému desátku dávat čtyři sta dolarů každý měsíc.

O rok později dával na šíření Božího království tisíc dolarů navíc ke svému desátku. Další rok čtyři tisíce, a následující dokonce deset tisíc měsíčně navíc ke svému desátku!

V tu dobu Mike poprosil Boha o schopnost dát na Boží království deset milionů dolarů. To vypadalo jako obrovská prosba, téměř nedosažitelná, ale on stál na své prosbě velice pevně. Ve svém srdci však uslyšel něco, co jej šokovalo: „Synu,

proč Mne tak omezujeteš?“ A tak Mike zrušil svůj limit a věřil, že bude moct dát ještě víc. Krátce nato začaly jeho dary prudce narůstat. Další rok dal měsíčně víc než sedmnáct tisíc dolarů navíc k desátku. Pak to bylo dvacet pět tisíc, poté čtyřicet tisíc, pak dokonce padesát tisíc dolarů měsíčně navíc k pravidelnému desátku. Nakonec Mike dával sto tisíc dolarů plus svůj měsíční desátek na budování Božího království. Když jsem s ním mluvil naposledy, dosáhl hranice sto padesáti tisíc měsíčně plus desátek!

Mike si žil docela dobře, ale asi jen z deseti až patnácti procent svého příjmu. Ano, čtete správně. Dával asi osmdesát pět až devadesát procent všeho, co za rok vydělal. Svůj úspěch připisuje tomu, že se učí Bibli, naslouchá Bohu, když se modlí, a dovolí lidem kolem sebe, kteří jsou vyzrálejší než on, aby jej učili.

Když mluvíme o znásobování, nelze ignorovat slovo dávání, protože je to často klíčová přísada. Mnoho věřících, kteří to nemyslí zle, se na oblast financí dívají takto: *Co jsem ochoten obětovat pro dobro ostatních?* Je to vznešené a zbožné, ale pokud je to jediný pohled, tak není úplný. Rád bych to vysvětlil.

Zaprvé to podstatné. Bůh do našeho srdce vložil Boží lásku k druhým lidem, z čehož pramení vnitřní touha nesobecky dávat a sloužit. Tato touha by měla být hlavním motivem při dávání každého člověka. Nicméně moudrý dárce nevidí ve sbírce pouze dar lásky a službu, ale také investici. Investovat znamená zdržet se spotřeby peněz za účelem rozmnožení, růstu. V oblasti financí to konkrétně znamená zdržet se útraty v současnosti za účelem investic financí, aby přinesly vzrůst.

Před několika lety jsme našli dva pozemky. Zdálo se nám, že jsou podhodnocené a že jejich hodnota za nějakou dobu poroste. Vlastnili jsme hotovost k jejich koupi, a v tu chvíli jsme se rozhodli, že to, co bychom mohli nyní utratit na osobní spotřebu, raději investujeme, aby to později přineslo nárůst. Dopadlo to mnohem

lépe, než jsme čekali. Hodnota obou pozemků se zdvojnásobila už během dvou let. Výsledkem bylo, že jsme měli dvojnásobně více v hotovosti než před dvěma lety. Nyní jsme mohli investovat ve větším.

Ježíš říká, že když budeme investovat do Jeho Království, „získáme v tomto životě *mnohokrát víc*“ (viz Lukáš 18,29-30). Neřekl v „příštím životě“, ale v „tomto životě“. Byli jsme s Lisou nadšení, že jsme svou investici do pozemků *zdvojnásobili*. Co říká Ježíš, se s tím však vůbec nemůže srovnávat! Existuje obrovský rozdíl mezi *dvojnásobně* a *mnohokrát víc*. Jaký je potenciál investice, která je mnohonásobně rozmnožena? Na to nám odpovědělo Mikeovo svědectví.

Apoštol Pavel přirovnává naše dávání k sázení semínek. V závislosti na podmínkách přinese průměrně jeden klas pšenice, pokud jej nezkonzumujeme, ale raději investujeme do dobré půdy, víc než sto klasů pšenice. Tohle je kategorie „mnohonásobně více“. Proto čteme: „Někdo rozhazuje, a ještě mu přibývá, jiný šetří víc, než je správné, a je mu to jen k nouzi.“ (Přísloví 11,24) Co se týká dávání, Šalomoun, Ježíš ani Pavel by tuto pravdu tolik nezdůrazňovali, kdyby se měli věřící vyhýbat vzrůstu a znásobování.

Většina lidí by se na situaci, kdy se Mike rozhodl žít pouze z deseti či patnácti procent svého příjmu, dívala jen jako na oběť lásky. Mike v tom však vidí i něco víc. Protože je plný Boží moudrosti, jelikož svou duši nasytil dvěma tisíci verši, které se naučil nazpaměť, nevidí to jen jako skutek lásky, ale také vidí aspekt investování.

Jeho pohled je stejný jako náš, když jsme s Lisou viděli ty dva pozemky. Mike k tomu přistupuje úplně stejně jako rodina, která vlastní úspěšnou restauraci. Místo aby veškerý zisk osobně spotřebovala, vezme velké procento zisku a použije na nákup

dalších budov, najme další personál, nakoupí více jídla a vše, co je potřeba, aby jejich podnik rostl. Pokud vše udělají správně, pak mohou nakonec mít pět restaurací, které jim v důsledku přinesou pětkrát tolik zisku. A výsledek? Mají schopnost být požehnáním pro mnohem víc lidí, než kdyby vlastnili jen jednu restauraci.

Kdyby se Mike na dávání díval jako na něco jiného než investování, nikdy by se nedostal až do bodu, kdy pochopil hlubší smysl dávání. Přesně o tom také mluví podobenství o talentech neboli hřivnách. Podívejte se na Ježíšova slova: „Ten, který přijal pět talentů, šel a *vložil je do obchodu*, a získal jiných pět.“ (Matouš 25,16) Používá konkrétně slova „vložil je do obchodu, investoval“, aby ukázal, jakým způsobem je služebník rozmnožil.

DALŠÍ PODOBENSTVÍ O ZNÁSOBENÍ

Podívejme se na jiné Ježíšovo podobenství, které použil, aby vysvětlil znásobování:

Když to lidé poslouchali, řekl další podobenství, protože byl blízko Jeruzaléma a oni si mysleli, že Boží království se má objevit ihned. (Lukáš 19,11)

Moc se mi líbí, jak toto podobenství začíná. Lidé očekávali, že Ježíš nastolí své Království a vysvobodí je z římského útlaku a nadvlády. Napravuje jejich smýšlení tím, že jim nastavuje přesnou perspektivu: Boží touhu, abychom Jeho Království budovali my poté, co On odejde. Jak se to stane? *Prostřednictvím investic*. Poslechněte si tento příběh:

Proto řekl: „Jeden urozený člověk odešel do daleké krajiny, aby se ujal kralování, a pak se vrátil. Zavolal deset svých otroků, dal jim deset hřiven a řekl jim: ‚*Hospodařte (investuje je za mne)* s nimi, dokud nepřijdu.‘ (Lukáš 19,12-13; dosl. překlad z angličtiny)

Stejně jako v podobenství Matouše, nabádá nás, abychom „investovali“. Nemáme být líní ohledně toho, co nám bylo svěřeno, ale máme *pilně* pracovat a být *chytrí*.

Přestože se tato dvě podobenství zdají být stejná, jsou odlišná. Podívejme se na to, co je odlišuje. Zaprvé Matouš mluví o třech služebnících, třech otrocích. Lukáš zmiňuje deset. Zadruhé dostává každý služebník v Matoušově příběhu různý obnos. V příběhu Lukáše však každý dostal stejný obnos – jednu hřivnu. Zatřetí u Matouše není částí jen jedna hřivna, ale pytlík, ve kterém bylo sedmdesát pět stříbrných hřiven. Pokud tyto dva příběhy srovnáme, pak jsem přesvědčen, že Matouš mluví o darech, které nejsou rozděleny stejnoměrně, zatímco Lukáš ukazuje příběh, kdy každý věřící dostává od Boha stejnou míru – základ víry, Boží lásku, Boží Slovo, požehnání vyplývající ze smlouvy s Bohem a tak dále. Nicméně je však ten hlavní princip tentýž. Pokračujme v příběhu:

A stalo se, když se jako král vrátil, že si dal zavolat ty otroky, kterým svěřil peníze, aby se dověděl, kolik vydělali. Přišel první a řekl: ‚Pane, tvoje hřivna *vynesla deset* hřiven.‘ Řekl mu: ‚Výborně, dobrý otroku, protože jsi v nejmenší věci byl *věrný*, měj pravomoc nad *deseti městy*.‘

Je zde několik věcí, které je potřeba vyzdvihnout. Služebník investoval, co dostal. Zadruhé pracoval pilně a moudře, což vedlo k desetinásobnému zisku. Pracovat moudře znamená být naladěný na Boží moudrost. K tomu může dojít jedině tehdy, pokud nasloucháme Božímu Slovu tak, jako to udělal můj přítel Mike. A do třetice zde opět vidíme, že je rozmnožení či znásobení úzce spjato s věrností. Nemluví se zde o žádném jiném činu či jiné ctnosti, protože v Božích očích být věrný znamená rozmnožovat. A konečně věčná odplata tohoto služebníka je přímá odplata jeho zisku, který rozmnožil. První služebník získá deset měst, nad kterými má vládnout.

Podívejme se nyní na druhého služebníka:

Přišel druhý a řekl: ‚Tvá hřivna, Pane, získala pět hřiven.‘
Také tomuto řekl: ‚I ty buď vládcem nad pěti městy.‘
(Lukáš 19,18-19)

Tento muž neznásobil desetkrát, ale pětkrát. Jeho věčná odměna přesně odrážela úroveň jeho investic. Bylo mu svěřeno pět měst, ne deset. Proč obnos neznásobil desetkrát jako ten první služebník? Copak nenaslouchal stejně dobře Boží moudrosti? Promeškal nějaké příležitosti? Nebo se po nějaké době zastavil a ustrnul, stejně jako to chtěl udělat Stan, o kterém jsem psal v první kapitole? Neměl náhodou smýšlení o odpočinku a důchodu?

Před několika lety jsem o znásobování mluvil na konferenci pro vedoucí. Když jsem skončil, přišel za mnou jeden z nejúspěšnějších developerů v Kalifornii. Do Božího království daroval už miliony. Podíval se na mě a vypadal trochu šokovaný, ale zároveň zářil. Řekl mi: ‚Johne, kvůli tomu, jak jsem byl úspěšný, jsem sklouzl ke smýšlení, že už to stačí, že mohu přibrzdit. Je velice snadné k tomu sklouznout. Teď však vidím chybu, kterou jsem udělal. Půjdu dál kupředu a budu ještě pilněji rozmnožovat to, co mi Bůh dal. Budu se na to zaměřovat mnohem víc!‘ Je možné, že díky svému upřímnému pokání nabere směr od pětinasobného zisku k desetinásobnému.

A co třetí služebník?

A přišel jiný a řekl: ‚Pane, hle, tvá hřivna, kterou jsem měl uloženou v šátku, neboť jsem se tě bál, protože jsi přísný člověk: bereš, co jsi nedal, a sklízíš, co jsi nezasel.‘ Řekl mu: ‚Podle tvých slov tě budu soudit, špatný otroku. Věděl jsi, že jsem člověk přísný a беру, co jsem nedal, a sklízím, co jsem nezasel. Proč jsi nedal mé peníze na stůl směnárníkovi? A já bych si je po příchodu vybral s úrokem!‘ (Lukáš 19,20-23)

Stejně jako v příběhu u Matouše měl i tento služebník dvě zásadní chyby. Zaprvé se bál, a zadruhé neznal povahu svého pána. I tento příběh ukazuje, že pokud jen uchováváme to, co nám Bůh dal, není to věrnost, ale zkaženost. Tento lenivý přístup krále rozhněval a on dal svůj hněv znát! To by nás mělo probrat.

To, co se stalo pak, jen dotvrzuje pravdu, kterou jsme vyvodili z Matoušova příběhu.

A těm, kteří tam stáli, řekl: ‚Vezměte od něho tu hřivnu a dejte tomu, který má deset hřiven.‘ Řekli mu: ‚Pane, už má deset hřiven.‘ Pravím vám, že každému, kdo má, bude dáno; kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má. (Lukáš 19,24-26)

I zde vidíme, že Bůh není socialistický Stvořitel, ale svým smýšlením je spíš „kapitalista“. Ježíš trefně poukázal, že lidé kolem protestovali, protože ten první už přece měl deset hřiven! Pán však jejich smýšlení o spravedlnosti napravil tím, že prohlásil: „Těm, kteří správně investují, bude dáno ještě víc.“ A na druhou stranu také: „Těm, kteří jen uchovávají, bude odebráno i to málo, co mají.“

Pokud nebudeme dělat to, co dělal Mike, pokud nebudeme trávit dostatek času v Božím Slově a ve společenství s Bohem, můžeme snadno sklouznout k tomu, že budeme Boží charakter hodnotit a vnímat podle prostředí, ve kterém žijeme, a to je velmi úžasná, ale také děsivá pravda. Můžeme Boha začít vnímat ovlivnění společností, Hollywoodem, Instagramem, večerními zprávami, tvrdým a přísným otcem, náboženstvím nebo jiným zážitkem či sociologickým smýšlením, a to ať se nám to líbí, či ne. Když známe Boha i Jeho Slovo důvěrně, dokážeme tyto falešné filtry a vlivy rozpoznat.

VŠICHNI JSOU POVOLÁNI DÁVAT

Mike má *dar dáváníí*; je v něm výtečný. Nicméně my všichni bychom měli být *dárci*.

Abychom to lépe pochopili, přirovnám dávání k Ježíšově příkazu jít do celého světa a kázat evangelium (viz Marek 16,15-16). Tento příkaz je pro každého věřícího. Všichni bychom měli být Božími vyslanci a sdílet evangelium s těmi, kteří jsou ztraceni. Mluví o tom i apoštol Pavel: „... konej dílo evangelisty...“ (2. Timoteovi 4,5) Svá slova Pavel směřuje ke všem věřícím.

Existuje však jedinečný úřad a s ním související obdarování evangelisty. Pavel píše: „A On dal... některé evangelisty...“ (Efezským 4,11) Ne všichni, ale někteří jsou povoláni, aby stáli v tomto úřadě. Dar evangelisty spočívá ve schopnosti přivádět duše do Království. V knize Skutků je Filip, ne všichni věřící, nazván evangelistou (viz Skutky 21,8). Billy Graham, T. L. Osborn i Reinhard Bonnke byli obdarovanými evangelisty. Spolu s podporou svých týmů získali desítky milionů duší. Rozmnožili svůj Bohem darovaný dar stejně jako Mike nebo jiní lidé, o kterých jsem psal.

Stejně jako oni, i my jsme byli povoláni dávat, ale pak jsou zde lidé, kteří mají charisma dáváníí. Excelují v dáváníí peněz, stejně jako evangelista exceluje v získávání duší. Poselství této knihy se zaměřuje na rozmnožování našich Bohem daných darů. Protože je však dáváníí financí naprosto klíčovým aspektem znásobování, rád bych se po zbytek této kapitoly zabýval tím, k čemu jsme povoláni úplně všichni: rozmnožování v oblasti dáváníí financí.

Za čtyřicet let služby jsem viděl dva extrémy, co se týče peněz a dáváníí. Tyto extrémy ovlivňují v církvích až příliš mnoho lidí. Opravdu upřímně doufám, že se to změní. Zaprvé jsou lidé, kteří dávají jen proto, aby dostali. Chtějí mít víc peněz ze sobeckých důvodů. Kdybychom měli být objektivní a nazvat jejich dáváníí

pravým jménem, použili bychom slovo *chamtivost* nebo *žádostivost*.

Je to smutné, ale toto chybné smýšlení dalo vzniknout onomu opačnému extrému. Můžeme jej pozorovat zvláště u lidí, kteří nestudují Boží Slovo ve své celistvosti tak, jak to dělal Mike. Opovrhují každým učením, které buduje víru lidí v oblasti dávání financí. Tento postoj může zacházet až ke krajnímu přístupu, kdy opovrhují vším, co jen trošku souvisí se sbírkou. Ti, kteří takový názor zastávají, brzdí svou vlastní efektivitu, ale také užitečnost těch, kteří je poslouchají. Výsledkem pak je, že je celkové dílo evangelia brzděno.

Když jsme s Lisou uvěřili v Ježíše, byli jsme součástí sboru, který o dávání vyučoval hodně. Bylo to v osmdesátých letech, a v té době bylo mnoho lidí zaměřeno víc na sebe než na misi. I když bylo vyučování v našem sboru velice přesné, protože nemělo mnoho lidí zbudováno zbožný charakter, dávali se špatnými motivy, aby si mohli pořídit větší domy, lepší auta, dražší dovolené a další narcistické „choutky“. Jejich zaměření se od toho, o co usilují nevěřící lidé, mnoho nelišilo. Mělo jen biblický podtext. Od začátku jsme oba věděli, že něco nehraje, ale nedokázali jsme vyjádřit, co to je.

Upřímně mohu říct, že kvůli tomu, že jsme byli v tomto prostředí, bylo pak potřeba, abychom s Lisou prošli obdobím pročištění a dozrávání, abychom dokázali vidět dávání v jiném, ucelenějším světle. Vedoucí sboru nakonec podlehl pokušení a přišel o všechno. Díky této zkušenosti pro nás bylo velice snadné přehoupnout se k opačnému extrému. Rozhodli jsme se však věřit víc Božímu Slovu než svým vlastním zkušenostem.

Jen pár let poté, co nás tato církev uvolnila do naší vlastní služby, jsme prožili něco, co nám otevřelo oči. Připravoval jsem se před službou, kdy jsem měl kázat, a Duch Svatý se mě zeptal: „Synu, víš, co to je *náboženský duch*?“

Už jsem o náboženském smýšlení četl, mluvil, slyšel, jak o něm mluví jiní, dokonce jsem i něco o náboženství napsal, ale když se mě zeptal, okamžitě jsem věděl, že je zde ještě něco, čemu ještě zatím nerozumím. Odpověděl jsem: „Určitě to nevím, protože jinak by ses mě neptal. Co to tedy je?“

Uslyšel jsem odpověď Ducha Svatého: „Náboženský duch je takový, který používá mé Slovo, aby dosáhl své vlastní vůle. Takový člověk nejedná na základě mých pokynů ani neusiluje o naplnění toho, po čem toužím já. Používá mé Slovo pro svůj vlastní zisk.“

Přesně tato slova jsem potřeboval slyšet, aby pročistila mé srdce od toxického vlivu prostředí, v němž jsem předtím byl. Vzkaz, který mi Duch Svatý předal, jasně odhalil, že je možné dávat, a dokonce i sklízet, ale se špatnými motivy a záměry. Boží zákony jsou prospěšné, dokonce i když náš motiv není správný.

Apoštol Pavel používal zemědělství, když mluvil o dávání. Rád bych to udělal také. Farmář zasévá z jednoho důvodu: aby sklídl úrodu. Vše, co nedokáže spotřebovat, uskladní. Postaví větší sýpky, aby se to tam vešlo. Pak si řekne: „Duše, máš hodně zásob na mnoho let; odpočívej, jez, pij, raduj se.“ (Lukáš 12,19)

Bůh mu odpověděl: „Blázne!“ (verš 20). Princip setby a sklizně fungoval i u tohoto farmáře, přestože byl, jak Ježíš poukázal, chamtivý.

Na druhé straně však může být nějaký farmář, který bude mít touhu pomáhat druhým lidem a krmit je. Zakusí stejnou úrodu jako onen první farmář, ale jeho reakce bude odlišná. Sám sobě řekne: „Paráda, nejen že se nasytím já, ale nyní mohu pomoci i své komunitě, aby byla silnější a zdravější! Mohu být štedrý!“

Zákon setby a sklizně funguje u obou stejně. Bylo by směšné, kdyby všichni ostatní přestali sít a sklízet jen proto, že první farmář sklízel s chamtivým postojem. A přesto právě totéž udělalo mnoho lidí v oblasti dávání do Božího království.

Ponořme se do Pavlových slov hlouběji.

Proto jsem považoval za nutné vyzvat tyto bratry, aby k vám šli napřed a připravili toto vaše dopředu slíbené *požehnání*; ať je takto připravené jako *požehnání*, a ne jako lakota.
(2. Korintským 9,5)

Není pochyb o tom, že zde Pavel mluví o finančním daru či sbírce peněz. Pokračuje a používá princip farmaření, aby ukázal, co Bůh udělá pro ty, kteří dávají:

Toto však vězte: Kdo skoupě rozsévá, bude také skoupě sklízet; a kdo štědře rozsévá, bude také štědře sklízet.
(2. Korintským 9,6)

Jestliže je naším jediným motivem pomoci lidem, proč potom Pavel mluví o úrodě, kterou z našeho dávání sklídíme? Je špatné mít jakousi druhotnou touhu po rozmnožení, obzvláště pokud pomůže rozdmýchat prvotní touhu budovat Boží království a lidi v něm? Nevychovává zde Pavel nové věřící v korintské církvi a nevyučuje je, jak rozmnožit jejich efektivitu stejně, jako to Ježíš činil ve svých podobenstvích o hřivnách? Neapeluje na ně Pavel, aby se nechali pohnout slitováním, ale zároveň je vybízí, aby investovali proto, aby se mohli stát ještě větším požehnáním? Já osobně si myslím, že se o to snaží. Podívejme se, jak pokračuje:

Každý ať dá, jak si předsevzal v srdci, ne se zármutkem nebo z donucení; vždyť radostného dárce miluje Bůh. A Bůh je mocen rozhojnit při vás každý dar milosti, abyste měli *vždycky ve všem úplný dostatek* a měli *hojnost pro každý*

dobrý skutek (abyste se mohli podělit s druhými; dosl. překlad z angl. jazyka). (2. Korintským 9,7-8)

Všimněte si, že dojde ke dvěma věcem. Budou naplněny jejich osobní potřeby. Pavel ale také říká, že budou mít *hojnost, aby se mohli podělit s druhými*. Naše kapacita štědrosti je znásobena, protože jsme investovali čili zaseli semínka. Mluví o tom i dál:

Ten, který poskytuje semeno rozsévajícímu a chléb k jídlu, *opatří a rozmnoží vaši setbu* a dá vyrůst plodům vaší spravedlnosti. Vším způsobem budete obohacováni k veškeré *štědrosti*, která skrze nás působí vděčnost Bohu. (2. Korintským 9,10-11)

Pavel doslova říká, že to bude prostřednictvím dávání, kdy Bůh *rozmnoží vaši setbu* (zdroje). To vám umožní *být neustále štědrí*. Tato pravda není důležitá jen pro ty, kteří mají dar dávání, ale také pro každého věřícího. Je to duchovní zákon, který Bůh uvedl v platnost před dávnými časy.

Když jsme s Lisou zakládali naši službu, činil náš roční příjem osmnáct tisíc dolarů. Sotva jsme zvládli zaplatit všechny účty. Vzpomínám si na naše první Vánoce, kdy jsme byli ve službě. Sebrali jsme několik dolarů, které jsme měli navíc, a nakoupili nejrůznější věci, ze kterých jsme pak vyráběli doma dárkové koše. Neměli jsme dost peněz, abychom koupili něco jiného.

O pár let později dělal náš pastor sbírku. Chtěli jsme do této evangelizace být zapojeni. Bůh k nám promluvil a řekl, abychom dali tisíc dolarů.

Dva roky předtím jsme začali šetřit ze všech sil, protože jsme chtěli ušetřit na zálohu na malý domek. Ušetřili jsme tisíc osm set dolarů. Bylo to celé naše jmění. Neměli jsme žádné důchodové spoření, žádné investiční fondy nebo jiné spořicí účty, ze kterých

bychom mohli peníze vybrat. Kdybychom dali částku, o které nám Bůh řekl, zbylo by nám pouze osm set dolarů. Vypadalo to, že naše roky šetření přijdou vniveč kvůli této jediné sbírce. A zdálo se, že to tedy bude trvat celá léta, než ušetříme konečně na zálohu na dům. Nicméně jsme ten obnos darovali, protože jsme toužili být součástí díla, které zasáhne další lidi. Také jsme chtěli být štedřejší. Z Bible jsme věděli, že jediný způsob, jak zvětšit naši schopnost dávat, je rozmnožit to málo, co máme.

Jak šel čas, byli jsme schopni rozdávat víc než doma vyrobené dárkové koše a tisíc dolarů do jedné sbírky. Měli jsme tu milost investovat do misíí padesátkrát víc, než byla ona jediná sbírka. A každý den toužíme zasáhnout víc a víc životů. Bůh rozmnožil naši schopnost dávat a zmocnil nás ke štědrosti. Překlad The Passion tuto skutečnost popisuje naprosto nádherně:

Tento štědrý Bůh, který zaopatřuje rozsévajícímu hojně símě, jež se stává chlebem k našemu pokrmu, je vůči vám ještě extravagantnější. Nejprve zaopatří každou potřebu, ale nejen to. Poté *rozmnoží símě, které zaséváte, aby sklizeň vaší štědrosti vzrostla*. Budete obohaceni v hojnosti naprosto ve všem, když budete při každé příležitosti štědře dávat.
(2. Korintským 9,10-11)

Všimněte si, že k nám je opravdu extravagantní! S určitým záměrem rozmnoží investici, kterou do budování Božího království vložíme, aby naše štědrost ještě vzrostla. Spoříme na nebeské účty, kde mol ani rez neničí, kde nejsou zloději, kteří by nám je vykradli, a z těchto účtů budeme čerpat už v nynějším životě. Ano, čeká nás věčná odměna. Existuje však i účet, kde si rozvíjíme a rozmnožujeme štědrost už v tomto životě. Pavel o tom zcela jasně píše věřícím do Filip:

Ne že bych toužil po daru, ale toužím po ovoci, které se hromadí na váš účet (úroda požehnání, které se vám

připisuje na účet).

(Filipským 4,17; rozšířený překlad Bible: AMP)

Stejně jako mají někteří lidé účty v bance, účty na burze a investiční fondy, všichni věřící mají svůj nebeský účet. Ten účet nás zmocňuje k rozmnožování efektivity v budování Božího království na zemi. Co by se stalo, kdyby se o tomto duchovním zákonu dozvěděli všichni věřící? Kdyby jej pochopili a uvěřili mu? Celý svět bychom evangeliem zasáhli mnohem rychleji! Není tedy jasné, proč se nepřítel Božího království ze všech sil snaží, aby věřící nezasévali finanční semínka?

Známe velice blízce jeden manželský pár. Phil a Dana jsou úžasní dárci. Dávají do Božího království asi padesát procent svého příjmu. Nedávno dali jedné službě dar v hodnotě sta tisíc dolarů na evangelizaci. O dva dny později dali jiné službě dalších sto tisíc dolarů na jiné misijní poslání. Víím to, protože tou druhou službou byla naše organizace Messenger International.

Phil založil své podnikání před lety. Léta se mu dařilo průměrně, až podprůměrně. Před dvaceti pěti lety však Phil s Danou učinili před Bohem závazek, že během následujících třech let dají do šíření Božího království dvě stě padesát tisíc dolarů. Zdálo se to naprosto nemožné, ale chtěli dát Bohu prostor, aby v jejich životě jednal.

Philovo podnikání rozkvetlo. Plně si neuvědomoval, jak moc. O tři měsíce později zjistil, že má na účtu navíc dvě stě padesát tisíc dolarů. A tak se rozhodli, že svůj závazek splní okamžitě, místo aby jej pomalu zasévali po dobu tří let. Tenkrát mi řekl: „Johne, v tu chvíli pro nás začaly ty směšné úrovně dávání.“

Stejně jako Mike, ani oni nepřibrzdili. Tlačili se stále vpřed, i když by bylo snazší se stáhnout a zpomalit. Nakonec se jejich nebeský účet rozrostl do rozměrů, o kterých se jim nikdy ani

nesnilo. Je to možné i v mém či vašem případě? Pavel nám říká velice důrazně:

Nikdy nepochybujte o Boží moci, která ve vás pracuje a všechno toto dokončí. Bůh toho učiní daleko více nade všechno, co žádáme, o čem sníme nebo co si vůbec dokážeme pomyslet! On to vše učiní, neboť ve vás neustále proudí Jeho zázračná moc.

(Efezským 3,20, The Passion Translation)

PRŮLOM

Během let služby Bohu jsem zjistil, že budeme zkoušeni v obou oblastech; jak v oblasti našich *charismat*, tak v oblasti *dávání peněz*. Přejde možná období, kdy s vámi žádný vydavatel nebude chtít jednat ohledně vydání vaší knihy. To období může trvat celé roky. Začnete přemýšlet o tom, že to vzdáte, protože to bylo tolik dřiny, a teď se zdá, že se to nikam neposouvá. Nevidíte způsob, jak to změnit. Ale nakonec vytrváte v poslušnosti. A najednou přijde *průlom*!

Anebo dáváte, dáváte a dáváte, ale žádnou okamžitou sklizeň nevidíte. Zdá se, že víc napjaté to už ohledně financí být ani nemůže. Pak k vám ale promluví Bůh, jako kdysi k Mikeovi, a vy poslechnete, i když se to zdá nemožné. Pak zakusíte *průlom* a vstoupíte do úplně jiné oblasti dávání.

Co je to průlom? Internetový slovník dictionary.com uvádí tuto definici: „skutek či okamžik odstranění nebo překonání překážky či omezení“¹². Jen si představte: voda je omezena hrází přehrady. Začíná pomalu stoupat, ale hráz je pro ni stále překážkou. Zničehonic se v hrázi začnou objevovat trhliny. O chvíličku později začne tryskat voda. Překážka je už zneškodněná a voda tryská zcela volně tam, kde předtím byla zábrana. Tomu se říká průlom.

Král David prohlásil: „Bůh protrhl mé nepřátele *skrze mě* jako voda protrhuje hráz.“ (1. Paralipomenon 14,11) Stoupající voda je obraz neustálé poslušnosti pravdě. Průlom, volně proudící voda, představuje plodnost či hojnost.

Vrátím se k našim přátelům Philovi a Daně. Phil mi tenkrát řekl, že poté, co dali svůj stotisícový dar, zažilo jeho podnikání rekordní týden, a během jediného týdne vydělal těch sto tisíc dolarů, dokonce i víc. Přesně tak vypadá průlom. Ale nebylo tomu tak hned od počátku. Dávali a dávali a neviděli okamžitou úrodu. Po letech, kdy však neustále zasévali, zažili průlom a úroda přišla téměř okamžitě po zasetí.

Je to naplnění slov proroka Amose. „Hle, přicházejí dny, je Hospodinův výrok, kdy se přiblíží orač k ženci a ten, kdo lisuje hrozny, k rozsévači (zrno a hrozny budou růst rychleji, než je budou moct sklízet – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele).“ (Amos 9,13) V překladu New King James je tato pravda vyobrazena nádherným způsobem:

Hle, přicházejí dny, je Hospodinův výrok, kdy orač
předběhne žence, a ten, kdo lisuje hrozny, rozsévače; z hor
bude kanout sladké víno a všechny kopce budou *oplývat*
jeho hojností. (Amos 9,13, New King James Version)

Ten, který sklízí, bude mít tak neuvěřitelně ohromnou úrodu, že jej předejde rozsévač.

Ti, kteří lisují víno, budou stále zpracovávat loňskou sklizeň, zatímco orač už začne připravovat setbu pro další rok! Nejpozoruhodnější je však přirovnání finálního výsledku. „Vino bude neustále proudit, nikdy nepřestane téct. Už nebudou neplodná období.“ (Autorova vlastní parafráze).

V oblasti našich charismat i dávání peněz existuje bod, kdy k tomu opravdu dojde. Stalo se to Mikeovi, stalo se to i Philovi a Daně. A my v Messenger International dostáváme bezpočet svědectví o tom, jak materiály, které celá léta zaséváme, mění život lidí. Hrozny rostou rychleji, než je stíháme sklízet!

Mnoho lidí to vzdá těsně před průlomem. Nechají se přemoc nepřízní či odradit nedostatkem kýžených výsledků. I pro nás by bylo snadné přiklonit se k logice a rozumu a ignorovat hlas Božího Ducha. Potřebovali jsme minimálně pět tisíc dolarů jako zálohu na tolik potřebný dům. Mnoho bytových oblastí ve městě bylo pouze pro dospělé a páry s dětmi v nich bydlet nemohly. Mohli jsme si tedy začít odůvodňovat: „Nejdřív si pořídíme dům, potom něco našetříme, a pak při příští příležitosti těch tisíc dolarů do sbírky dáme.“ Tím bychom ale minuli skvělou příležitost investovat do Božího království a dovolit svým zdrojům, aby se rozrostly.

Na celém příběhu je nejúžasnější fakt, že o šest měsíců později jsme zázračně opravdu měli oněch pět tisíc dolarů. Lisa dostala finanční obnos z účtu, který jí založil její otec. Vůbec jsme o něm neměli tušení! Navíc nám dva lidé, aniž by tušili, jakou potřebu máme, darovali dva tisíce dolarů. Netrvalo to ani rok a bydleli jsme v novém domě! Byl to zázrak, a pro naši víru a vytrvalost bylo mnohem lepší vidět, jak se o to postaral sám Bůh, i když nám se to zdálo „nemožné“. Myslím, že by se to nikdy nestalo, kdybychom se zuby nehty drželi svého tisíce dolarů, když nám Duch Svatý řekl, abychom jej vložili do sbírky.

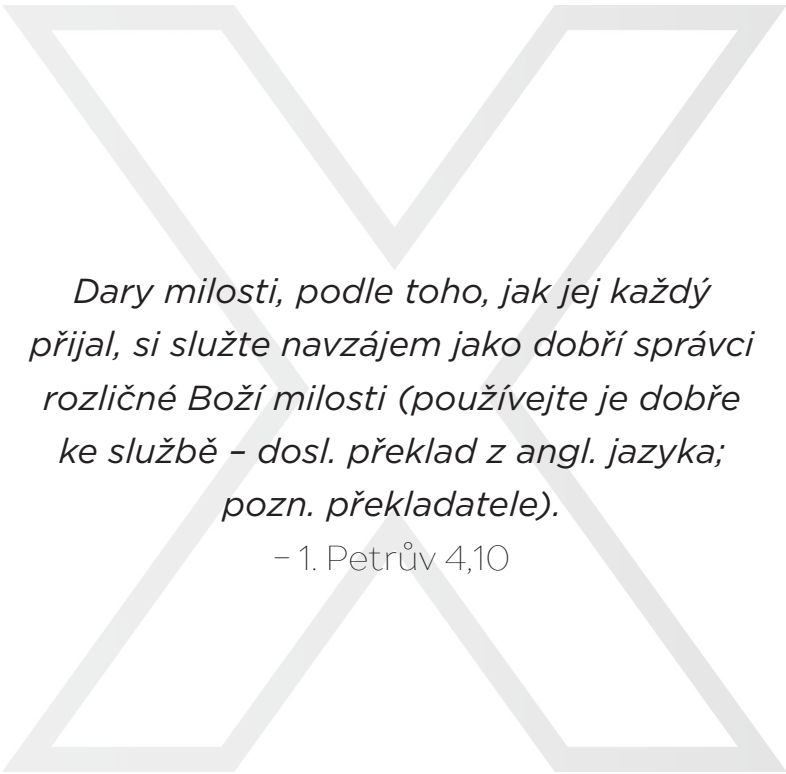
V tuto chvíli je velice moudré vyslovit varování: Neměli bychom jednat příliš troufale. Co mám na mysli? Vždy bychom měli hledat vedení našeho hlavního partnera, Ducha Svatého. On nám říká: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, který tě vyučuje ke tvému prospěchu, který tě vodí cestou, po níž půjdeš.“ (Izajáš 48,17) Uchovávat si citlivé svědomí (neboť právě tam k nám Duch Svatý

promlouvá) a mít postoj poslušnosti tomu, co nám ukáže, je prvořadé, protože On je tím, kdo nás vede k úspěšným investicím do Božího království. Nikdy bychom oněch tisíc dolarů do sbírky nedali, kdyby nám tuto žádost nevložil do srdce.

Někteří lidé Jeho vedení nenaslouchají. Jiní Jeho vedení neslyší, protože už mnohokrát řekli „Ne“. Jejich svědomí již není jemné a citlivé. Pokud se to týká i vás, jednoduše učiňte pokání a poproste o Boží odpuštění, že jste ignorovali Jeho hlas. Citlivost svědomí se vrátí. Náš Bůh odpouští rychle! Pak ale naslouchejte Jeho vedení a nedovolte rozumu, aby vám do toho mluvil.

ZAMYŠLENÍ

1. Bůh vložil do vašeho srdce lásku k lidem. Ta by měla být motivem k dávání a službě. Jakým způsobem v současné době dáváte a sloužíte druhým? Napadne vás něco tvůrčího, abyste v oblasti *dávání* a *služby* mohli růst? Jak?
2. Moudrý dárce vidí ve sbírce nejen dar lásky a služby, ale také možnost *investice*. Jaký druh návratu své investice můžete očekávat, když dáváte a sloužíte? Změní se váš postoj ke službě a dávání nějak, když se na dávání začnete dívat jako na investici?
3. Budete zkoušeni v obou oblastech, ve vašich charismatech i dávání peněz. Během těchto zkoušek zakusíte období, kdy se bude zdát, že vaše sklizeň nepřichází a že je vaše práce bez ovoce. Když budete v pokušení vzdát to, jaká by měla být vaše reakce? Jak můžete získat povzbuzení?

*Dary milosti, podle toho, jak jej každý
přijal, si služte navzájem jako dobří správci
rozličné Boží milosti (používejte je dobře
ke službě – dosl. překlad z angl. jazyka;
pozn. překladatele).*

– 1. Petřův 4,10

10

Katalyzátor

Vtéto ústřední kapitole se budu zabývat *katalyzátorem* pro efektivní vzrůst. Když používám slovo efektivní, mám na mysli znásobování, jež vytrvá na věky.

Katalyzátor je klíčová přísada, která vyvolá nebo urychlí událost či změnu (má vlastní definice převzatá z mnoha různých slovníků). Všichni jsme dostali dary, ale to, co odstartuje jejich trvalý potenciál, nacházíme ve slovech apoštola Petra: „používejte je dobře ke *službě, služte si navzájem*“. Sloužení je oním katalyzátorem, ale upřímná služba je vždy motivovaná láskou. Apoštol Pavel na to téma píše:

„... máme na paměti váš skutek víry, vaši námahu lásky...
(jak vás láska motivuje k službě druhým
– The Passion Translation)“ (1. Tesalonickým 1,3)

Opravdová služba vychází ze srdce, jež hoří láskou. Je to vnitřní záležitost, kterou neovlivní nepřízeň, těžkosti nebo nepříznivé okolnosti. Někdy se projevuje slovem, ale častěji skutkem.

„KRŮTÍ DÁMA“

Službu vysvětlím pomocí příběhu. Pár, o kterém budu mluvit, jsou mí blízcí přátelé. Požádali mě, aby zůstali v anonymitě. Jejich přání splním, a budu tedy používat smyšlená jména.

Riley a Dave bydlí na předměstí jednoho z největších měst ve Spojených státech. Bylo jim určeno se setkat. Jejich byty byly hned vedle sebe.

Krátce po jejich svatbě se Riley začala zabývat tím, proč většina sborů, azylových domů a jiných charitativních organizací poskytuje jídlo a dárky na Vánoce, ale jen málokdo to dělá na Den díkůvzdání. Byla přesvědčená, že svátek Díkůvzdání je velmi důležitý, protože se zaměřuje na rodinu a vše se točí kolem jídla. Mnoho svobodných matek, postižených lidí a bezdomovců mají problémy nabídnout jídlo nebo se zúčastnit pořádného jídla. Nabyla dojmu, že vývařovny a polní kuchyně s polévkami sice slouží k naplnění potřeb, ale postrádají to, co domácí jídlo v rodinné atmosféře znamená.

Riley prohlásila: „Každý sám máme příležitost něco ovlivnit, ale společně bude náš vliv mnohem větší.“ Velmi dobře zná Bibli a moc dobře ví, že dva, pokud jsou v souladu, toho dosáhnou desetkrát tolik, než kdyby každý jednal sám (viz Deuteronomium 32,30). Také velmi dobře věděla, že když se věřící sjednotí, výsledky se rapidně násobí. V srdci jí hoří ještě jedna věc. Skuteční služebníci jsou ochotni stát se součástí týmu a je jim jedno, zda za to získají uznání. Rileyin postoj je zosobněním přísad, jež jsou nezbytné pro rozmnožování.

Při dalším Dnu díkůvzdání vybrala Riley peníze od rodiny a přátel a nakoupila krůty. Protože je jí znásobování vlastní, slíbila, že každý dolar, který vybere, dorovná vlastním dolarem. Ten rok nakoupila jedenáct krůt a anonymně je rozdávala lidem z kufru svého auta. Druhý rok jich už bylo třicet jedna.

Třetí rok řekla své rodině a přátelům, že by se o tuto vizi mohli podělit se svými známými, ale že oni musí zůstat v anonymitě. Tak se také stalo. Její úsilí začalo nabírat na obrátkách. Pátým rokem dokázali zasáhnout pět set rodin, a ke každému jídlu přidali ještě dvě plechovky se zeleninou a nádivkou.

V tu dobu také oficiálně založila anonymní distribuci ve spolupráci s Armádou spásy. Tato charitativní organizace má

značné kontakty na sociální služby a díky nim byla schopná vystopovat opravdu potřebné. Lidé, které vybrali, opravdu neměli jinou možnost zaopatření, jako jsou například různé podpory vlády, systém stravenek a podobně. Riley se svým týmem zřídila provozovnu na pozemcích Armády spásy jak pro auta, tak pro pěší.

Lidé improvizovali, aby mohli získat potřebné jídlo. Přitáhli i vozíček, přijeli na kole, nesli s sebou koš či poprosili sousedy, zda by je svezli autem, jen aby si mohli odnést svou krůtu, zeleninu a nádivku. Někdy šli pěšky opravdu velkou vzdálenost. Vraceli se do svých přívěsů, bytů, parku či jiných míst venku, kde žili. Jeden bezdomovec vymyslel, že když použije předělaný fén na vlasy a plynovou bombu, může krůtu upéct pro své přátele přímo venku.

Nakonec se distribuce krůt tak rozrostla, že pozemek byl příliš malý na to, aby se tam všichni ti lidé vešli. Sousední organizace YMCA měla volný rozlehlý pozemek, ale vztahy mezi nimi a Armádou spásy byly napjaté. Nová potřeba však přiměla obě organizace ke konfrontaci rozdílů. Smířily se, a od té doby spolupracují na Rileyině projektu i na dalších komunitních projektech.

Každý rok si Riley a Dave dají za cíl překonat loňskou distribuci. Rozhodli se, že v celé jejich oblasti nezůstane jediný člověk, který by neměl kvalitní, chutné jídlo na Děkuvzdání. Počet neustále narůstal a distribuce byla stále složitější a obtížnější, zvlášť kvůli růstu cen a také kvůli tomu, že odešli nebo se odstěhovali někteří známí. V tu dobu na tom byli finančně lépe a nechtěli, aby se celý proces zabrzdil, proto se rozhodli, že každý získaný dolar dorovnájí dvěma dolary ze svého. (Jen tak na okraj, vůbec se nedivím, že se jejich finanční situace během těch šesti let tak zlepšila! Bůh rozmnožoval jejich dávání, aby mohli být ještě efektivnější.)

Riley sama prohlásila: „Nějak zkrátka vždy odněkud poslal Bůh peníze z nejrůznějších zdrojů, takže bylo konečné číslo vždy vyšší než to předchozí.“ Ještě úžasnější však je, že se hned od začátku tito manželé rozhodli, že nepoužijí jediný haléř z programů a dotací vlády nebo jiných společností. Chtěli, aby vše přicházelo od rodiny, přátel, přátel jejich přátel a jejich přátel.

Když rostla čísla, přicházely také nové výzvy. Najednou už nebylo možné rozdat všechny krůty během jednoho dne. Množství lidí bylo tak obrovské. Riley a Dave byli donuceni k další distribuci jiný den. To však přineslo jeden problém: Kde mají všechny krůty přes noc uskladnit? Riley se nenechala odradit a hledala řešení. Na poslední chvíli se ozval řetězec potravin, od kterého nakupovali krůty. Nabídl jim zdarma využít jejich chlazená nákladní auta. Všechny peníze mohli využít na nákup jídla, nikoli na uskladnění!

Museli překonávat mnoho dalších překážek a obtíží. Je jich příliš mnoho, abych je všechny vypsals. Víra tohoto páru je pevná a jejich odhodlání neústupné. Tváří v tvář nepřízni se stále modlili, volali k Bohu, přicházeli s novými strategickými nápady a nacházeli milost u lidí, kteří mohli nějakým způsobem pomoci.

Ve chvíli, kdy píšu tuto knihu, začali svůj dvacátý šestý rok služby, a jen tento rok nasýtí deset tisíc pět set rodin (pokud vezmeme v úvahu, že průměrná rodina má čtyři osoby, pak by to bylo čtyřicet dva tisíc lidí). Nasýtí efektivně každého potřebného ve svém okrese a velké procento lidí ve dvou sousedních okresech (pamatujte na to, že jsem řekl, že bydlí v jednom z největších měst v USA). Naplnili pět kamionů krůtami a tři kamiony zeleninou a nádivkou. Pomáhá jim přes dvě stě dobrovolníků a mnoho z nich pracuje neúnavně vkuse několik dní. Mnoho z nich je do této služby zapojeno už od samotného začátku. A naprosto úžasné je, že většina z těch dobrovolníků stále neví, kdo vlastně tahle „krutí dáma“ je!

Není možné vypsát všechny zázraky, příběhy a svědectví lidí, které ovlivnily jejich znásobování. Bezpočet lidí přišlo k Ježíši Kristu, včetně Rileyina manžela Davea a mnoho lidí z jejich rodiny, kteří se vrátili k Bohu. Došlo ke smíření rodin. Mnoho lidí se nechalo inspirovat, včetně sociálních pracovníků, potravinových řetězců, zaměstnanců Armády spásy či YMCA, dobrovolníků, a určitým způsobem to ovlivnilo i celou jejich komunitu.

Rád bych několik krátkých příběhů přece jen zmínil. Jeden Rileyin přítel je patronem místního motorkářského klubu. Každý rok tam dělá sbírku pro „Krutí dámu“. Navzájem se předhánějí, kdo dá víc. Minulý rok jí poslali SMSku, že pro příští rok motorkáři darují na Den díkůvzdání o tři tisíce dolarů víc než letos.

Jeden rok se Riley se svým týmem rozhodla, že přebytek darují jednomu místnímu sboru. Tento sbor to inspirovalo a použili Rileyin model, aby začali svůj vlastní program pomoci chudým během Dne díkůvzdání i při jiných příležitostech během roku.

Různí členové Armády spásy byli přeloženi do jiných států a jsou plní nadšení, aby i tam založili projekt podle Rileyina vzoru. Jiní se do jejich oblasti přistěhovali a nemohli se dočkat, až se o programu dozvědí víc, protože slyšeli od různých známých z Armády spásy o tom, co Riley dělá.

Riley není pastor, není zaměstnanec církve, není to ani podnikatelka či manažerka. Je manželka, máma a oddaná věřící, jež věrně navštěvuje církev. Je si velice dobře vědoma, že slouží mocnému Bohu, který má v jejím znásobování zalíbení. Jsem poctěn, že mohu být jejím přítelem.

NEJLEPŠÍ PŘÍKLAD VĚČNÉHO ROZMNOŽENÍ

Služba, jež je motivována láskou, je katalyzátorem pro rozmnožení. Přemýšlejte o velkých příbězích rozmnožení v Bibli. Samozřejmě že na vrcholu všech stojí Ježíš. Ten říká:

„Avšak ne tak je tomu mezi vámi, ale kdo by se chtěl mezi vámi stát velkým, bude vaším služebníkem; a kdo by chtěl být mezi vámi první, bude otrokem všech. Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si nechal posloužit, ale aby *posloužil* a dal svůj život jako výkupné za mnohé.“ (Marek 10,43-45)

Ježíš vytyčuje cestu k opravdové velikosti. Je to snažit se sloužit, ne si nechat sloužit. Není žádným překvapením, že svůj nejvyšší skutek služby doplnil slovy: „Amen, amen, pravím vám: Jestliže pšeničné zrnko, které padlo do země, nezemře, zůstává samo. Zemře-li však, přináší mnohý užitek.“ (Jan 12,24) Opět se zde mluví o setbě (*investování*) a *sklizni*. Stejně jako jeden *investovaný* pšeničný klas přinese úrodu mnoha klasů, to, že byl Ježíš poslušný a sloužil, přineslo zástupy synů a dcer Božích. Jak skvělý příklad! On prošlapal naši cestu a nastavil laťku tím, že nám ukázal, jak *efektivně* rozmnožovat. Ježíš nám říká:

Vy mne nazýváte Učitelem a Pánem a dobře pravíte; jsem jím. Jestliže tedy já, Pán a Učitel, jsem vám umyl nohy, i vy si máte navzájem umývat nohy. *Dal jsem vám příklad, abyste i vy činili*, co jsem já učinil vám. (Jan 13,13-15)

Jsem vedoucí a mluvčí, proto vím, jak důležité je *slovo na závěr*. Jsou to slova, se kterými se loučíte se svými posluchači, čtenáři, studenty, členy týmu, zaměstnanci, dítětem či kýmkoli jiným. Vyjadřují myšlenku, kterou chcete, aby si s sebou posluchači odnesli.

Když kráčel Ježíš po zemi, jaká byla Jeho poslední slova? Je velmi zajímavé, že to bylo názorné kázání, které učedníkům předával před svým ukřižováním. Bylo to umývání nohou.

Budu k vám naprosto upřímný. Když jsem byl na začátku svého křesťanského života, nesnášel jsem, když někdo na skupince navrhl: „Pojďme si navzájem umýt nohy.“ Okamžitě

jsem přemýšlel o možném důvodu, jak odtamtud odejít, protože jsem nechtěl, aby mi na nohy někdo sahal!

O mnoho let později mohu s úlevou konstatovat, že ono umývání nohou byla spíš tradice, které se mí přátelé drželi. Podobný příběh vidíme při události, kdy Mojžíš vztyčil hada na dřevě (viz Numeri 21,8-9). Všichni, kdo na něj pohlédli, byli uzdraveni z hadího uštknutí. Bylo to zázračné a mocné. O mnoho let později si však Izraelci vyrobili modlu právě z tohoto hada (viz 2. Královská 18,4). Vyvýšili předmět, místo aby si uvědomili, že tenkrát před lety šlo o poslušnost Božímu příkazu.

V osmdesátých letech dvacátého století jsme totéž učinili my na naší biblické skupince. „Umývání nohou“ jsme pojali úplně špatně. Zaměřovali jsme se na skutek, místo na to, co představoval. V prvním století neměli silnice z asfaltu, a kromě cestování pěšky používali k přepravě také zvířata. Nebylo nic jiného. Neměli adidasů nebo tenisky. Nosili sandály, a v mnoha případech neměli vůbec žádnou obuv, takže jejich nohy byly vystaveny prachu, špíně, zvířecímu trusu a dalším věcem. Asi je jasné, že v té době představovaly špinavé, zapáchající nohy něco, co je dnešnímu západnímu světu velkou neznámou.

Když někdo vstoupil do domu bohatého člověka, měli služebníci nebo otroci povinnost očistit nohy svému pánovi, jeho rodině i jeho přátelům. V typickém domě vyšší třídy existovalo několik stupňů zodpovědností: stáje, o které se museli starat, příprava jídla, úklid pokojů a mnoho dalších. Povinnost umývat nohy připadla na nejnižší postaveného otroka. V některých kruzích to šlo ještě dále. Tuto práci musela vykonávat nejnižší postavená služka či otrokyně ženského pohlaví, protože jedině ta byla dostatečně „nehodná“ vykonávat něco tak ohavného.

Poslední večere se konala v takovém domě. Byl tak velký, že měl oddělenou místnost, do které se vešli všichni Ježíšovi učedníci.

Pravděpodobně to byl dům nejzámožnějšího člověka ve městě. Před několika hodinami umyl nohy všem dvanácti učedníkům ten nejnižší z tamějších služebníků. Byl to ohromný šok, když se potom téhož večera chopil Ježíš umyvadla a kbelíku s vodou. A nejen to. Navíc svlékl své roucho. Odstranil symbol svého postavení učitele a začal jim umývat nohy. Přesně věděli, o co šlo i co to znamenalo. Narozdíl ode mne, když jsem byl na vysoké škole a byl jsem z toho zmatený, ne-li dokonce znechucený, protože jsem měl nohy čisté. Vždyť jsem se před skupinkou sprchoval! Necítil jsem se vůbec dobře. *Proč by mi měl nějaký člověk umývat nohy?*

Pokud si znovu přečteme Ježíšova slova, uvidíme, že mají mnohem větší význam. Dělal něco, co mělo zanechat poslední dojem. Něco, co mělo s učedníky zůstat po zbytek jejich života. Bylo to Jeho *slovo na závěr*.

Takže ve zkratce: abychom byli velcí, máme dobrovolně zaujmout pozici nejnižšího služebníka. Možná právě proto Ježíš říká: „... jsem tichý a pokorný v srdci...“ (Matouš 11,29)

Trvalo mi nějakou dobu pochopit to do hloubky. Zdálo se, že když jsem byl čerstvý věřící, většina z nás se na službu dívala jako na pravý opak. Zastávali jsme nevyřčený postoj: „Dokud nebudu mluvit či vést mnoho lidí, nebudu důležitý.“ Služba byla pro lidi nižšího postavení u nás ve sboru. A jestliže člověk dost tvrdě pracoval, nakonec se stal důležitým. Ach běda! Jak pokřivený byl náš postoj!

Jsem moc vděčný, že je s námi Duch Svatý během procesu vyzrání trpělivý! Mé smýšlení proměnil, ale zabralo to nějakou dobu. Jak jsem již řekl dřív, první čtyři roky, kdy jsem byl ve službě, jsem strávil tím, že jsem se staral o potřeby svého pastora a jeho rodiny.

Jednoho dne, když jsem si plnil svou práci, mi Bůh zašeptal: „Synu, jestli tě někdy povýším, tak to bude znamenat ještě více sloužení. Pokud teď něco pokazíš, odskáče to jen košile z čistírny. Ve službě veřejnosti a lidem se ale nejedná o košili, kterou lze snadno nahradit. Tam se jedná o život skutečných lidí, které miluji. Ten by pak byl zničen...“ Jeho slova mnou otřásla. Nejen že mi oznámil, že vyšší postavení bude znamenat větší služební povinnosti, ale také mi odhalil, jak důležité je být vždy věrný i v těch nejmenších věcech. Má služba se nezmění ani vůči opravdovému bohatství, jímž jsou lidé.

Rebeka

Ve Starém zákoně můžeme vidět fascinující příklad rozmnožení plynoucího z nesobecké služby. Je jím Rebeka. Podívejme se v rychlosti na její příběh.

Abraham poslal svého nejspolehlivějšího služebníka zpět do země, ze které vyšel, aby tam našel manželku pro jeho syna Izáka. Sluha okamžitě odešel a vzal si na dlouhou cestu deset velbloudů.

Když sluha dorazil do cílové krajiny, uvědomil si, že je zrovna čas, kdy mladé dívky přicházejí načerpat vodu ze studně. Modlil se: „Ať dívka, jíž řeknu: Nakloň prosím džbán, abych se napil, a ona odpoví: Napij se a také tvé velbloudy napojím, je ta, kterou jsi určil pro svého otroka Izáka.“ (Genesis 24,14)

Než ukončil svou modlitbu, přistoupila k němu Rebeka svědrem, a tak ji požádal o vodu. Co se stalo potom, je neuvěřitelné:

Odpověděla: Napij se, můj pane. A rychle sundala džbán na ruku a dala mu napít. Když se napil, řekla: Načerpám i tvým velbloudům, dokud se nenapijí. A rychle vylila džbán do žlabu a běhala stále znovu ke studni čerpat, dokud nenačerpala pro všechny jeho velbloudy. (Genesis 24,18-20)

Služebník ji potichu sledoval, dokud nenapojila všech deset velbloudů. V těchto pár verších vidíme mnoho významných vlastností, které se týkaly Rebečiny služby. Zapišu je jednotlivě:

- *Horlivost.* Neloudala se. Vše dělala rychle, svižně, dokonce běhala ke studni a zpátky. Pomalá či pohodlná služba není opravdové sloužení. Už jste někdy viděli lidi, kteří slouží, ale dělají to tak letargicky, že jejich postoj vyjadřuje: „Jsem už ze vši té práce tak unavený!“? Rebeka taková nebyla. Ani žádný jiný skutečný služebník se takto nechová. Opravdový služebník má ochotný postoj plný energie, a ten je z jeho skutků zjevný.
- *Ochota zajít ještě dál.* Služebníci excelují. Rebeka šla mnohem dál, než o co ji sluha požádal. Většina z nás nevlastní velbloudy ani nežijeme na poušti na Středním východě, proto nám uniká důležitá věc, která činí službu Rebeky o to pozoruhodnější. Po dlouhé cestě dokáže jeden velbloud vypít 130–190 litrů! Abrahamův služebník měl deset velbloudů! Troška matematiky: kdyby každý velbloud vypil jen 130 litrů, pak by Rebeka musela ze studně donést 1 300 litrů vody! Jestliže klasické vědro pojalo něco přes 20 litrů, pak musela jít ke studni a zpět šedesátkrát! Je to ale ještě lepší. V té době existovaly dva typy studní. U jednoho typu se vědro přivázalo k provazu a pak se spustilo na hladinu vody ve studni. U druhého typu bylo potřeba sejít dvacet až třicet schodů dolů k vodní hladině. Víme, u kterého typu studně byla Rebeka? Jistě že víme. U toho druhého, protože později popisuje sluha Rebečino konání před její rodinou a říká: „Sestoupila k prameni a nabrala vodu.“ (verš 45). Nejen, že šla ke studni a zpět šedesátkrát a na svých ramenou nesla dvacet litrů vody, ale musela to ještě zvládnout po schodech. A nezapomeňte, že to dělala dobrovolně, aniž by ji o to kdokoli požádal! Což nás přivádí k dalšímu bodu.

- *Vnímavost.* Skutečný služebník nečeká, až ho o něco požádají, když je potřeba zcela zjevná. Okamžitě ji začne plnit. Za roky zkušeností jsem vypožoroval, že lidé, kteří neustále čekají, až jim někdo řekne, aby něco udělali, neznásobují. Ti, kteří jsou první, když je něco potřeba udělat, však nesou mnohé ovoce a rozmnožují.
- *Oddanost.* I když byla práce těžká, Rebeka v ní byla pilná. Všiml jsem si ve službě určitého vzoru: čím je práce těžší, tím rychleji mizí skvělý postoj. Je to lidská přirozenost. My však máme charakter Ježíše Krista. On nikdy neustal. Dokonce ani tehdy, když procházel nepředstavitelným protiventstvím a utrpením. Čerpejme tedy z charakteru Ježíše a nechme se inspirovat Rebekou!
- *Dokončenost.* Rebeka nepřestala, dokud nedokončila svou práci. Nevzdala to. Nezabalila to. Udělat devadesát devět procent nějaké práce neznamená dokončenou práci. Všichni si určitě vzpomínáme na krále Saula a bitvu s Amálekovci. Když zabil desítky tisíc lidí, jednoho ušetřil. Bůh jeho úsilí neodměnil (viz 1. Samuelova 15). Rebeka vykonala vše, aniž by věděla, že za svou práci přijme odměnu. To je opravdový znak služebníka. Služebníci nepracují kvůli odměně. Samotný skutek služby už pro ně odměnou je. Milují radost, smysl naplnění a uspokojení, které jim služba přináší. Pokud dostanou nějakou odměnu, pak je to jen vedlejší požehnání, ne jejich ústřední motivace. Odměna pro Rebeku byla velkolepá. Neuvědomovala si, že těch deset velbloudů nese poklady a dary určené pro ni. Že bude provdána za zbožného muže. Ani jedno však nebylo tou důležitou cenou. Odměnou, která měla trvalou a věčnou hodnotu, bylo, že se stala součástí Božího příslibu Abrahamovi. Ona měla být matkou mnohých národů. A skrze ni měly být požehnány všechny národy. Rebeka znásobila velkolepým způsobem!

DALŠÍ PŘÍKLADY

V Bibli máme mnoho dalších příkladů věčného znásobení, jež bylo výsledkem srdce, které toužilo sloužit. Uvedu jich ještě pár, které si budete moct dopodrobna prostudovat během svého osobního času studia Bible.

Rút

Moábku Rút její tchyně Naomi třikrát vybízela, aby se vrátila do své rodné země. Rút ale odmítla:

Nenaléhej na mě, abych tě opustila a odvrátila se od cesty za tebou, protože kam půjdeš, půjdu i já, a kde zůstaneš, zůstanu také; tvůj lid bude mým lidem a tvůj Bůh mým Bohem. (Rút 1,16)

Rút byla ochotná jít dál, než bylo třeba, stejně jako Rebeka. Byla ochotná tvrdě pracovat, být odevzdaná, i když byla její situace hodně těžká. Cesta Rút byla pravděpodobně mnohem těžší než Rebečina. Byla totiž Moábka. S největší pravděpodobností ji občané města kvůli její rase a tomu, odkud pocházela, pronásledovali. Aby mohla věrně sloužit své tchýni, vydržela jakékoli utrpení.

A jaký byl výsledek? Stala se předkem mnoha úctyhodných lidí včetně krále Davida, krále Šalomouna a všech dalších judských králů. A nejdůležitější je, že se stala součástí linie Ježíše Krista. I ona vstoupila do smlouvy věčného rozmnožení, která byla zaslíbena Abrahamovi.

Elíša

Elíša se rozhodl zůstat s Elijášem a sloužit mu, i když jej Elijáš třikrát vybízela, aby odešel. I když se mu ostatní proroci nejednou posmívali, že plýtvá časem, když zůstává s Elijášem a posluhuje mu, on zůstal. Úsudek druhých proroků zněl velice logicky. Oni

již byli právoplatnými proroky. Získali postavení i zkušenosti. A co Eliša, až bude Elijáš vzat? Copak všechny ty roky opravdu proplýval, když mu sloužil? Přišel o příležitost vybudovat si vlastní službu? Tak přemýšleli ostatní proroci, ale Eliša jim nenaslouchal. Místo toho jim pokaždé velice rázně odpověděl: „Budte zticha!“ (viz 2. Královská 2). Nenechal se od služby Elijášovi odradit a dokončil svůj úkol.

Elišovo chování připomínalo jednání Rebeky a Rút. A výsledek? Vykonal dvakrát tolik zázraků než Elijáš, a dokázal dokonce udělat i to, co Elijáš ne. Ukončil dynastii Jezabel. Tomu říkám znásobení!

Gechází

Gechází měl příležitost rozmnožit Elišovy skutky, ale neměl srdce služebníka. Hledal vlastní prospěch, byl chamtivý a nenasytný, takže nic efektivně neznásobil (viz 2. Královská 5).

V Novém zákoně vidíme muže, kteří sloužili u stolů vdov. Svou zodpovědnost brali vážně. Aby svou práci konali správně, pokládali na ně ruce a uvolnili je k této činnosti. Výsledek byl naprosto úžasný. V knize Skutků čteme tento nádherný výrok:

Slovo Boží se šířilo a počet učedníků v Jeruzalémě
velmi rostl. (Skutky 6,7)

Co je na něm tak nádherného? Řekněte si nahlas: „velmi rostl“ („velmi se rozmnožil“ – dosl. z angl. jazyka). Jen přemýšlejte! Taková slova nenajdeme u příležitosti, kdy Petr vydal své kázání v Den Letnic, které vyústilo ve spasení tří tisíců lidí. Na tom místě jsou v Bibli použita slova „bylo přidáno“ (viz Skutky 2,41). Když popisuje každodenní obrácení lidí ke Kristu, opět používá slovo „přidáno“ (viz Skutky 2,47). Totéž se týká pěti tisíc lidí, kteří odevzdali život Ježíši o chvíli později (viz Skutky 4,4).

Slova „rostl, rozmnožil“ jsou použita až v šesté kapitole Skutků, kdy se celá církev aktivně zapojila do šíření Království.

Dnes dochází k rozmnožení a růstu, když se lidé jako Stan, Mike, Phil, Riley a Dave postaví na své místo ve službě a začnou používat své dary. V tu chvíli se dovídáme o velkém růstu a rozmnožení.

ROZHODUJÍCÍ FAKTOR

Chápete už, co je rozhodující přísadou efektivního znásobování? Představte si naše přátele Riley a Davea a podívejte se na ně ve světle toho, co jsme viděli v Bibli. Jediný manželský pár, který použil inspirovanou strategii a dobře sloužil, ovlivnil desítky tisíc lidí. Podle slov Ježíše se stali velkými. Totéž platí i o Stanovi, Mikeovi, Philovi a Daně. Všichni vykazují znaky pravého a opravdového služebníka.

Nicméně je zde ještě něco, co je velmi důležité: Je možné rozmnožovat ze sobeckých důvodů. Dopad takového jednání však nebude věčný. Jsou lidé, kteří sice rozmnožují a znásobují, ale jednoho dne uvidí, jak veškerá jejich snaha shoří, protože je motivoval osobní zisk. Vidíme to v Ježíšově podobenství o člověku, který si chtěl vystavět větší sýpky. Sám sobě si blahopřál: „Odpočiň si, jez a pij a vesel se, neboť jsem nashromáždil obrovské jmění a už nic nepotřebuji.“ Tento příběh však nemá šťastný konec a všechno, čeho dosáhl, přišlo během okamžiku vniveč.

Cílem této knihy není vzbudit ve vás víru, abyste rozmnožovali za účelem hromadění pokladů sami pro sebe. Spíš bych vás chtěl vybídnout, abyste svůj život vydali službě druhým. Ježíš řekl, že když to uděláme, *všchno* to, o co usilují nevěřící, nám bude jednoduše přidáno (viz Matouš 6,33). Víím, že je to pravda, protože jsem to na vlastní kůži zažil.

Vraťme se k naší první církvi, do které jsme spolu s Lisou chodili. Šest let jsme byli v tomto toxickém prostředí. Výsledkem bylo, že jsem měl přetrvávající nezdravé postoje vůči rozmnožování. Krátce poté, co jsme odešli, došlo k jednomu z mnoha proměňujících a osvobozujících setkání s Duchem Svatým. To ráno jsem řídil auto. Duch Svatý mi řekl: „Synu, nehledej Mne kvůli požehnáním. Dovol Mi, abych ti je dal.“

Okamžitě mě napadl verš z Matouše 6,33: „Hledejte však nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno.“ Slova Ducha Svatého mi dala správnou perspektivu a pomohla vymazat dočasné sobecké tendence.

Jsem Mu za to tolik vděčný! Víím, jaké to je být sobecký a chamtivý. Je to spousta neštěstí a stresu. Člověk je daleko od Boží přítomnosti. Když jsem se naučil poznávat Jeho cesty a Jeho srdce, když jsem začal hledat nejprve Jeho království, přineslo mi to do každého dne tolik radosti, pokoje a Boží přítomnosti!

Nyní jsme došli až do bodu, kdy je potřeba se zeptat: Jak můžeme znásobovat, když nejsme vedoucím, ale sloužíme v týmu někoho jiného? Na to si odpovíme v další kapitole. Uvidíte, že když to budete dělat, budou v tom mnohé užitky.

ZAMYŠLENÍ

1. Ježíš označil sloužení za cestu k opravdové velikosti. Jak Ježíš sloužení názorně ukázal? Jaké byly výsledky Jeho služby? Jak se liší Boží cesta k velikosti od světské cesty k velikosti?
2. Připomeňte si příběh Rebeky. Jaké význačné znaky její služba vykazovala?
3. Je možné rozmnožovat ze sobeckých důvodů, ale váš vliv nebude věčný. Jaký je rozdíl mezi službou *za účelem zisku* a službou, kdy člověk *dává*? Proč je důležité sloužit nesobecky?

Prosím vás tedy: Napodobujte mě!

Proto jsem...

- 1. Korintským 4,16-17

11

Napodobujte mě

Než se přesuneme dál k tomu, co znásobování brzdí a co jej podporuje, musíme se dotknout ještě jedné velice důležité oblasti. Jak máme rozmnožovat, když jsme zaměstnanci nebo sloužíme někomu jinému? Což je pro většinu z nás povětšinou právě postavení, ve kterém se nacházíme.

Zaměřím se nyní na jednu konkrétní oblast služby, ale tyto principy se vztahují na jakékoli postavení, které může člověk zastávat u velkých společností, v oblasti obchodu a podnikání, ve vzdělávání, zdravotnictví, správě, v oblasti médií, sportu, umění či jakékoli jiné oblasti v dnešním světě.

Pavel prohlásil: „A od správců se nakonec vyžaduje, aby byl každý shledán věrným.“ (1. Korintským 4,2) Na základě toho, co jsme viděli v Bibli, jsme si už postavili základ, že hlavní charakteristika věrnosti je znásobování. O několik veršů dál Pavel ve svém dopise vytyčuje klíčový komponent hromadného rozmnožování:

Neboť i kdybyste měli deset tisíc vychovatelů v Kristu, otců mnoho nemáte, neboť v Kristu Ježíši já jsem vás zplodil skrze evangelium. (1. Korintským 4,15)

Pavel je pro korintskou církev otcem. Jak z výše uvedeného verše vyplývá, *otcem* je ten, kdo někoho přivedl k víře. Otce však můžeme definovat i jinak. V Bibli se častěji mluví o otci v jiném smyslu než v tom, že byl zapojen do obrácení člověka.

Tentýž Pavel, když mluví ke galatské církvi, prohlásil toto: „Předčil jsem v židovství mnohé vrstevníky svého rodu, neboť jsem byl mimořádný horlivec pro *otcovské* tradice.“ (Galatským 1,14) Pavel zde nepíše o jediném člověku, protože používá slovo „otcovské“ tradice, tedy tradice *otců*. To také potvrzuje jeho výrok „otců *mnoho* nemáte“. Řecké slovo „mnoho“ je definováno jako „mnoho v počtu“. To ukazuje na fakt, že je možné mít víc než jednoho „otce“ během života.

Pavel píše o Timoteovi velice často jako o svém „synovi“. Nicméně on sám Timotea ke spasení nepřivedl, protože se můžeme dočíst, že Pavel přišel do Lystry: „A hle, byl tam jeden učedník jménem Timoteus, syn věřící židovské ženy, jeho otec byl však Řek. Bratři v Lystrě a Ikonii o něm vydávali dobré svědectví.“ (Skutky 16,1-2) Je tedy zřejmé, že už byl Timoteus věřící, když se s ním Pavel poprvé setkal.

Podíváme-li se do Starého zákona, mluví tam David o svém velice krutém a tvrdém vůdci jako o „svém otci“ (viz 1. Samuelova 24,12). Eliáš svého vůdce také nazývá „otcem“ (2. Královská 2,12). Eliáš prohlásil, že není o nic lepší než jeho „otcové“ (viz 1. Královská 19,4). Seznam by mohl pokračovat dál.

Mým cílem není v této knize rozebírat to, *co je to otec*. Spíš bych chtěl poukázat na to, *koho může otec představovat*. Otec je někdo, kdo vede, krmí a vzdělává jednotlivce nebo organizaci. Pro naše účely je vhodné dodat, že otec může zastávat různá postavení: podnikatel, pro kterého pracujete, vedoucí vašeho oddělení, pastor, vedoucí malé biblické skupinky, váš učitel, trenér, lékař, kterému sloužíte, a tak dále. Samozřejmě že je jasné, že tento „otec“ může být i žena. Proto, když budu psát o otcích, mám na mysli také ženy, jež se v tomto postavení nacházejí.

RŮZNÁ PŮSOBENÍ

Pavel jako otec korintské církve v následujícím verši nabádá: „Prosím vás tedy: Napodobujte mě!“ (1. Korintským 4,16)

Pavel neříká: „Napodobujte mě, jako já napodobuji Krista.“ (To říká až později v jedenácté kapitole.) Zde je jeho pokyn zkrátka jen „Napodobujte mě“. Má k tomu dobrý důvod, a ten nám odhaluje hned dalším výrokem:

Proto jsem k vám poslal Timotea, který je mým milovaným a věrným synem v Pánu. On vám připomene moje cesty v Kristu Ježíši, jak učím všude v každém sboru.
(1. Korintským 4,17)

Velmi důležitá jsou jeho počáteční slova „proto“. Pavel svým čtenářům právě řekl, že jej mají napodobovat. Aby se ujistil, že nedojde k žádným omylům v pochopení, metodách, kultuře a přesvědčení, posílá svého věrného syna. Co je znakem *věrného syna*? *Věrný syn či dcera bude rozmnožovat to, co dělá či jaký je jejich otec!* Zakrátko se k tomu ještě vrátím a vysvětlím podrobně, ale nejdříve se zamysleme: Pavel nepíše korintské církvi, že jim Timoteus „připomene cesty apoštola Petra v Kristu Ježíši“. Copak nebyl Petr autentickým vůdcem církve? Stoprocentně ano! Nebyl to zbožný a pomazaný vůdce? Opět říkám, zajisté ano. Vždyť Bible obsahuje jeho dvě knihy! Nebyl Petr apoštolem mnohem déle než Pavel? Ano, byl!

Pavel korintské církvi nepíše ani to, že jim Timoteus „připomene Jakobovy cesty v Kristu Ježíši“. Stejně jako Petr, i Jakub byl v církvi skutečným otcem. Apoštolem byl déle než Pavel. Byl to spolehlivý vedoucí. I on má svou knihu v Bibli a sloužil jako hlavní vedoucí sboru v Jeruzalému.

Působili Petr a Jakub jinak než Pavel? Ano, jistě. Ztratila jejich služba kvůli Pavlovým spisům a cestám svou platnost? V žádném případě! Jejich způsob služby však neseseděl korintské církvi tak jako Pavlův, protože on byl pro ně duchovním otcem.

Pavel zahájil proces upevňování svých pravidel jednání a chování v korintské církvi. Jeho metody byly jiné než metody ostatních „otců“, ale všichni se pevně drželi základních věrouk a vyučování Krista. Každý z apoštolů měl své vlastní metody, cesty i přesvědčení, kterých se držel a pomocí nichž naplňoval své poslání činit učedníky ze všech národů.

To nám ukazuje pravdu, již si mnozí věřící nejsou vůbec vědomi. A protože si ji neuvědomujeme, mnohokrát dochází k drastickému rozdělení v těle Kristově. Pravdou však zůstává, že v církvi existují různé druhy působení. Řečeno jinak, existují různé způsoby, jak dosáhnout téhož cíle a šířit společně Boží království.

Pavel nabádá církve v Korintu:

... a jsou rozdíly v působení (toho, jak dosáhnout cíle),
ale tentýž Bůh, který působí všechno ve všech.
(1. Korintským 12,6)

Už více než třicet let ve své službě cestuji po celém světě a setkal jsem se v církvi na vlastní oči s různorodostí kultur, metod i přesvědčení. Přesto jsem všude, kde jsem byl, vnímal přítomnost Ježíše Krista.

Pavel často používá vojenské termíny, když vyučuje církve. A nejedná se jen o metafory. My jsme opravdu součástí Boží armády na této zemi. Budu se tedy držet jeho příkladu při vyobrazení a popisu jednotlivých působení ve službě. Armáda Spojených států se skládá z několika různých jednotek. Máme

pozemní armádu, námořnictvo, letectvo, mariňáky, pobřežní hlídky a vesmírné letecké jednotky. Všechny tyto jednotky mají různé procedury a metody, pomocí kterých dosahují svého cíle a plní své povinnosti. Všechny ale jsou na stejné straně a spolupracují na ochraně našeho národa a službě jemu.

Kadet leteckých sil bude vycvičen určitým způsobem odpovídajícím jednotce leteckých sil. Velká část jeho výcviku se bude věnovat vzdušným taktickým operacím, neboť letecké síly působí převážně ve vzduchu. Kdyby tohoto kadeta náhle přeložili k námořnictvu, potřeboval by nový výcvik. Samozřejmě že existuje řada základních technik, které jsou společné pro více jednotek. Nicméně námořnictvo působí převážně na moři, takže by se bývalý příslušník letectva musel naučit mnoho nových operačních manévru a vojenských strategií.

V Božím království je to podobné. Vytvořím hypotetický obrázek. Řekněme, že se váš hlavní pastor bude jmenovat Joe Anderson. Jeho manželka bude Terri. Spolu se svým týmem vedoucích zbudovali s Boží milostí církev osmnácti tisíc lidí. Tím v ní také ustanovili své cesty – metody a způsoby, které jsou pro jejich vedení jedinečné. Vaše církev je velice plodná a značným způsobem ovlivnila komunitu kolem sebe. Má uznání místních, ale to je tak vše.

Na jiném místě najdeme jinou církev, která je domovem pro desítky tisíc členů a má mezinárodní uznání. Jejich pastoři se jmenují Kevin a Marissa Smithovi. Oni určují směr a vedou svůj sbor pomocí nových strategií, jež ovlivňují mnohem více lidí než vaši pastoři Joe a Terri. Čí způsob budete následovat? Smithovy nebo Andersonovy?

Možná budete v pokušení řídit se jednáním oblíbených mezinárodních vedoucích a budete se snažit přimět své pastory, aby přijali jejich metody. Pokud tomuto pokušení podlehnete,

pak bych si dovolil říct, že nejste věrným služebníkem Ježíše Krista, ale spíš vyvoláváte nejednotu, rozdělení či dokonce rozkol. Stejně jako korintští měli byste kvůli jednotě usilovat o poznání a následování metod a způsobů vašeho vedoucího. Skutečností je, že vaši vedoucí nejsou Smithovi, ale Andersonovi.

Během mých cest po světě jsem spoustu věcí viděl nezaujatě s nadhledem, takříkajíc z ptáčí perspektivy. Byl jsem svědkem mnoha tragédií, jež pramenily z toho, že si lidé nejsou této základní pravdy vědomi a nerozumí jí. Viděl jsem lidi, kteří prošli výcvikem vedoucích či biblickou školou, kteří mají jiný způsob působení než sbor, ve kterém vyrostli. Tyto školy jsou mnohokrát navázané na velký sbor, který určuje celkovou atmosféru. Studenti zakusí působení církve jak přímo ve škole, tak během nedělních bohoslužeb.

Po absolvování školy se vrátí domů plní vášně a horlivosti a začnou se snažit měnit způsoby a metody jejich domácího sboru. Přestože mohou mít pravdu v tom, že cesty, kterým se naučili, jsou relevantnější a efektivnější, pokud budou příliš neústupní, mohou se snadno stát příčinou všeobecné nejednoty v jejich domácím sboru.

Pokud církev metody, které bývalí studenti navrhnou, zamítne, bylo by pro všechny nejlepší, kdyby se ponořili do modliteb a hledali Boha a ptali se, zda mají sbor opustit a připojit se k jinému sboru, nebo zda se mají z celého srdce podříditi způsobům a metodám jejich vedoucího.

Pokud půjdou dál, měli by to udělat takovým způsobem, aby to jejich původnímu sboru neublížilo. Obvykle bývá nejlepší, když se v takovém případě odstěhují pryč. Bůh může do takové oblasti kdykoli přivést jiného vedoucího, který začne od nuly a nebude svými vztahy a pouty odvádět lidi pryč z původního sboru.

VĚRNÝ SYN

Zaměříme se nyní na skutečnost, že apoštol Pavel nazývá Timotea svým „věrným synem“. Již jsem uvedl, že se věrný syn bude snažit rozmnožovat cesty svého otce. S největší pravděpodobností máte dary, které váš vedoucí nemá. A proto bych se rád zeptal: „Rozmnožujete své dary v souladu a souhlasu se svým vedoucím? Souhlasí vaše motivace rozmnožovat s jeho přesvědčením a jeho způsoby jednání? Nebo s ním bojujete, abyste si vydobyli svou vlastní cestu, která je ale neproduktivní a je v protikladu s tím, co má na srdci on?“

Jak to v praxi funguje? Dvěma způsoby. Zaprvé se budete snažit používat své dary tak, abyste dosáhli výsledku, o který by se snažil váš vedoucí, kdyby byl na vašem místě a měl vaše jedinečné dary. To neznamená, že byste měli dělat kompromisy se svým konkrétním posláním a stát se kopií svého vedoucího. Mám na mysli následující. Řekněme, že jste pastorem mládeže. Mladé lidi ve své komunitě nezasáhnete tím, že budete kopírovat nedělní bohoslužby svého pastora.

Bylo by moudré přizpůsobit službu tak, aby zasahovala mladé lidi, ale udělat to zároveň takovým způsobem, aby to bylo v souladu s tím, co má na srdci váš otec. Toho můžete dosáhnout jedině tehdy, když s ním budete komunikovat. Měli byste o svých strategiích a metodách otevřeně diskutovat. Když budete naslouchat jeho reakcím a odpovědím, uvidíte, co má na srdci a jestli se to shoduje s vámi.

Aby to bylo možné, je potřeba vést otevřený a upřímný rozhovor. Pokud se budete snažit zavést něco, o čem doufáte, „že se nikdy nedoslechne nebo nedozví“, pak si buďte jisti, že jste se vydali na špatnou cestu. Pokud máte pochybnosti, vynesete je na světlo. Buďte konkrétní, abyste mu přesně vyjádřili, co vás trápí, a byli si jisti, že vás pochopil správně. Bylo by moudré pozvat ho, aby se zúčastnil vaší služby. Pokud bude mít problém s vaší

metodou služby, vysvětlíte mu, proč určité věci děláte tak, jak je děláte. Bude-li stále nesouhlasit, pak okamžitě začněte hledat společné řešení.

Druhý způsob, jakým to funguje, je reprodukovat se. Řekněme, že vedete největší skupinu mládeže ve městě. To je úžasné! Bůh žehná vašim metodám a Boží dar na vašem životě přitahuje lidi do Království. Vyhledáváte ale další lidi s podobnými dary a vkládáte do nich moudrost, které jste se vyučili? Vychováváte několik dalších potenciálních pastorů mládeže? Pokud to děláte, pak ve chvíli, kdy váš „otec“ prohlásí, že sbor nyní půjde založit novou skupinku v jiné části města, budete už mít vytrénované lidi, kteří jsou připraveni vyjít. Jsem přesvědčen, že jeden z důvodů, proč sbory nejsou schopné jít a založit nové sbory v jiných částech města nebo jiných okresech, je to, že ti, kteří jsou v postavení pod hlavním pastorem, se nereprodukuje.

Můžete být tím nejlepším zvukařem, kameramanem, střihačem, pastorem dětské služby, vedoucím chval a uctívání, kytaristou, řečníkem, uvaděčem či kýmkoli jiným ze služebníků, ale jen to samo o sobě nezaručí skutečný úspěch v Božím království. Na čem opravdu záleží, je to, že se musíme reprodukovat. Zeptejte se sami sebe: „Modlím se a vyhledávám usilovně lidi, kteří mají podobný dar jako já?“ A jestliže jste je našli, začali jste je vyučovat, cvičit a zdokonalovat jejich dary tím, že do nich vkládáte, co má na srdci váš otec?

Když sloužíme jinému člověku a jeho vizi, existují dva způsoby, jak být věrný. Musíme mít na paměti, co ohledně této situace řekl Ježíš: „A jestliže jste nebyli věrní v cizím, kdo vám dá, co je vaše?“ (Lukáš 16,12)

Zopakujme slova Ježíše pomocí Jeho vlastní definice věrnosti: „Jestliže jste nerozmnožovali to, co bylo cizího, kdo vám dá vaše vlastní?“ Anebo: „Jestliže jste nerozmnožovali cesty, způsoby,

sílu, vizi, zdroje a ze všeho nejvíc to, co měl na srdci váš vedoucí, kdo vám dá vaše vlastní?“ A dá se to parafrázovat i takto: „Jestliže jste nevěnovali celou svou sílu, intelekt, energii a srdce tomu, že jste rozvíjeli a rozšiřovali oblast, za kterou jste byli zodpovědní, kdo vám dá vaši vlastní službu?“ To by námi mělo otrást a probrat nás!

Zjistil jsem, že všichni, se kterými jsem se během svých cest setkal, co byli úspěšní, byli původně věrní v něčem, co patřilo někomu jinému. Mnohokrát jsem se lidí ptal na jejich začátky. Nikdy jsem ještě nepotkal člověka, který by byl opravdu velmi úspěšný, aniž by byl nejprve věrný v něčem, co bylo jeho otce či otců.

MŮJ NEJVĚTŠÍ BOJ

Když jsem ve službě začínal, mým největším bojem byla skrytá nejistota, která mě nutila chtít být někým známým a důležitým. Měl jsem potřebu dokazovat druhým, ale hlavně sám sobě, že jsem vedoucí s originálními nápady. Zjistil jsem, že s podobnou nejistotou zápasí mnoho potenciálních vedoucích. Pokud na této úrovni nejednají se svým srdcem, může to později vést k jejich pádu.

Byl jsem pastorem mládeže v obrovském městě ve sboru, který patřil k nejrychleji rostoucím v zemi. Náš tým vymyslel způsob, jak zasáhnout každého středoškoláka ve městě. Byl to jedinečný a velmi dobrý plán. Budoucnost naší skupiny mládeže se celá odvíjela od iniciativy, pro kterou jsme spolu s pomocníky osm měsíců vymýšleli strategii. O naši vizi jsem se podělil s našimi mládežníky a ti ji ochotně přijali za svou.

Těsně předtím, než jsme vše odstartovali, jsem však zjistil, že to je v protikladu s tím, co má na srdci náš hlavní pastor. Požádal mě, abychom tento program nezačínali. Asi dvacet minut jsem se

s ním dohadoval, ale on nepovolil. Už mě nenapadaly žádné další argumenty, tak jsem nakonec zmlknul, ale byl jsem naštvaný. Osm měsíců práce přišlo nazmar. Skvělý plán skončil v kanálu. A co bylo nejhorší, celá naše vize se točila kolem tohoto programu. Museli jsme začít úplně od začátku. Jak to mám říct našim dvaceti čtyřem vedoucím? A celé skupině mládežníků? Vždyť se tolik nadřeli!

Byl jsem zdrcený. Šel jsem si pro útěchu za Lisou. Když jsem jí vylil své zklamání, sladce mi odpověděla: „No, Johne, vypadá to, že tě chce Bůh něčemu naučit.“ Teď jsem byl naštvaný jak na svého pastora, tak na svou ženu!

Šel jsem pryč, protože mi připadalo, že za mnou Lisa dostatečně nestojí. Byl jsem si jistý, že to je ten nejlepší plán, jak zasáhnout tolik středoškoláků ve městě, který jsme kdy měli. *Pastor i má žena snad musí být naprosto slepí!* Takové myšlenky se mi honily hlavou. Zažíval jsem pocit frustrace, osamění i bezútěšnosti. V jednu chvíli jsem byl dokonce přesvědčen, že to je jen noční můra a že se brzy probudím a vše bude zase jako dřív. *Doopravdy se to stalo?*

V tu chvíli k mému srdci naprosto zřetelně promluvil Bůh: „Synu, až tě budu soudit za dobu, ve které jsi sloužil jako pastor mládeže, nebudu tě v první řadě soudit podle toho, kolik mladých lidí jsi pro Mě získal. Budu tě v první řadě soudit podle toho, jak věrný jsi byl člověku, kterého jsem ustanovil nad tebou.“

Ta slova mnou otřásla, ale zdaleka ne tolik jako to, co řekl potom. „Můžeš klidně získat každičkého středoškoláka v tomto městě, a přesto přijít o svou odměnu, protože jsi byl svému pastоровi nevěrný.“

Najednou jsem se začal třást svatou bázňí. Okamžitě jsem činil pokání a prosil o odpuštění. Zavolaal jsem svému pastоровi a udělal

totéž. Když jsem zavěsil, přemýšlel jsem o tom, co se právě stalo. Bůh mi dal znenadání vizi. Viděl jsem sám sebe, jak přicházím na setkání s dvaceti čtyřmi vedoucími. Byl jsem mrzutý a smutný a s nechutí v hlase jsem jim oznámil: „Lidi, víte, jak jsme se celé měsíce dřeli s tímto projektem, s vizí pro naši mládež. Hlavní pastor náš projekt právě zastavil. Všechno, na čem jsme pracovali a kam jsme směřovali, je fuč.“

Viděl jsem, jak s nechutí sklonili hlavu. Oči i pusy měli otevřenou dokořán, jak tomu nechtěli uvěřit. Všichni byli v šoku a byli našťvaní. Věděl jsem, že jsou našťvaní na našeho hlavního pastora a že mají pocit, že jsme všichni obětí jeho tvůrčí neschopnosti.

Bůh se mě zeptal, jestli je to to, co jsem chtěl. Odpověděl jsem: „Ne, Pane! Ne, Pane! Ne, Pane!“ Věděl jsem, že jedná s postojem mého srdce. Vize, kterou mi dal, byla důkazem, že stále nesdílím vizi svého otce. Okamžitě jsem činil ještě hlubší pokání.

Vzpomínám si, že jsem o pár dní později přišel na setkání s vedoucími mládeže. V mém srdci nyní hořela svatá bázeň, svižně jsem si vykračoval a v oku měl jiskru horlivosti. Hlas byl plný nadšení. Řekl jsem jim: „Lidi, mám skvělou zprávu! Nás hlavní pastor nás uchránil, abychom nezplodili Izmaele. Usoudil, že to, na čem jsme pracovali, není v souladu se směrem, kterým jde naše církev, takže tento program rušíme!“

Okamžitě reagovali radostně. Někteří se usmívali, jiní si plácli, další souhlasně přikyvovali. Všichni se naladili na mé srdce, protože já se naladil na srdce našeho pastora.

O rok později přišla další zkouška v podobě jiného velkého projektu, na kterém jsme už měsíce pracovali. Tentokrát o něm pastor věděl a souhlasil s ním. Po třech měsících si to však rozmyslel. Opět šlo o naprosto radikální změnu. Velmi se

omlouval. Vypořádal jsem se s tím s naprosto jiným postojem než poprvé. Projekt jsem zrušil, nehádal jsem se, neargumentoval, nebojoval za něj. Velmi dobře si vzpomínám, že jsem se cítil úplně jinak. Vnímám jsem uspokojení, že jsem byl schopný se podřídit a souhlasit, i když bych se držel původního plánu, kdyby bylo po mém.

Opět jsem předložil svým vedoucím zrušení projektu tak, jako by to bylo mé rozhodnutí. Bůh naši skupinu mládeže žehnal. Během dvou let, kdy jsem ji vedl, se ztrojnásobila.

Jsem si naprosto jistý, že bych dnes nebyl tam, kde jsem, kdybych v těch zkouškách selhal. Řeknu vám, co by se stalo, protože mi to Duch Svátý ukázal. Nakonec bych náš program zastavil, protože bych neměl jinou možnost. Udělal bych to však se špatným postojem, který bych přenesl na své vedoucí, a tím bych je otrávil. Nakonec bych sbor opustil a kvůli darům, které v životě mám, bych ovlivnil malé množství lidí. Nikdy bych však neměl službu, kterou mám nyní. Nikdy bych nepromlouval k milionům lidí po celém světě. Nikdy bych nepsal knihy. Proč? Protože bych nebyl věrný v tom, co bylo někoho jiného, a proto by mi Bůh nikdy nesevěřil žádné poslání.

Toto poučení nebylo snadné. Byl jsem totiž vedoucí s osobností, který vždy bojuje za to, co si myslí, že je správné. Zjistil jsem však, že Bohu záleží víc na mém charakteru než na tom, čeho dosáhnou. Chtěl ve mně vybudovat pevné základy, než mně a Lise mohl svěřit naše poslání.

Nejdražší přátelé! I vy jste vedoucí. Pokud budeme kráčet po Božích cestách, pak zaslíbil příležitosti pro všechny své děti! My jsme „hlavou, nikoli ocasem“, a jsem „vždy nahoře, nikoli dole“ (viz Deuteronomium 28,13). Prosím, nekoukejte kolem sebe tak, jak jsem to dělal já. Poučte se z mého příkladu, abyste i vy mohli růst v povinnostech Božího království.

DŮLEŽITOST JEDNOTY

Organizace musí být v jednotě, aby mohla nést ovoce a rozmnožovat. Asi jedna z nejdůležitějších částí Bible na toto téma se nachází v knize Genesis. Skupina bezbožných lidí si usmyslela, že učiní něco, co bylo pro lidi v jejich době téměř nedosažitelné. Rozhodli se, že si postaví věž až do nebes. A poslechněte si, co o tom říká všemohoucí Bůh:

Hle, jsou *jeden* lid a všichni mají *jednu* řeč, a toto je začátek jejich činnosti. Tak pro ně *nebude nemožné nic, co si usmyslí udělat*. (Genesis 11,6)

Pamatujte, kdo zde promlouvá. Je to samotný Bůh! Poslechněte si znovu, co říká: „Tak pro ně *nebude nemožné nic, co si usmyslí udělat*.“ Proč Bůh něco takového řekl? Protože byli „jedno“ a měli „jednu“ řeč. Byli v jednotě. Kráčeli společně ve shodě.

Pokud toto vyšlo z Božích úst ohledně nespasených lidí, co říká o lidu smlouvy? Je to ještě mnohem lepší, protože když se Jeho lid sejde v jednotě, je to místo, kde „Bůh přikázal své požehnání“ (Žalm 133,3). Slovo *přikázal* znamená „nařídil, nasměroval, určil“¹³. O tom nelze smlouvat. Jednota přitahuje požehnání, jež zahrnuje i rozmnožení.

To se vztahuje na Boží novozákonní děti mnohem více! Není divu, že se neustále znovu dočítáme podobných výroků:

... naplňte mou radost a *smýšlejte stejně*, mějte stejnou lásku, buďte jedné duše, *jednoho* smýšlení... (Filipským 2,2)

Nakonec, bratři, radujte se, napravujte své nedostatky, povzbuzujte se, buďte *jedné mysli*, žijte v pokoji a Bůh lásky a pokoje bude s vámi. (2. Korintským 13,11)

Jenom vedte život hodný Kristova evangelia, abych, přijdu-li k vám, viděl, či jsem-li nepřítomen, o vás slyšel, že pevně stojíte v *jednom* Duchu, jako *jedna duše* zápasíte ve víře evangelia. (Filipským 1,27)

Zde slyšíme nabádání otce těchto sborů. Pavel používá fráze typu „smýšlejte stejně“, „jedné mysli“, „jednoho ducha“. Touží, aby se tyto sbory dostaly do bodu, kde může Bůh přikázat svá požehnání. Ví, že jedině pak se budou moct vskutku začít rozmnožovat v každé oblasti.

Uvedu úžasný příklad požehnání, které Bůh přikazuje a které je určeno těm, již jsou v jednotě. Ježíšovi věrní následovníci uposlechli Jeho příkaz a zůstali v horní místnosti (viz Skutky 1,4). Během čtyřiceti dnů po svém vzkříšení se Ježíš ukázal minimálně pěti stům mužů a žen (viz 1. Korintským 15,6). Přesto za deset dní po Jeho vzkříšení zůstalo jen sto dvacet lidí v Jeruzalémě. Kde byli ti ostatní? Domnívám se, že asi sedmdesát pět procent z nich nenaslouchalo Ježíšovým slovům. Možná nevíme, kde byli, ale víme, že to, co chtěl On, pro ně nebylo prioritou.

Muži a ženy v horní místnosti byli sjednoceni pod autoritou Božího Slova. Pak však vyvstala otázka: Jak budou reagovat na Petra? Na to, jakou získal autoritu? Na Petra jako otce církve, kterého Ježíš ustanovil?

V evangeliích Petr často vystupuje jako impulzivní a jeví se mimo Boží vůli. Když směle prohlásil, že Ježíš je Mesiáš, Syn živého Boha, Ježíš mu řekl, že je požehnaný. Během okamžiku se k němu však obrací a říká: „Jdi ode mne, satane! Jsi mi kamenem úrazu, protože nemáš na mysli věci Boží, ale věci lidské.“ (Matouš 16,23)

Při jiné příležitosti kráčí Petr po vodě, zatímco se ostatní učedníci jen dívají. Opět se chopil vedení. Během chvíličky

se však začal topit. Ježíš zanařikal: „Malověrný, proč jsi zapochyboval?“ (Matouš 14,31)

Při další události doprovází Petr spolu s Janem a Jakubem Ježíše na horu proměnění. Tam na vlastní oči viděli, jak Jeho tvář září jako slunce. Viděli, jak i jeho šat byl proměněn. Objevil se Mojžíš a Eliáš a mluvili s Ježíšem. Jaká pocta! A přesto, než Ježíš se svými třemi učedníky sestoupili z hory dolů, vyhrkl Petr něco o tom, že by jim měli vystavět stánky – jeden pro Něj a dva pro Mojžíše a Eliáše (viz Matouš 17). Opět byl úplně mimo Boží plány a záměry.

Mějme to stále na mysli a podívejme se na Petrovo první rozhodnutí v roli vůdce nově vznikající církve. Než to učiníme, musíme si však připomenout jednu další důležitou skutečnost. V tuto chvíli uplynulo jen několik málo dní od okamžiku, kdy Petr popřel, že by Ježíše vůbec znal. To by za normálních okolností dalo mnohým mužům a ženám důvod k tomu, proč vedení Petra nerespektovat, obzvlášť v záležitostech, ve kterých s ním nesouhlasili.

Pojďme se na to tedy podívat. Od Ježíšova nanebevzetí uplynulo několik dní. Petr našel v knize Žalmů prorocké slovo, které se přímo týkalo Jidášovy zrady Ježíše. Petr malému shromáždění v horní místnosti četl: „Neboť je napsáno v knize Žalmů: ‚Jeho příbytek ať zpustne, ať není nikoho, kdo by v něm bydlil‘ a ‚Jeho pověření ať obdrží jiný.‘“ (Skutky 1,20) Opět byl Petr tím, kdo viděl něco, co jiní neviděli. Zvládne to však správně?

To, co budete číst dál, může být nazváno spekulací. Doufám, že však poskytnu dost důkazů z Bible, abych svůj pohled podpořil. Myslím si, že Petr byl zase jednou mimo Boží vůli, protože navrhl, aby se všichni ti, co s nimi byli od počátku, shromáždili kolem stolu, a že budou metat los, aby zjistili, koho si Bůh vybere místo Jidáše.

Nikde jinde v Novém zákoně nevidíme, že by si Bůh vybíral apoštoly pomocí losování! Ježíš jim ukazoval příkladem, jak následovat Boží cesty. Celou noc se modlil a hledal Boha, než si vyvolil svých původních dvanáct apoštolů (viz Lukáš 6,12-13). Asi by bylo nejlepší, kdyby Petr použil při ustanovení dalšího apoštola způsob, který by byl podobný tomu, co jim Ježíš ukázal.

Vzpomínáte, že jen o několik let později učitelé a proroci ve sboru v Antiochii následovali příklad Ježíše? Postili se a modlili předtím, než oddělili Barnabáše a Saula pro úřad apoštolů (viz Skutky 13,1-4). Je to jen dalším potvrzením Petrova chybného, unáhleného rozhodnutí.

Sto dvacet učedníků v horní místnosti našlo dva kandidáty: Matěje a Justa. Matěj vyhrál a byl počten mezi apoštoly (viz Skutky 1,23-26). Jeho jméno však nikde jinde v Novém zákoně nenajdeme. Proč? Protože z Bible víme, že Boží volbou náhrady za Jidáše byl Pavel, nikoli Matěj. Proto Pavel napsal:

Potom se zjevil Jakobovi a potom všem apoštolům.
Naposledy ze všech, jako nedochůdčeti, zjevil se také mně.
Neboť já jsem nejmenší z apoštolů... (1. Korintským 15,7-9)

Pavel o sobě mluví jako o nedochůdčeti, že se narodil ve špatný okamžik. Jinými slovy byl pravděpodobně příliš mladý, aby mohl být jedním z původních dvanácti. Při svém výzkumu jsem našel dvě pravděpodobná data Pavlova narození. Odhady z různých zdrojů se liší až o čtrnáct let. Jedna věc je však jistá. Nikdo neví, kterého roku se narodil. Podívejme se tedy na časovou osu Nového zákona, abychom zjistili víc o tom, kolik mu bylo let.

Podle většiny záznamů došlo k umučení Štěpána čtyři roky po vzkříšení Ježíše, což znamená, že si Ježíš vybral svých původních dvanáct apoštolů o sedm let dříve. Když byl Štěpán kamenován, čteme, že všemu přihlížel „mladík“ jménem Saul (Pavel) (viz

Skutky 7,58). Řecko-anglický slovník uvádí, že slovo „mladík“ bylo používáno pro někoho, kdo právě završil období puberty. Odečteme-li tedy sedm let, pak můžeme s jistotou říct, že Pavel byl příliš mladý na to, aby se stal jedním z původních apoštolů.

Jsem si naprosto jistý, že právě Pavel byl Boží volbou. Zřetelně vykazoval ovoce i autoritu apoštola. Určitě mnohem víc než Matěj. To hlavní je však toto: Petr byl příliš impulzivní při svém rozhodnutí, které bylo mimo Boží plán. Kdyby takové rozhodnutí učinil v dnešní církvi, pravděpodobně by došlo ke trojímu rozdělení sboru: skupina lidí, kteří by byli „proti metání losu“, skupina těch, kteří si myslí, že nový apoštol není vůbec potřeba, a skupina lidí, kteří by byli „pro“ (ti by ve sboru zůstali). A přesto! Podívejme se na to další, co se v Bibli po této události píše:

Když přišel den Letnic, byli všichni *svorně* spolu.
(Skutky 2,1, Nová Bible kralická)

Slovo *svorně* je ve skutečnosti řecké slovo *homothumadon*. Definuje se jako „s jednou myslí, jednomyslným souhlasem, ve shodě, všichni společně“¹⁴. Z této definice je jasné, že tam není žádný prostor pro rozdělení jak v mysli, tak ve skutku. Byli svorní a sjednocení ve svém záměru, mysli, srdci i duchu. A výsledek? Bible uvádí, že ten den bylo k Pánu *přidáno* tři tisíce lidí! Pokud to vydělíme číslem sto dvacet, pak získáme dvacetipětinašobné *znásobení*! Jen o tom přemýšlejte! Církev se dvacet pětkrát znásobila během jediné bohoslužby! Bůh přikázal požehnání díky jejich jednotě! Je to duchovní zákon.

Jsem si jistý, že v oné horní místnosti byli věřící, kteří by to udělali jinak než Petr. Bezpochyby by tam byl někdo, kdo by měl lepší nápad následovat při výběru apoštola Ježíšův příklad. Někdo by navrhl, aby nejprve řádně hledali Boha a modlili se, než učiní rozhodnutí.

I když existoval lepší způsob, jak tuto záležitost vyřešit, lidé v oné místnosti chápali vyšší prioritu. Chápali, že je důležitější zůstat v jednotě tím, že přijmou strategii svého vedoucího. Všichni se k Petrovu rozhodnutí připojili, jakoby to bylo jejich vlastní rozhodnutí. Jak často se my pohádáme a rozdělíme kvůli naprostým maličkostem a malichernostem! Jen proto, že bychom to udělali jinak! (Rád bych nyní dodal něco velmi důležitého: Pokud váš vedoucí učiní něco, o čem je v Bibli napsáno, že je *hřích*, pak je to jediný případ, kdy se k němu nemáme přiklánět. Nicméně většinou se rozhádáme kvůli metodám, nikoli kvůli hříchu.)

SPODNÍ PROUD

Musíme mít na paměti, že rozkol se netýká pouze slov či činů, ale že je mnohem hlubší. Zasahuje mysl, srdce a ducha. Připomeňte si tři předchozí verše a přečtěte si je znovu. Navenek můžeme být ve shodě, ale v nejednotě svými motivy a myšlenkami.

Má matka žije ve Vero Beach na Floridě. Asi dvacet pět kilometrů od jejího bydliště se nachází místo, které se jmenuje Sebastianova zátoka. Místní lidé vědí, že v ní existuje mnoho spodních proudů. Spodní proud je fenomén, který není pouhým okem viditelný. Voda na hladině oceánu tu proudí stejným směrem ke břehu. A přesto pod hladinou proudí velice rychle opačným směrem, pryč od břehu. Tento protichůdný proud s sebou strhne svou oběť a odnáší na širé moře. Někdy ji to stojí i život.

Nejsou v našich sborech, v našem podnikání, ve školách, ve státní správě, v atletických týmech a klubech spodní proudy, jež destruktivním způsobem brání znásobování? Stoprocentně ano. Proč je tomu tak? Protože se snažíme šířit Boží království s demokratickým přístupem, místo abychom měli takové smýšlení, jaké funguje právě v Božím království. Jsme občané skutečného Království a náš Král delegoval svou autoritu, kterou není možno

přehlížet a ignorovat. Jeho požehnání se projeví tehdy, když se celým srdcem podřídíme svému vedoucímu.

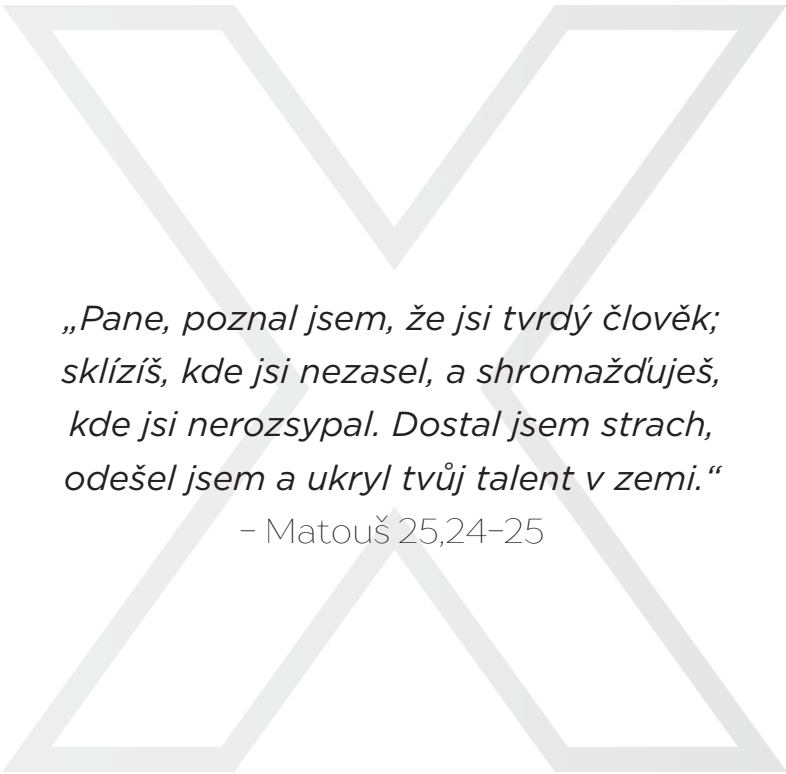
Sami sebe se musíme zeptat: „Je důležitější, abych měl pravdu, nebo abychom byli jedno?“ Můžete mít stoprocentní pravdu, ale zároveň se stoprocentně mýlit. Kdyby se vytvořila opozice proti Petrovu rozhodnutí házet los a sepsala proti tomu petici, v níž by požadovala, aby se raději postili a modlili (přesně podle způsobu, který vidíme v Bibli), měli by stoprocentně pravdu. Kvůli jejich nejednotě by se však zastavil příliv Božího požehnání.

Pokud si dobře vzpomínáte, tak k prvnímu neobvykle velkému rozmnožení došlo ve chvíli, kdy otcové vydali provozní nařízení. Poté se dočítáme: „To slovo se zalíbilo celému shromáždění...“ (Skutky 6,5) A výsledek? „... počet učedníků v Jeruzalémě velmi rostl (se velmi znásobil).“ (Skutky 6,7) Všichni se k tomuto nápadu postavili tak, jako by to byl jejich vlastní nápad. Opět si myslím, že by se našli lidé, kteří by proti tomu mohli něco namítat. Oni ale odhalili mocnou pravdu: *Bylo lepší být požehnaný, než mít pravdu.* A tak přijali tuto metodu za svou, jakoby to byl jejich nápad.

Musíme si však položit i tu nejobtížnější otázku: Kolik z nás bude stát před Ježíšem v šoku z toho, co nám u soudné stolice ukáže? Ukáže nám se slzami v očích, jak naše spodní proudy přispěly k zastavení požehnání, které přikázal? Ukáže nám ty, jejichž života bychom se mohli dotknout a změnit ho navěky? Budeme spolu s Ním plakat, když uvidíme příležitosti, které jsme minuli? Příležitosti, kdy jsme mohli rozmnožovat? Kolik z nás si bude přát, abychom se mohli vrátit a usilovat o jednotu, i když nebude prosazena naše pravda? Bude už však příliš pozdě.

ZAMYŠLENÍ

1. Otec je někdo, kdo vede, poskytuje stravu a předává jednotlivci nebo organizaci svůj postoj. Může zastávat různá postavení: výkonný ředitel společnosti, pastor, vedoucí malé skupinky, vedoucí oddělení, šéf, učitel, trenér (zde jen několik příkladů). Kdo jsou takoví otcové ve vašem životě? Jakým způsobem jsou vám otcem?
2. Věrný syn či dcera bude násobit to, co vidí u svého otce. Proč je důležité napodobovat způsoby a cesty vašich vedoucích? Jakým způsobem je pak zajištěno to, že nedojde k odchylce ve vizi, v metodách či způsobu jednání?
3. Rozmnožovat to, co patří někomu jinému, znamená reprodukovat se. Hledáte jiné lidi s podobnými dary a vkládáte do nich svou moudrost a to, čemu jste se naučili? Vychováváte další, aby dělali to, co nyní děláte vy, a nesli to dál? Jestliže ne, jak to můžete začít dělat?

*„Pane, poznal jsem, že jsi tvrdý člověk;
sklízíš, kde jsi nezasel, a shromažďuješ,
kde jsi nerozsypal. Dostal jsem strach,
odešel jsem a ukryl tvůj talent v zemi.“*

– Matouš 25,24-25

12

Co je překážkou pro znásobení I.

Nyní se budeme hlouběji zabývat motivy a myšlenkami líného otroka z Ježíšova podoběnství. Proč ti druzí dva otroci své hřivny znásobili, kdežto on jen uchoval, co dostal? Proč se prvním dvěma otrokům dostalo označení „dobrý a věrný“, zatímco on uslyšel „zlý a líný“?

Než se přesuneme dál, položme nejprve pevné základy. Když někdo stojí tváří v tvář Ježíši, nemůže lhát. Nejde to. Proč o tom teď mluvíme? Vysvětlím to na velice triviálním příkladu. Viděli jste někdy v nějakém špionážním filmu, jak v určitém okamžiku podají vyslýchanému „sérum pravdy“, aby odhalil i skrývanou realitu? Pak špión nebo dvojité agent prozradí i to, o čem přísahal, že nikdy neřekne. Pravda vyjde najevo.

Vraťme se ke skutečnému životu. Na začátku našeho manželství jsem byl velice nezralý a nejistý. Došlo k určitým událostem, kdy jsem jednal způsobem, který mi v té době připadal přijatelný, dokud mě Lisa nekonfrontovala. Při našich rozhovorech jsem velice ohnivě obhajoval své činy i motivy. Mnohokrát jsem přitom směle a nekompromisně dokazoval, co jsem vlastně přesně řekl! Později, když jsem se ztišil před Bohem v modlitbě, jsem si uvědomil, že měla pravdu ona. Pokorně jsem šel za ní a přiznal svou chybu.

Co tím chci říct? Podvod, nečestnost, klam, faleš a jiné podobné jednání nemůže obstát v Boží přítomnosti. Ježíš řekl:

„Není nic zahaleného, co nebude zjeveno, a nic skrytého, co nebude poznáno. Proto vše, co jste řekli ve tmě, bude slyšet na světle, a co jste pověděli do ucha v pokojích, bude vyhlášeno ze střech.“ (Lukáš 12,2-3)

Ježíš zde konkrétně mluví o soudu, kdy bude nemožné přemýšlet nebo mluvit klamně, neboť vše bude prosáknuto pravdou a nebude možné vyslovit cokoli lživého či podvodného. Toto podobenství o správcovství představuje náš soud. Z toho vyplývá, že odpověď, kterou dal svému pánovi líný otrok, je přesná. Sám sebe odhaluje, přestože tím na sebe zároveň klade obvinění.

Existují dva hlavní důvody, proč nic nerozmnožil na věčnost:

- Neznal charakter svého pána.
- Báł se.

Tyto dva důvody jsou vyřčeny přesně v tomto pořadí. Ten druhý je velmi často, ale ne vždy, zapříčiněn tím prvním. Neznalost Božího charakteru snadno vytváří strach. Jakmile se těmito důvody budeme zabývat dál, pochopíte to mnohem jasněji.

„TO, ČEMU VĚŘÍM“

Než rozkryjeme první omyl, rád bych vyprávěl jeden příběh. Měl jsem za sebou osm hodin letu na Havaj, abych tam kázal na konferenci. Měl jsem na sobě stále ještě oblečení, ve kterém jsem cestoval. Čekal jsem, až mi připraví pokoj v hotelu. U bazénu jsem si pod slunečníkem našel volnou židli, kde jsem si na chvíli sedl, abych si odpočinul. Náhodou tam také čekala jedna podnikatelka. Přijela kvůli jiné konferenci. Začali jsme si povídat, a jakmile zjistila, že jsem autorem knih s křesťanskou tematikou a že jsem také služebník, začala rozebírat svůj vztah s Bohem.

Netrvalo mi ani minutu, než jsem poznal, že Boha vůbec nezná. Neustále dokola opakovala, čemu ona věří, a vůbec nezmínila nic o tom, co odhaluje Bible. Mezitím co neustále hovořila o své víře, poprosil jsem Ducha Svatého o moudrost. Ukázal mi, co mám na to říct.

Když zakončila svůj monolog, zeptal jsem se jí: „Vidíte tam naproti toho muže?“

„Ano, ale proč?“ reagovala.

„Rád bych vám o něm něco řekl,“ pokračoval jsem. „Je to velmi striktní vegetarián. Nejí vůbec nic, co je živočišného původu. Dokonce ani med ne. Má velký sen být součástí plaveckého olympijského týmu Spojených států. Každý den tři hodiny trénuje. Má rád tenis, seskoky volným pádem a rád kreslí. Je ženatý s támhle tou ženou, tou ve vířivce. Ona je o deset let mladší.“

Ženu tato zápletka zajímala, ale byla trošku zmatená a nechápala, proč jsem tak náhle změnil téma. Zrovna mi svěřovala své hluboké názory na Boha a já jí na oplátku začnu popisovat chlapíka na druhé straně bazénu. Její zvědavost ji ale přemohla, a tak se zeptala: „Přijel sem na tu vaši konferenci?“

„Ne, madam.“

„No, a odkud ho tedy znáte?“ zeptala se s ještě větší zvědavostí.

„Nikdy jsem se s ním nesetkal.“

Vypadala opravdu udiveně a zeptala se mě, jak je možné, že o něm toho tolik vím. Nevím, jestli se nepletu, ale podle výrazu, který měla ve tváři, si nejspíš myslela, že jsem agent CIA, FBI, soukromý detektiv, nebo dokonce snad i stalker. Její zvědavost byla na vrcholu.

Odmlčel jsem se a pak jí odpověděl: „To je to, čemu o něm věřím.“

mlčela.

„Právě jste mi s velkou sebedůvěrou vylíčila, čemu věříte, jaký podle vás Bůh je,“ pokračoval jsem. „Ale téměř vše, co jste o Něm řekla, není pravda. Vím to, protože Ho znám.“

Pak jsem se otočil, podíval se jí přímo do očí a řekl: „To, co jsem teď udělal v případě toho muže, se kterým jsem se nikdy předtím nesetkal, je úplně stejné jako to, co jste vy udělala, když jste mi vyprávěla o Bohu. Řekl jsem vám, čemu věřím. O čem jsem přesvědčen ohledně toho muže naproti u bazénu. Znělo to přesvědčivě. S největší pravděpodobností ale nic z toho, co jsem řekl, není pravda. A to z toho důvodu, že jsem si nikdy neudělal čas na to, abych ho poznal.“

Žena mi naslouchala, ale bylo vidět, že je zaskočená.

„Bůh nám dal své Slovo, které je zapsáno na stránkách Bible. Tam vidíme, jaký je.“ Promluvil jsem velice klidným hlasem. „Poslal také svého Ducha, aby nám ukázal Ježíše, který na oplátku ukazuje, jaký je všemocný Bůh, protože je to Bůh, jenž se zjevil v těle.“

Odmlčel jsem se a pak se jemně zeptal: „Myslíte, že je možné, že jste si vytvořila svou vlastní představu o Bohu? Že takový Bůh vůbec neexistuje?“

Bud' nebyla připravená konfrontovat to, že Boha nezná, nebo se bála postavit realitě, že se s Ním setká. Pár minut jsme si ještě povídali, ale pak jsme se rozloučili.

Když čtete tento příběh, možná se usmíváte a říkáte si: „Já Boha znám. Chodím do církve a čtu Bibli.“ Než se však v této myšlence pohodlně usídlíme, mějme na paměti stav farizeů. Jejich docházka do církve byla dokonalá. Modlili se a pravidelně postili. Dokázali z paměti citovat všech pět knih Mojžíšových (To bych o sobě říct nemohl!). A přesto nepoznali Boha zjeveného v těle. Nepoznali Ježíše, který stál přímo před nimi.

POZNAT BOHA

Kdo získá výsadu poznat Boha? Všichni jsou zvaní, ale jsou zde určitá kritéria. Dveře k autentickému vztahu se otevírají ve chvíli, kdy my, z hloubky svého bytí, učiníme rozhodnutí odevzdat Mu cele svůj život. Ne pouze předstíraně, ale opravdově s odpovídajícími skutky. Ježíš říká: „Neboť kdo by chtěl svou duši zachránit, zahubí ji; kdo by však svou duši zahubil kvůli mně, nalezne ji.“ (Matouš 16,25) Co tím myslí, když říká „nalezne ji“? Je to jednoduché. Skutečný život spočívá v tom, že *poznáváme Boha*.

K Bohu nepřicházíme tím, že chodíme do církve, obklopíme se věřícími přáteli, čteme křesťanské knihy, posloucháme chvály a uctívání, zopakujeme modlitbu „spasení“ či děláme dobré skutky. V Bibli o sobě Ježíš často mluví jako o ženichovi a o nás jako o nevěstě. Když se ženich s nevěstou spojí, stávají se jedno. Pavel píše: „Proto opustí člověk otce i matku a přilne ke své ženě, a budou ti dva jedno tělo.‘ Toto tajemství je veliké; vztahují je však na Krista a na církve.“ (Efezským 5,31-32) Aby nám Bůh ukázal, co to znamená poznat Ho, dal nám názorný *příklad*. Příklad, který je u lidí tím nejběžnějším. Každý den můžeme neustále pozorovat jasný příklad vztahu s Ním na *manželství*. Na *svatém svazku manželském*.

Když žena prochází uličkou v kostele v bílých šatech za zvuku svatebního pochodu, vyjadřuje tím zcela jasně, že dává sbohem

všem těm ostatním třem bilionům devíti stům třiceti tisícům milionů mužů na tomto světě! Odevzdává celé své srdce, svou duši, tělo i život jedinému muži, který ji čeká u oltáře. Je zajímavé, že její rozhodnutí představuje skutečné „pokání“. Odchází od všech ostatních příležitostí ke sňatku se všemi těmi ostatními muži na světě. Vstupuje se svým vyvoleným do smlouvy: On je cele její a ona je cele jeho. Ti dva vstupují na cestu, jež má potenciál neustále rostoucího vztahu a hlubokého poznávání se mnohem víc, než kdy budou moct poznat kohokoli jiného.

Nyní bych rád řekl něco, co se na první pohled může zdát kontroverzní, ale prosím, abyste mě vyslechli až do konce. Osobně jsem přesvědčen, že jsme zavedením „modlitby hříšníka“ vytvořili jednu velkou překážku v *poznání* Boha. Naše tradiční přesvědčení a vnímání je totiž následující. Prodáváme vztah s všemohoucím Bohem téměř, jako by to byl produkt určený spotřebiteli. Po nějakém kázání či rozhovoru se zeptáme: „Chtěli byste poznat Boha? Chtěli byste mít vztah se svým Stvořitelem? Pak se stačí jen modlit: ‚Ježíši, přijď do mého života. Činím pokání ze svých hříchů. Přijímám Tě jako Spasitele. Děkuji Ti, že jsi mi odpustil a učinil jsi ze mě Boží dítě.‘“

Pak tuto radostnou zprávu oznámíme všem přítomným a oslavujeme, že tento nově obrácený bude navěky v bezpečí u Boha. Poté je pozveme do našeho společenství. Nezmínili jsme však vůbec nic o pokání, o tom, že je potřeba, aby zcela opustil soustředný životní styl a položil svůj život pro Boha. A přesto, slyšme, co říká Ježíš:

„Chce-li kdo jít za mnou, ať zapře sám sebe a naprosto a cele odmítne svůj život a vzdá se jej. Ať pak ochotně vezme Můj kříž a zakouší jej ve svém životě a neustále se poddává Mým cestám a následuje mne. Jestliže se rozhodnete pro oběť sebe a svého života k Mé slávě, budete neustále objevovat skutečný život. Jestliže se však rozhodnete si život uchovat

pro sebe, ztratíte to, co se snažíte si zachovat.“
(Matouš 16,24-25, The Passion Translation)

Boha můžeme opravdově poznat jedině tak, že vstoupíme do autentického vztahu s Ním, což je přesně to, co Ježíš v předchozích verších shrnul. Poznat Boha není jednorázová záležitost. Je to pevné rozhodnutí podřizovat se Jeho cestám a pouštět se toho, o čem jsem já přesvědčen, že je pro mě nejlepší. Je to rozhodnutí, které činíme den za dnem, minutu za minutou. Pokud je něco jasně zjeveno v Bibli, tak o tom není možné vést debatu či vyhnout se poslušnosti. Následovat Ježíše znamená, že jsme se hluboko v srdci rozhodli odejít pryč ode všeho, co Ho uráží, a že jsme se rozhodli sloužit Mu den za dnem.

Apoštol Jakub píše: „... nebudte pouze posluchači, kteří klamou sami sebe.“ (Jakubův 1,22) Musíme dělat, co Boží Slovo říká, jinak sami sebe klameme. Člověk, který Boží Slovo slyší, ale nereaguje na ně myšlenkou, slovem a skutkem, klame sám sebe. Překlad The Passion to nazývá „sebeklamem“, což, jak se domnívám, velice dobře popisuje onoho třetího otroka, farizea i onu ženu u bazénu na Havaji. Bohužel i mnoho dalších lidí, se kterými jsem se setkal a již jsou plně přesvědčeni, že mají vztah s Bohem, protože chodí do sboru a citují Bibli, ale pravidelně mluví v rozporu s Božím Slovem, ale také v rozporu s ním žijí. Je to smutné, ale jsou podvedeni. Takový je „sebeklam“.

Rád bych krátce nastínil něco důležitého. Lisa by vám řekla, že se v našem manželství dopustila mnoha chyb (já jich učinil mnohem více, ale teď se zaměřuji na nevěstu!). Nikdy však záměrně neusilovala o své vlastní tužby na úkor naší manželské smlouvy. Její chování nebylo dokonalé, ale její srdce bylo vždy stoprocentně věrné.

Stejně je to i v našem vztahu s Bohem. Pokud pravidelně neposloucháme, On odpouští. Je to stejné jako mezi manžely,

když někdo udělá chybu. Nezruší se tím jejich manželská smlouva. Vztah s naším Stvořitelem je opravdová věrnost ze srdce, ne pouze prohlášení našich úst bez korespondujících, opravdových skutků.

Ježíš prohlásil také jeden ze svých nejvýznamnějších výroků: „Bude-li někdo *chtít* činit jeho vůli, pozná...“ (Jan 7,17) Vše začíná v hlubinách naší bytosti. Když opravdově toužíme jednat podle Jeho Slova, nejen slyšet. Nejprve děláme, *cokoli* řekne, a pak *poznáme*... Uvědomujeme si, jaký Bůh je, a *poznáváme* Jej i Jeho Slovo. V překladu The Passion zní Jan 7,17 nádherně: „Nejprve horlivě číňte Boží vůli, a pak budete schopni rozlišit, zda je mé učení v souladu s Božím srdcem.“

V podobenství o hřivnách dostali předtím, než pán odjel, všichni tři otroci stejné instrukce. Dva jeho pokyny proměnili ve skutek, třetí neudělal nic. Není to náhoda, že třetí otrok svého pána pořádně *neznal*. A tak bral jeho pokyny na lehkou váhu. Sám sebe klamal.

SVATÁ BÁZEŇ

To, o čem jsme se doposud bavili, popisuje biblická fráze, jež zní: *bázeň před Hospodinem*. Kvůli mnoha různým podobám strachu, který všude kolem sebe v dnešní době vidíme, se tomuto termínu snažíme vyhýbat. Nicméně existují dva *druhy strachu* (*bázně*), a jsou to naprosté protiklady. Jeden z nich je „*duch strachu*“. Tím druhým je „*bázeň před Hospodinem*“ (v angl. originále *bázeň* = strach; pozn. překladatele). Bible mezi nimi činí jasný rozdíl. Mojžíš řekl Božímu lidu jen chvíli poté, co vycouvali z Boží přítomnosti:

Nebojte se, protože Bůh přišel, aby vás vyzkoušel a aby na vás byla bázeň před ním, abyste nehřešili. Lid zůstal stát opodál a Mojžíš přistoupil k husté temnotě, kde byl Bůh. (Exodus 20,20-21)

Na první pohled se může zdát, že si Mojžíš protirečí. Jeho výrok parafrázuji, aby to bylo jasné: „Nebojte se, protože Bůh přišel, aby vás vyzkoušel, zda je Jeho bázeň ve vás.“ Jeho výrok si neprotirečí. Spíše rozeznává rozdíl mezi tím, když se „člověk bojí Boha, má z Něj strach“ a když „má bázeň Boží“. V tom je obrovský rozdíl. Člověk, který se bojí Boha, má co skrývat. Vzpomeňte si na to, jak se Adam skryl před Boží přítomností poté, co proti Bohu zhřešil (viz Genesis 3,8). Na druhé straně člověk, který má bázeň před Bohem, nemá co skrývat. Takový člověk se bojí toho, že by byl od Boha vzdálen.

Rád bych tedy s vaším svolením zcela jasně uvedl, že *mít bázeň před Bohem nebo mít bázeň Boží neznamená bát se Boha*. Jak bychom mohli mít důvěrný vztah s někým, koho bychom se báli? Jak jsem již řekl před chvílí, opravdová svatá bázeň se bojí toho, že by byla Bohu vzdálená. Netoužíte být nikde jinde než v Jeho přítomnosti, v Jeho péči a lásce. Nedovolíte, aby vámi něco hnulo, bez ohledu na okolnosti nebo na to, jak špatně to kolem vypadá. Víte, že nikde není lepší místo než v Boží blízkosti. A je to zjevné z vaší poslušnosti Bohu.

Mít Boží bázeň znamená ctít, vážit si, mít v úctě a respektovat Ho víc než kohokoli jiného nebo cokoli jiného. Znamená to vážit si Ho nade vše. Pochopit touhy Jeho srdce a chopit se jich jako toho nejvzácnějšího a nejdražšího, co v životě máme. Cenit si jich mnohem víc než svých vlastních tužeb. Pak milujeme, co miluje Bůh, a nenávidíme, co On nenávidí. Co je důležité pro Boha, je také důležité pro nás. Co pro Něj důležité není, není důležité ani pro nás.

Tento postoj nám otevře přístup mezi ty, kteří jsou Bohu blízko. Pokud se podíváme na Izraelce, pak byla jejich láska k Bohu podmíněčná. Když byly okolnosti kolem nich příznivé, uctívali Jej, poslouchali a milovali. Když tomu tak nebylo, stěžovali si. Nedůvěřovali Mu zcela, ale místo toho se uchylovali k snahám

o sebezáchranu. Když se snažili zachránit svůj vlastní život, činili přesný opak toho, o čem mluví Ježíš v evangeliích. Tím se vzdali přeslavné výsady mít opravdový, upřímný vztah s Bohem. Mojžíš měl Boží bázeň; oni nikoli.

A jejich motivy se projevily navenek: lid *zůstal stát opodál*, ale Mojžíš *šel vstříc* Boží přítomnosti. Žili zaslepení vůči tomu, co bylo nejlepší. Mojžíš však viděl jasně. Mojžíš Boha znal. Znal Jeho Slovo, Jeho cesty i Jeho moudrost. Lid znal Boha jen podle toho, jak odpovídal na jejich modlitby.

Správná reakce z naší strany, pokud stojíme v bázni před Hospodinem, je okamžitá poslušnost. Dokonce i ve chvíli, kdy nám to vůbec nedává smysl, kdy nám to nepřinese na první pohled nic dobrého, a dokonce i ve chvíli, kdy to vypadá, že by nám to mohlo i ublížit. My však známe Boží charakter, a to nám stačí. I když se něco může zdát nevýhodné až škodlivé, nikdy to takové nakonec nebude, když poslechneme Boha.

Žít v bázni Boží také znamená poslechnout Ho do krajnosti. Přesně toto učinil Abraham, když ho Bůh požádal, aby Mu daroval, co mu bylo nejdražší, na co dvacet pět let čekal, aby obětoval toho, kterého miloval víc než jakéhokoli jiného člověka či jakoukoli jinou věc, svého syna Izáka. Odešel časně ráno a tři dny putoval, aby splnil, o co jej Bůh požádal. Bůh mu nevysvětlil „proč“, a vypadalo to, že tato oběť zničí vše, pro co Abraham žil. Zdálo se to být nevýhodné, nežádoucí. Bezvýhradně však důvěřoval v Boží *charakter* (což je naprostý protiklad toho, jak reagoval onen líný otrok).

Jakmile zvedl Abraham nůž, aby obětoval Izáka, zastavil ho Boží anděl a promluvil k němu: „Nevztahuj ruku na chlapce a nic mu nedělej, protože teď jsem poznal, že jsi bohobojný a že jsi mi neodepřel svého syna, svého jediného.“ (Genesis 22,12) Taková láska, taková důvěra a taková víra se nachází v srdci člověka, který má skutečnou bázeň před Bohem.

V Bibli čteme: „Počátek poznání je bázeň před Hospodinem...“ (Příslaví 1,7) Jakého poznání? To se dozvíme za chvíli, ale podívejme se na to, co k této odpovědi vede. Dát Boží Slovo nade vše. A přesně to udělal i Abraham:

Můj synu, jestliže přijmeš mé řeči a uchováš u sebe mé příkazy, učiníš své ucho vnímavé pro moudrost a nakloníš své srdce k rozumnosti, jestliže zavoláš na porozumění a pozvedneš svůj hlas k rozumnosti, jestliže ji budeš hledat jako stříbro, pátrat po ní jako po skrytých pokladech, tehdy porozumíš bázni před Hospodinem a *získáš poznání Boha*. (Příslaví 2,1-5)

Odpověď je zcela jasná. Bázeň před Hospodinem je počátek poznání Boha. Dnes bychom to řekli asi malinko jinak. Možná bychom řekli: „Pochopíš Boží bázeň a začneš Boha důvěrně poznávat.“ Nyní už chápeme, co zapříčinilo omyl líného otroka. Neměl svatou bázeň, což bylo zjevné z jeho nečinnosti i odpovědi. Byly doby, kdy Izrael pohlížel na Boha jako na tyrana, a stejný pohled a přístup měl i tento líný otrok ke svému pánovi. Byl slepý a neviděl opravdový charakter svého vedoucího.

Svatá bázeň je startovací čára k *poznání* Boha. Žalmista to potvrzuje následujícím výrokem: „S těmi, kdo se ho bojí (mají Boží bázeň), má Hospodin důvěrný vztah...“ (Žalm 25,14) Důvěrný vztah mají přátelé. Ježíš pronesl také něco velice pozoruhodného: „Vy jste moji přátelé, činíte-li, co vám přikazuji.“ (Jan 15,14)

Mnohokrát říkáváme, že Ježíše „milujeme“, způsobem, jakým mluvíme i o známé herecké hvězdě, o sportovci či jiné veřejně známé osobě. Na počátku roku 2020, když Kobe Bryant a jeho dcera Gianna zahynuli při tragické nehodě helikoptéry, truchlil celý národ. Mnoho lidí plakalo. Lidé pokládali hromady balonků, květin i vzkazů nedaleko Staples v centru Los Angeles, kde hrával basketbal. Také mě to zarmoutilo a hodně jsem o tom přemýšlel.

Většina z těch, kteří pro ně truchlili, však Kobea neznali tak jako jeho žena, jeho rodina a jeho blízcí přátelé. Kdyby nás potkal na ulici, neměl by ani tušení, kdo vlastně jsme. Nikdy jsem s ním nestrávil ani minutu, přesto mě to zarmoutilo, jako bych s ním měl nějaký vztah. Stejně jako mě Kobe neznal za svého života, přijde i za Ježíšem velký zástup lidí, kteří budou tvrdit, že Ho znají, protože chodili do církve, mluvili o Něm na sociálních sítích, poslouchali hudbu, kde se o Něm zpívalo, dělali různé věci v Jeho jménu, a dokonce Jej prohlašovali za svého Pána. Jeho odpověď však zazní jasně: „Nikdy jsem vás neznal.“ A důvod, proč tomu tak je, najdeme zde:

„Ne každý, kdo mi říká: ‚Pane, Pane, vejde do království Nebes, ale ten, kdo činí vůli mého Otce, který je v nebesích. Mnozí mi v onen den řeknou: ‚Pane, Pane, což jsme tvým jménem neprorokovali a tvým jménem nevyháněli demony a tvým jménem neučinili mnoho mocných činů?‘ A tehdy jim vyznám: ‚Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti.‘“ (Matouš 7,21-23)

Nechceme, aby nám toto náš Pán někdy řekl. Když se na dané verše podíváme podrobněji, byli si tito lidé jistí svým vztahem s Ježíšem. Dokonce reagovali velice emocionálně. Kobe by mi asi řekl: „Kdo jste? Odkud jste? Jak se jmenujete?“ Stejným způsobem bude Ježíš reagovat na mnohé, kteří budou tvrdit, že Jej znají. „Neznám vás a nevím, odkud jste.“ (Lukáš 13,25)

TRAVTE S NÍM ČAS

Bázeň před Hospodinem je startovní čára k důvěrnému poznání Boha. Proč však zůstat trčet na jednom místě? Ponořte se do vztahu s Ním hlouběji, protože vás Bůh volá, abyste k Němu přišli blíž. Čteme: „Přiblížte se k Bohu, a přiblíží se k vám...“ (Jakubův 4,8) Je to úžasné, ale my jsme ti, kdo rozhodují, jak hluboký vztah s Bohem budeme mít.

Překvapuje mě, kolik lidí, kteří o sobě říkají, že jsou věřící, jsou na tom úplně stejně jako ona žena u bazénu na Havaji. Své poznání Boha získali z médií, písni uctívání, blogů, rozhovorů s přáteli a z kázání pastora, jež jednou týdně poslouchají. Osobní čas s Bohem ale netráví.

Z posledních statistik vyplývá, že lidé ve věku mezi patnácti a dvaceti pěti lety stráví 53,7 hodin týdně před obrazovkou (telefonu, tabletu, počítače či televize).¹⁵ Tak si říkám, kolik času stráví s Božím Slovem? A tato otázka se netýká jen mladých lidí!

Už víc než čtyřicet let čtu Bibli. Pořád je to má velice oblíbená činnost. Než si začnu číst, vždy prosím Ducha Svatého, aby mi Ježíše ukázal novým způsobem. Roky vstávám brzy ráno a chodím u nás v přízemí po domě, jdu ven na nějaké vzdálené místo nebo chodím sem a tam v hotelovém pokoji a jen si čtu, modlím se a naslouchám. Nechci být člověkem, který káže evangelium po celém světě a spoléhá pouze na svůj dar, ale nikdy si neudělá opravdu čas na to, aby důvěrně poznal Dárce.

Bůh touží po důvěrném vztahu s každým. Jeho dokonalá láska vyhání strach. Až příliš často se přistihneme, že jednáme jako otrok, jenž byl slepý vůči dobrotě svého pána. Právě proto vás povzbuzuji, abyste se modlili, aby vás Bůh naplnil svou svatou bází. Potom s Ním travte kvalitní čas a objevujte, kým opravdu je: je Láskou.

Bůh nás vyhledal, miloval, zemřel za nás, a to vše dávno předtím, než jsme my znali Ježíše. On s námi započal tento přenádherný vztah. Bůh je tu pro vás. Touží vás důvěrně poznávat. Miluje nás však tak hluboce, že odmítá nás k takovému vztahu nutit.

A tak se rozhodněte hned teď! Vyberte si život! Rozhodněte se, že Ho budete poznávat... důvěrně!

ZAMYŠLENÍ

1. Strach je vždy poháněn neznalostí Božího charakteru. Ovlivnil vás nějak nesprávný pohled na Boží povahu v tom, jak jste hospodařili s dary a povoláním, které od Něj máte? Jak?
2. Opravdový vztah s Bohem je možný pouze tehdy, když se mu plně odevzdáte a když žijete v poslušnosti Božímu Slovu. Je nějaké vaše jednání nebo smýšlení, které je překážkou ve vašem vztahu s Bohem?
3. Je veliký rozdíl mezi tím, když se člověk bojí Boha, a když má bázeň před Bohem, bázeň Boží. Jaký je mezi tím rozdíl? Proč je mít Boží bázeň nezbytně nutné k důvěrnému poznávání Boha?

*Pane, vím, že máš vysoký standard
a nemáš rád lehkovážnost. Že požaduješ
to nejlepší a nedáváš prostor pro chybu.
Bál jsem se.*

– Matouš 25, 24–25 (The Message)

13

Co je překážkou pro znásobení II.

Nyní jsme připraveni podívat se podrobně na druhý výrok líného otoka: „Bál jsem se.“ Strach ho ochromil. Moc se mi líbí překlad The Message, kde se píše: „Vím, že máš vysoký standard... Že požaduješ to nejlepší a nedáváš prostor pro chybu.“

Připomíná mi to jeden příběh. Hrával jsem kdysi basketbal za dva týmy a měl jsem dva trenéry. V obou týmech jsem hrál na pozici útočného obránce, protože trefit koš ze čtyř a půl metru bylo něco, v čem jsem byl opravdu dobrý.

Můj první trenér byl typ člověka, který z nás chtěl dostat to nejlepší a povzbuzoval nás a používal konstruktivní nápravu, abychom se zlepšili. Věděl jsem, že to se mnou myslí dobře, že chce pomoci, že stojí za námi. S jistotou jsem střílel z různých míst. Jeho důvěra ve mně vyvolala jistotu.

Můj druhý trenér byl jiný. Dle svých vlastních slov měl „velmi vysoké nároky a standardy a nepřipouštěl žádnou chybu“. Když jsem vystřelil a minul jsem, trenér mě během další pauzy ostře napomenul. Většinou jsem hned poté musel jít na lavičku nechat se vystřídat. Pod jeho vedením jsem nedokázal házet dobře. Když jsem trénoval sám a on tam nebyl, střílel jsem z nejrůznějších míst a vždy jsem se trefil. Byl jsem stále stejným hráčem se stejným talentem, ale když byl on přítomen, nedokázal jsem se trefit a skórovat.

Pokud se podíváme na líného otroka z verše, jenž je uveden výše, vidíme, že měl stejný pohled na svého pána jako já na svého kritického trenéra. Je mezi nimi však jeden veliký rozdíl. Ve *skutečnosti* byl pán onoho otroka úplně jiný než můj druhý trenér.

Navážu na to, o čem jsem psal v minulé kapitole. Právě proto je nesmírně důležité, abychom si udělali čas a poznávali Boha. Není takový, jak Jej *vnímal* líný otrok. Bůh je tu pro nás. Věří v nás a má v nás naprostou důvěru. Pokud Ho ale *nevidíme* takto, můžeme lehce sklouznout ke strachu a zakopat své dary do země.

Když bylo tohle všechno vyřčeno, rád bych se nyní obrátil k úplně jiné příčině neplodnosti. V minulé kapitole jsem zmiňoval, že existují lidé, kteří Boha ve skutečnosti znají, ale pořád se potýkají se strachem a většinou mu i podlehnou. Bible mluví o dvou důvodech, proč tomu tak je. Po zbytek této kapitoly se jim budeme věnovat. Než se do toho ale pustím, rád bych citoval několik přínosných komentářů na téma strachu a jemu podobného:

Člověk by se neměl obávat smrti. Měl by se bát toho,
že nikdy nezačne žít.

- Marcus Aurelius

Nikdy se nebojte vyzkoušet něco nového. Pamatujte na to,
že archu postavili amatéři. Profesionálové postavili Titanik.

- autor neznámý

Největší chybu, kterou kdy můžeme udělat, je žít
v neustálém strachu, že uděláme chybu.

- John C. Maxwell

Ten největší objev, který kdy může člověk učinit, to největší
překvapení, které kdy člověk může zažít, je, zjistit že dokáže
udělat to, co se bál, že nedokáže.

- Henry Ford

Na úvod naší diskuse uvedu jeden neměnný výrok: Opakem nezdravého strachu je Boží láska. Když milujeme Boha i lidi bezpodmínečně, strach zmizí. Apoštol Jan napsal: „... dokonalá láska strach zahání...“ (1. Janův 4,18)

Když zmiňuji tuto pravdu, vždy se mi vybaví jedna událost, kdy mi Duch Svatý otevřel oči. Bylo to v San Diegu. Zrovna jsem ukončil bohoslužbu a byl jsem ve svém pokoji úplně sám. Zjistil jsem, že mě přepadl strach a že šlo o naše syny. Slýchal jsem příběhy o tom, jak děti různých služebníků tragicky zemřely: jedno při zabití elektrickým proudem, mnoho dalších při různých autonehodách, jiné se předávkovaly drogami a mnoho dalších zemřelo z jiných tragických důvodů. Zrovna nedávno jsem se doslechl o další tragédii. Snažil jsem se tedy zahnat pryč obavy, které mě pronásledovaly. Najednou jsem ve svém srdci zaslechl: „Synu, strach je ukazatelem. Vyjeví na světlo oblast ve tvém životě, kterou jsi Mi ještě neodevzdal. Stále si ji držíš pro sebe.“

Jeho slova mnou otřásla. Uvědomil jsem si, že jsem na sebe uvalil něco, co stejně není v mé moci ovlivnit. Během chvilíčky jsem prožil osvícení a nahlas zvolal: „Otče, tito synové nejsou mí. Já jsem pouhým správcem toho, co patří Tobě. A proto, cokoli pro ně máš Ty, je to, po čem v jejich životě toužím i já. Můžeš si je vzít na druhou stranu světa, a dokonce i do nebe, když na ně budeš připravený, ale směle teď prosím, aby mohli v tomto světě naplnit všechno, k čemu jsi je stvořil.“

Pak jsem zvolal ještě hlasitěji: „Děble, ve jménu Ježíš ti přikazuji, že se jich ani nedotkneš! Prohlašuji, že patří Bohu, a zakazuji ti, abys zabíjel, kradl a ničil, co patří Bohu!“

Srdce mi zaplavil nepopsatelný pokoj a já už si o naše syny nikdy potom starosti nedělal. A pokud se nějaká obava přece jen snaží vplížit, s rozhodností prohlásím: „Starost o naše syny jsem v San Diegu předal Bohu. Neberu si ji zpět.“ Pokaždé se strach okamžitě vytratí a vrátí se mi pokoj.

Strach je příšerný pán. Je lstivý, snaží se získat nadvládu, a jakmile se vás chopí, zcela vás přemůže. Pokud se s ním řádně nevyporádáte, změní chod vašeho osudu. Změní váš směr. Mám však dobrou zprávu: Strach lze porazit, ale musí se s ním jednat správně.

VĚNUJTE POZORNOST SVÉMU DARU

Pavel napsal svému „duchovnímu synu“ Timoteovi dva dopisy. V obou dopisech zmiňoval, že Timoteův dar (charisma) je zanedbáván a není činný. Je potřeba říct hned na začátku, že Timoteus byl zbožný muž. Pavel se ve svých dopisech chlubil Timoteovým osvědčeným charakterem a opravdovou vírou. Timoteus by určitě nepatřil do kategorie lidí, kteří jsou ochromeni strachem a neznají Boží charakter. Ve svém prvním dopise Pavel píše: „*Nezanedbávej v sobě dar milosti...*“ (1. Timoteovi 4,14)

Řecké slovo zanedbávat je *ameléó*. Slova, která jej vysvětlují, jsou „přehlížet, brát na lehkou váhu“¹⁶. Jiný zdroj vysvětluje toto slovo jako „nemyslet na něco, a proto nereagovat příslušně“ a „nevěnovat pozornost něčemu“¹⁷.

Proč by Timoteus nebo kdokoli z nás přehlížel Bohem daný dar a nevěnoval mu pozornost? A v tom nejkrajnějším případě dokonce na něj ani nemyslel? Možná, že by jedním důvodem mohlo být to, že:

Nefunguje nebo nenese ovoce podle našeho očekávání

Začneme si říkat: „Zkoušel jsem to pořád dokola, znovu a znovu, a nefungovalo to.“ Když jsem byl mladý a bylo mi kolem dvaceti třiceti let, častokrát jsem byl v pokušení takto přemýšlet. Jak už jsem předtím napsal, při jedné příležitosti Lisa se svou kamarádkou dokonce usnuly během mého kázání. Hned mě napadlo: *Proč by mě někdo poslouchal? Vždyť ani mí nejbližší nedokážou zůstat vzhůru, když mluvím!*

V tutéž dobu došlo ještě k něčemu jinému, co jen přililo olej do ohně mého boje s myšlenkami o neúspěchu. Spolu s jedním přítelem jsme učili v nedělní školce. Když učil on, bylo tam asi dvě stě dětí. Všechny musely stát. V tutéž dobu chodilo ke mně do školky asi jen dvacet dětí. Jednou se mi dokonce stalo, že jsem měl ve třídě jen jedno jediné dítě!

Prožil jsem ještě mnoho dalších situací, a je jich příliš mnoho na to, abych je zde všechny uváděl, kdy jsem byl v pokušení pochybovat o svých darech. Nyní vím, že kdybych se tenkrát poddal myšlenkám o nenaplněném očekávání a zjevném neúspěchu, vzdal bych myšlenku na službu a vydal bych se jinou cestou. Nakonec bych se cítil absolutně mizerně, protože bych odešel od svého životního povolání.

Dalším důvodem, proč je možné přehlížet dar ve svém životě a nevěnovat mu pozornost, je:

Kritika druhých lidí

Je bez debaty, že jsem byl v pokušení přestat psát poté, co můj první rukopis odmítli, zkritizovali a zamítli. Později, krátce poté, co jsem sám vydal svou první knihu, pronesl můj známý pohrdavé poznámky o stylu mého vyjadřování. Když jsem ho slyšel, lehl jsem si ten večer v obýváku na podlahu, asi dvacet až třicet minut jsem se nehýbal a jen jsem zíral do stropu. Cítil jsem se naprosto odmítnutý. Říkal jsem si, jestli jsem zbytečně nepromrhal rok svého života a ohromnou spoustu peněz, když jsem se zabýval touto knihou! Napadlo mě: *Nejdřív ten vydavatel, pak redaktori, a nyní mě kritizují i přátelé. Johne, probud' se! Proč si prostě nepřipustíš, že to nemá cenu a že jsi selhal?*

Kdybych se poddal myšlenkám, které mě napadaly po jeho poznámkách, nikdy bych svou druhou knihu nenapsal. I ta se jevila jako neúspěch. Vzpomínám si, jak jsem ji poslal dřívější učitelce z biblické školy. I ona ji ostře zkritizovala. Byl jsem totálně

na dně! Stálo mě to dva a půl roku života a ani jedna z mých knih nezískala pozitivní ohlas.

Kdybych začal naslouchat kritikám druhých lidí a poddal se svým vlastním myšlenkám o neúspěchu, bylo by hrozně snadné zabalit to a přestat psát. Nikdy bych nenapsal svou třetí knihu *Satanova návnada*.

Dalším důvodem, proč je možné opomíjet svůj Bohem daný dar a nevěnovat mu pozornost, je:

Strach z neúspěchu

Tento strach je velmi ironický: Očekáváme, že budeme neúspěšní ještě předtím, než vůbec začneme, takže abychom se ochránili, raději to ani nikdy nezkusíme! Napadá nás: *Proč to vůbec zkoušet, když to stejně nebude fungovat?* Kolik snů a vizí zemřelo jen kvůli strachu z neúspěchu? Je velice smutné, že mrháme dary, jež máme od Boha, stejným způsobem, jako to udělal onen líný otrok.

Můj přítel Myles Munroe napsal o tom, co přinese strach z neúspěchu, ve své knize *Maximizing Your Potencial* (*Maximalizujte svůj potenciál*) toto:

Hřbitov je nejbohatší místo na světě. Právě tam najdeme všechny nenaplněné sny a přání. Najdeme tam knihy, které nikdy nikdo nenapsal, písně, které nikdy nikdo nezapíval, vynálezy, o které se se světem nikdo nepodělil, léčbu, kterou nikdo neobjevil. A to vše jen kvůli tomu, že se někdo bál udělat první krok.¹⁸

Se svým přítelem Mylesem naprosto souhlasím. Proto důrazně radím: Nedopusťte, aby se dary, které máte od Boha, nezačaly ve vašem životě projevovat!

To, co prohlásím nyní, vás možná překvapí. Timotea si totiž všichni velice považujeme. Z Pavlových dopisů se však dozvídáme, že Timoteus se vydal stejným směrem, kterým šel líný otrok! Dar, který mu Bůh dal, ležel ladem a Timoteus mu nevěnoval pozornost. Naštěstí měl dobrého otce ve víře, který mu nedovolil, aby v tomto stavu setrval.

Ve svém druhém dopise, který Pavel napsal svému „synovi“, neplýtvá časem a jde okamžitě k jádru věci: „Z toho důvodu ti připomínám, abys *rozněcoval* Boží dar, který je v tobě...“ (2. Timoteovi 1,6) Slovo *rozněcovat* je řecký výraz *anazopureo*, jenž se vysvětluje jako „znovu rozdmýchat oheň“¹⁹. Řecko-anglický lexikon však tento výraz vysvětluje ještě podrobněji. Definuje jej takto: „způsobit, aby se něco znovu započalo, reaktivovat“²⁰. Boží dar byl v Timoteově životě neaktivní a bylo potřeba jej znovu nastartovat. Jak k této liknavosti došlo? Pavel to vysvětluje hned v dalším verši:

Neboť Bůh nám nedal ducha bázlivosti, nýbrž ducha moci
a lásky a rozvahy. (2. Timoteovi 1,7)

Řecké slovo pro bázlivost, strach je *deilia*, a nejpřesnější překlad zní „bojácnost, bázlivost“. Pavel zde říká: „Timoteji, dar, který jsi dostal od Boha, leží ladem kvůli duchovní *bázlivosti*.“ Ještě srozumitelněji bychom to mohli říct takto: „Timoteji, dar, který jsi dostal od Boha, je neaktivní a nefunguje kvůli duchu *ustrašenosti*.“

Tomuto slovu už velice dobře rozumíme. Ustrašenost znamená „nechat se odradit od činu kvůli strachu“. Důležitějším aspektem je však to, že prvotní příčinou ustrašenosti je *duch*. Je to duchovní síla, a pokud se strachem nejednáme na duchovní úrovni, jeho kořeny nikdy pořádně nezničíme.

MŮJ BOJ S BÁZLIVOSTÍ

Velice dobře vím, o čem mluvím, protože jsem s duchem bázlivosti zápasil mnoho let. Domníval jsem se, že je to slabost mé osobnosti. Během několika setkání na počátku devadesátých let minulého století jsem však zjistil, že jsem se ve svém úsudku hluboce mylil. Původním plánem byly jen čtyři dny setkání ve sboru v malém městečku. Nakonec z toho byl Boží pohyb, jenž trval tři týdny. Každý večer byla budova nacpaná k prasknutí a mnoho lidí přijalo spasení, uzdravení a vysvobození. Boží dar kázat byl v mém životě na maximu. Bylo to pozoruhodné. Lidé přijížděli z míst vzdálených i dvě stě kilometrů, jen aby se mohli zúčastnit večerní bohoslužby. Velmi dobře si vzpomínám, jak jsem během dne jednou přišel do svatyně, a připadalo mi, že se Boží přítomnost usadila v této budově.

Jeden večer během posledního týdne se však všechno rázem změnilo. Večer předtím někteří z vedoucích chval a uctívání kritizovali mou službu. To, co řekli, se mi doneslo od jednoho z vedoucích onoho sboru těsně před začátkem bohoslužby. Jejich poznámky byly zaujaté, nicméně neškodné. Jejich slova jsem však nedokázal pustit z hlavy. Místo abych se soustředil na nadcházející setkání, věnoval jsem pozornost kritice kázání, které jsem lidem předal včera večer. Pastor nesouhlasil s jejich názorem. Modlili jsme se spolu a vešli do svatyně přesně tak, jako už tolikrát předtím.

Ten večer bylo všechno suché, bez života. Snažil jsem se sloužit tak, jako ty dva týdny předtím, ale byl jsem zmatený. Nedokázal jsem udržet myšlenku a stát před lidmi na pódiu byl pro mě trest. Chtěl jsem utéct zadním východem! Měl jsem pocit, že jsem bezmocný, téměř jako puberták, který stojí v deváté třídě před tabulí a nedokáže pořádně předat svou prezentaci svým spolužákům. Boží pomazání bylo pryč. Boží přítomnost také. Bylo to příšerné. Ukončil jsem službu dřív a vrátil jsem se do svého pokoje.

Byl jsem opravdu rozčarovaný. Zlobil jsem se na Boha. *Proč mi nepomohl? Proč bylo toto setkání tak jiné? Proč jsem se cítil odmítnut? Říkal jsem si, že kázání i služba ten večer nestály za nic. Katastrofa. Zítřka večer už nikdo nepřijde. Já jsem vlastně ani nechtěl, aby zítřka někdo přišel.*

Šel jsem spát s nadějí, že to zítřka bude jiné.

Ráno jsem se vzbudil a cítil jsem ohromnou tíhu, depresi a odrazení. Snažil jsem se modlit, ale marně. Začal jsem si dělat obavy, že něco není v pořádku. Odpoledne jsem strávil tři hodiny v modlitbách. Celou tu dobu jsem bojoval s myšlenkami o neúspěchu. Vstal jsem, abych se rychle zbavil té tíže, a začal jsem se psychicky připravovat na blížící se setkání.

Ten večer bylo uctívání stejně „suché“ jako předešlý večer. Měl jsem pocit, že nemám co dát. Zase se mi chtělo utéct pryč zadními dveřmi. Jakmile mě pozvali na pódium, vstal jsem, přišel nahoru a několik minut jsem něco říkal. Měl jsem pocit, že jen tak plácám. Nedokázal jsem udržet myšlenku. V jednom okamžiku jsem zaslechl hlas, který mi říkal: „Proč jsi to řekl? Kam při svém kázání směřuješ? To je hrůza!“

V tu chvíli mi to došlo. Najednou jsem před šesti sty lidí vyhrkl: „Nevím, co je tady špatně, ale něco se tu děje. Už druhý večer. Mohli byste se prosím postavit a modlit se se mnou?“

Všichni jsme se modlili. Pak ke mně Bůh promluvil. Poprvé, co jsem Jeho hlas víc než dvacet čtyři hodin vůbec neslyšel. Připomenul mi, co napsal Pavel ve 2. Timoteovi 1,7 a řekl mi: „Synu, nechal ses zastrašit tímto uctíváním za tebou. Zlom moc ducha bázlivosti a říkej to, co ti dávám.“

Udělal jsem, co mi řekl, a okamžitě začalo proudit smělé kázání Božího Slova. Toto setkání bylo nejmocnější ze všech

jednadvaceti, která proběhla. Sedmdesát pět procent lidí přišlo dopředu a přiznalo, že i oni zápasí s bázlivostí a ustrašeností. Uličky byly plné lidí, kteří toužili po modlitbě za vysvobození.

O několik týdnů později mi volal pastor toho sboru a vyprávěl mi, jaký dopad mělo to setkání. Vedoucí, kteří o mně pronesli kritické poznámky, žili v nestydatém hříchu (cizoložství, smilstvo, opilství). Během několika týdnů vyšlo vše najevo. Všichni kromě jednoho odešli z církve. Pastor mi popisoval, že nikdy předtím nebyl jeho tým chval a uctívání tak efektivní a tolik v jednotě jako po této události. Došlo ke změně života lidí i celé služby.

Pro mě to znamenalo konec dlouhé doby, kdy jsem zápasil s depresí. Zažil jsem několik setkání, kdy jsem se snažil kázat, ale můj dar, který jsem dostal od Boha, byl neaktivní. To už nyní bylo pryč! Nejdůležitější pro mě bylo zjištění, že s duchem bázlivosti se musí jednat přímo. Musíte k němu promluvit, stejně jako Ježíš promluvil Boží Slovo k ďáblu, když byl pokoušen na poušti. Ježíš neprosil Boha, aby mu s těmito útoky pomohl. Jednal přímo s ďáblem. Přímou a cíleně. A jednal s ním On sám.

NÁHRADA ELIJÁŠE

Přečtěte si 1. Královskou 17–19. Zde uvidíme situaci podobnou té mojí, kdy je Eliáš zastrašován královnou Jezábel.

Tento velký prorok s ohromnou smělostí konfrontoval izraelský národ na hoře Karmel. Stála proti němu opozice osmi set padesáti falešných proroků, král Achab i královští úředníci. Před zraky celého národa odpověděl Bůh na Eliášovu modlitbu a seslal mocný oheň. Eliáš lidu dokonce nařídil, aby popravili všechny falešné proroky. Ve svém obdarování jednal s velikou mocí! Pak se modlil a skončilo tří a půlleté období sucha. Aby toho nebylo málo, předběhl královské spřežení!!! A to vše se stalo během jediného dne! Úžasný den ve službě, no ne?

Dříve než zapadlo slunce, doslechla se o tom, co se stalo, Jezábel. Skutečná bitva teprve začala:

Jezábel poslala k Elijášovi posla se slovy: „Tak ať mi učiní bohové, a ještě přidají, jestliže zítra touto dobou neučiním tvou duši podobnou duši jednoho z nich.“

(1. Královská 19,2)

Než se vyjádřím k Jezábelině výhružce, rád bych řekl, že duchové jsou jako surfaři. Surfaři potřebují vlnu, na které se vezou. Duchové potřebují slova, na kterých by se vezli. V Bibli čteme: „Žádný nástroj vytvořený proti tobě neuspěje a každý jazyk, který povstane proti tobě na soudu, usvědčíš z viny (*umlčíš* – dosl. překlad z angličtiny; pozn. překladatele). Toto je dědictví Hospodinových otroků...“ (Izajáš 54,17) Všimněte si, že máme umlčet každý jazyk, který povstane proti nám. To je naše práce, ne Boží. Ježíš nepožádal Boha, aby ďábla na poušti umlčel. Ani my Jej o to nemáme žádat, když čelíme útokům.

Je zřejmé, že Jezábelina slova s sebou nesla ohromného ducha vystrašenosti. Jakmile se donesla k Elijášovi, zareagoval takto: „Když to uviděl, vstal a šel, aby zachránil svou duši...“ (1. Královská 19,3)

Tento muž, který konfrontoval celý národ, falešné proroky i krále, nyní prchá. Prošel celou zemi, šel na vzdálenost jednoho dne do pouště a tam si sedl pod strom a modlil se, aby zemřel.

Je to tentýž muž? Co se tu děje? Je zřejmé, že je zmatený, v depresi, bez naděje a ztratil vizi. Takové jsou příznaky ducha bázlivosti. Je smutné, že se většina lidí snaží jednat s příznaky, místo aby jednala přímo s duchem, který stojí za nimi.

V nevědomosti jsem také celá léta jednal a bojoval s příznaky. Až ten večer mi Bůh odhalil cesty tohoto zlého ducha. Ve svém daru jsem se jen motal a nedokázal jsem přijít na to, proč.

Elijáš to vzdal, proto poslal Bůh sklíčeného proroka na cestu. Objevil se mu anděl a dal mu pokrm na dlouhou čtyřicetidenní cestu na horu Sinaj. Jakmile tam dorazil, první věc, na kterou se ho Bůh zeptal, byla: „Co ty tady, Elijáši?“ (1. Královská 19,9)

Cože? No počkat! Bůh dal pokyn andělovi, aby mu dal pokrm na tuto cestu, takže tam Elijáš šel. Když tam došel, tak se ho Bůh ptá, co tam dělá? Není Bůh schizofrenik?

Ne, není. Musíme si uvědomit jednu věc. Jestliže nás přemůže bázlivost, častokrát nás Bůh pošle na nějaké neutrální místo, aby nám tam sloužil, protože nás miluje. Já jsem netušil, co se během těch setkání dělo, ale jsem si jistý, že Elijáš věděl, která bije. On věděl, jak se opozici postavit se smělostí. Této královny se však bál.

Teď mě však zajímá, co se opravdu skrývalo za Boží otázkou? Bůh se ptal, proč se Elijáš nepostavil i královně, neboť ona byla tou, kdo stál za veškerým zlem. Bylo potřeba ji zastavit. Elijáš však místo toho utekl.

Raději, než by odpověděl na otázku, která se skrývala za Božím dotazem, změnil Elijáš téma a začal si stěžovat, že je jediný, kdo zůstal věrný Bohu a kdo Mu slouží. Klasický scénář sebelítosti:

Odpověděl: Velmi jsem horlil pro Hospodina, Boha zástupů, protože synové Izraele opustili tvou smlouvu, zbořili tvé oltáře a tvé proroky zabili mečem. Zůstal jsem já sám a také mně usilují o život, aby mi jej vzali. (1. Královská 19,10)

Bůh jeho odpověď naprosto ignoroval a znovu mu položil tutéž otázku: „Co ty tady, Elijáši?“ (1. Královská 19,13) Opět mu Elijáš začíná vyprávět svůj sebelítostný příběh (viz verš 14). Vzdal to a nechtěl jednat se zlem, jež stálo za vším tím zlým.

Bůh znovu ignoroval jeho bědování a dal mu velice překvapivý příkaz:

Hospodin mu řekl: Jdi, vrať se svou cestou do damašské pustiny. A až tam přijdeš, pomaz Chazaela za krále nad Aramem, Jehúa, syna Nimšího, pomaz za krále nad Izraelem a Elišu, syna Šáfatova z Ábel-mechóly, *pomaz za proroka místo sebe.* (1. Královská 19,15-16)

Všimli jste si těch posledních slov: „pomaz za proroka místo sebe“? Bůh nahrazuje Elijáše, protože se Elijáš poddal bázlivosti a podlehl jí. Budeme-li pokračovat v četbě 1. Královské dál, zjistíme, že další čtyři roky strávil Elijáš tím, že vychovával svého nástupce. Ještě jedna věc je šokující: Elijáš nepomazal Chazaela ani Jehúa. Musel to udělat až jeho nástupce.

Eliša se nenechal zastrašit vůbec nikým a vůbec ničím. Byl smělý a rázný a necouvl před ničím. Bůh o něm řekl: „I stane se, že kdo unikne před mečem Chazaelovým, toho usmrtí Jehú, a kdo unikne před mečem Jehúovým, toho usmrtí Eliša!“ (1. Královská 19,17) Díky Jehúovi a Elišovi byla zkažená dynastie Achaba a Jezábel svržena. Jsem přesvědčen, že to byl původně Elijášův úkol, ale kvůli bázlivosti se jeho osud změnil.

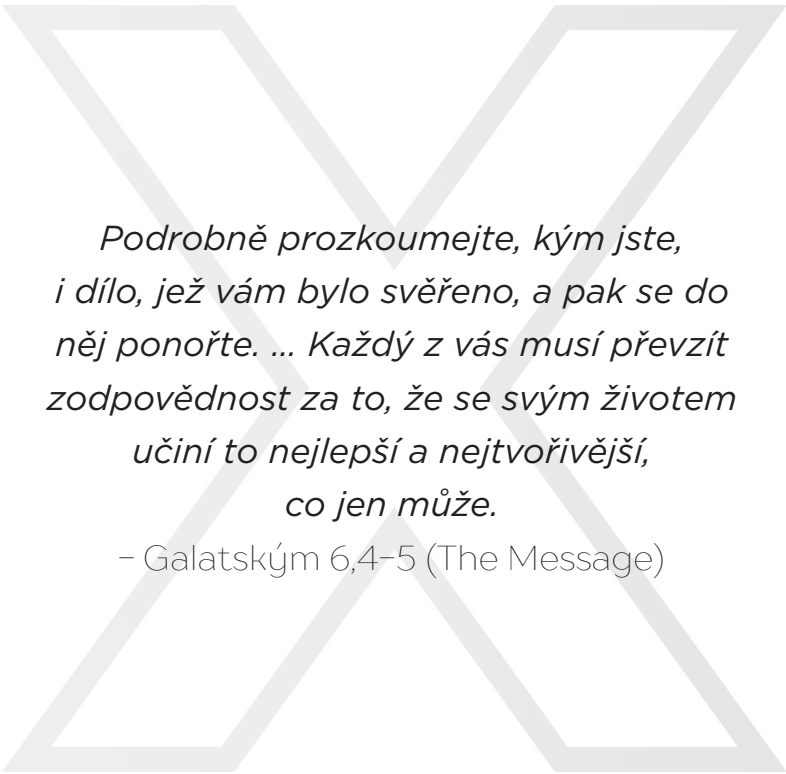
Můžeme s jistotou říct, že Elijáš narozdíl od líného otroka znal Boží charakter. Nicméně nám jeho příběh jasně ukazuje, co může strach a bázlivost způsobit s obdarováním a povoláním člověka.

Je velice důležité, abychom se rozhodli, že tváří v tvář strachu a bázlivosti neustoupíme. Bůh se za nás postaví, když vyjdeme vstříc a vzepřeme se této moci. Je možné ji porazit, ale musíme na ni zaútočit přímo Božím Slovem a Božími zaslíbeními.

Opět opakuji: Bůh je s vámi! Věří vám. Touží po tom, abyste vzkvétali v darech, které do vašeho života dal. Necouvejte. Nedovolte ničemu a nikomu, aby vás odradil od vaší mise a od vašeho osudu a cíle.

ZAMYŠLENÍ

1. Strach je zlodějem mnoha snů. Je podvodný, lstivě získá nadvládu, a pokud se s ním nejedná správně, změní váš osud. Snažil se strach změnit váš směr? Jak?
2. Timoteus byl varován, aby nezanedbával svůj dar. Proč je nebezpečné zanedbávat svůj dar? Který z důvodů pro zanedbávání daru, jež jsem uvedl, se vás týkal nejvíce? Proč?
3. Bázlivost a zastrašení je duch. Setkali jste se s ním už někdy? Jak? Jak se s ním má jednat? Jak jej můžeme porazit?

*Podrobně prozkoumejte, kým jste,
i dílo, jež vám bylo svěřeno, a pak se do
něj ponořte. ... Každý z vás musí převzít
zodpovědnost za to, že se svým životem
učiní to nejlepší a nejtvůřivější,
co jen může.*

- Galatským 6,4-5 (The Message)

14

Objevte své dary a rozvíjejte je

Nyní se dostáváme k tomu, jak dary, jež nám Bůh dal, objevit a rozvíjet. Již jsem zmínil dřív, že nemám v plánu mluvit o tom, jak objevit a rozvíjet přirozené talenty a schopnosti. S trochou tréninku a cviku se může téměř každý stát dobrý skoro ve všem.

Má rodina by se mnou ohledně tohoto prohlášení nesouhlasila v oblasti zpěvu. A asi mají pravdu. Uvedu reálný příklad: Kdybych cvičil na hudební nástroj deset tisíc hodin, asi bych se posunul od příšerného muzikanta k průměrnému muzikantovi. Díky času a úsilí, které bych hraní na hudební nástroj věnoval, bylo by docela příjemné poslouchat mě, jak hraju na klavír či kytaru. Navzdory všemu tomu pilnému cvičení by to však stále nebylo ono *charisma*, které bych mohl využít k šíření Božího království.

BOŽÍ ZAPOJENÍ

V první části této kapitoly se zaměříme na Pavlova slova, ve kterých nám říká, že máme „podrobně prozkoumat, kým jsme, i dílo, jež nám bylo svěřeno“. Neexistuje správný postup, jak objevit své povolání a s ním příslušná obdarování. Přestože existuje mnoho různých materiálů a způsobů, jak zjistit, v čem je člověk dobrý, když přijde řeč na to věčné, potřebujeme pomoc našeho Stvořitele, abychom objevili své *povolání* a *charismata*.

Jsou chvíle, kdy je snadné rozpoznat Boží vedení při objevování darů. Bylo tomu tak, když ke mně promluvil a řekl mi, že mám začít psát knihy. Já sám od sebe bych se nikdy o psaní nepokoušel, kdybych to nepřijal tenkrát v létě ráno v roce 1991 na modlitbách. K psaní by mě nedonutila žádná kniha ani kurz. Nikdy bych se do toho nepustil. Podobným příkladem je král David. Nikdy by o sobě nezjistil, že je bojovník, kdyby nemusel ochránit své stádo před lvem a medvědem. Potom vyvstala potřeba, aby přišel někdo, kdo by vysvobodil Izrael z moci Pelištejců. Pro Davida představovaly tyto předchozí hroživé šelmy odrazový můstek k boji s Goliášem, protože ostatní Izraelci utekli a schovali se. Bůh dal Davidovi objevit svá obdarování díky potřebám, jež se kolem něj objevily.

Vezměte si například Gedeona. S ním to bylo podobné jako se mnou. Bůh jej musel několikrát přesvědčovat, že je opravdu povolán stát se bojovníkem. Bylo zapotřebí několika roun.

Začneme tedy od začátku. Je naprosto nezbytné, abyste při odhalování svých charismat hledali Boží vedení a věřili, že vám pomůže ve vašem úsilí najít je. V Bibli se píše, že se Bůh odměňuje těm, kdo Jej pilně hledají ve víře. Nepíše se tam, že odměňuje ty, kteří Jej hledají lehkovážně v pochybách (autorova parafráze Židům 11,6). V souladu s tímto tvrzením je i Ježíšův výrok:

Žádejte, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo žádá, dostává, a kdo hledá, nalézá, a tomu, kdo tluče, bude otevřeno.
(Matouš 7,7-8)

Musíme horlivě toužit svá *charismata* objevit. Mám naději, že ve vás tato kniha zapálila touhu odhalit svá obdarování a začít je používat. Ta vám nedovolí prosit, hledat a tlouct jen nonšalantně. Spíš budete vytrvalí přesně tak, jak o tom Ježíš mluví. Není to tak, že by před vámi Bůh něco skrýval a nechtěl vám to dát. Chce však, aby ve vás nejprve vyrašila horlivost pro to, o co žádáte.

Když jsem byl na střední škole, toužil jsem po profesionálním dalekohledu, protože jsem měl moc rád astronomii a chtěl jsem studovat noční oblohu. Dobrý dalekohled jsem si finančně nemohl dovolit, ale pořád dokola jsem četl knihy a časopisy o astronomii. Půjčil jsem si čtyři nebo pět knih z knihovny a ve svém volném čase jsem je neustále znovu pročítal. Některé mnohokrát. Poté jsem je vrátil a půjčil si další. Tím však má touha po dalekohledu ještě vzrostla.

Nakonec mě má touha po vysněném dalekohledu přivedla na velice neobvyklou myšlenku, jak na něj získat peníze. Během letních prázdnin jsem pracoval jako instruktor tenisu pro náš tenisový a plavecký klub. Sehnal jsem si povolení klubu k tomu, abych mohl během podzimu poskytovat soukromé hodiny tenisu. Kdyby to klaplo, tak bych získal dost peněz na svůj dalekohled. A představte si, že to klaplo! Věřte mi, nikdy jsem si svého dalekohledu nepřestal vážit. Kdyby mi jej dal někdo předtím, než byla má touha tak neskutečně velká, asi by mě po počátečním nadšení omrzelo.

Bůh nemá problémy se sluchem. On před námi nic neskrývá. Touží však potom, abychom dary, jež nám dá k budování Božího království, nebrali na lehkou váhu, abychom je nebrali za samozřejmost. Vaše touha a horlivost musí být větší než jakékoli protivenství, se kterým se setkáte, zatímco jdete za svým snem. Ať tedy vaše touha roste. Pak vás povede k tomu, že budete horlivě usilovat poznat svá *charismata* a obdarování a objevit je.

Dále si musíme uvědomit, že neexistuje nějaký předepsaný způsob, kterým by nám Bůh odpověděl. U každého dítěte je to jiné. Je zarážející, že neustále mluvíme o „osobním vztahu s Bohem“, ale jakmile dojde řeč na oblast obdarování a charismat a naslouchání Bohu, abychom je objevili, chceme nějaký postup. Bůh chce, aby i toto bylo osobní. Chce, aby to bylo něčím zvláštním mezi námi a Jím. Neodpoví všem svým vzácným dětem stejným

způsobem. Proto nám Ježíš říká, že máme prosit, hledat a tlouct. Je zde jakési „hledání“ Boží vůle, které je pro nás ve skutečnosti velmi přínosné.

Během svého hledání bychom měli sami sobě i druhým lidem pokládat různé otázky. Je to součástí celého procesu. Nesnažíme se najít lidskou moudrost, ale uslyšet Boží hlas v hlase těch, se kterými budeme mluvit.

Je velmi důležité vědět, s kým máme mluvit. Musíme si najít lidi, kteří nás povzbudí, ale přesto se nebudou obávat říct nám pravdu. Moc rád bych řekl, že takových lidí je spousta. Je jich však pomálu. Znímám mnoho lidí, kteří, když za nimi zajdu, mi vždy řeknou, co chci slyšet. Pak znám lidi, kteří jsou pesimisté, kritizují, všechno vidí negativně. Chybí jim vize. Oběma těmito skupinám je potřeba se vyhnout. Najděte si člověka, který má víru a je vyzrálý a moudrý. Najděte si otce či matku ve víře, nebo někoho moudrého, kdo po této cestě jde déle než vy a poučil se z chyb, které učinil.

Je velmi důležité, aby lidé, kterým se rozhodnete důvěřovat, nebyli neteční nebo cyničtí. Tyto nedůvěřivé postoje rostou v lidech, kteří skrývají urážku. Hledejte člověka, jenž nemá problém rychle odpustit. Někoho, kdo nezatvrdne v rutinním náboženství, ale jde s dobou a následuje čerstvé vanutí Božího Ducha. A nejdůležitější je, aby tento člověk viděl věci kolem sebe z pohledu věčnosti. Až takového člověka najdete, udělejte všechno proto, abyste si tento vztah udrželi a střežili jej jako poklad.

Je mnoho lidí, kteří jsou moudří v očích světa, ale nemají pohled věčnosti. Jejich radě se dá důvěřovat jen do určité míry. Buďte velice opatrní, když jim nasloucháte. Vždy si jejich rady proveďte filtrem Božího Slova a modlitby.

Rodiče, partneři i pastoři mají na srdci většinou vaše dobro a obvykle vám dají dobrou radu, i když i v těchto případech existují výjimky. Když jsem byl mladý, řekl jsem o svém snu jít do kazatelské služby tátovi. Jeho generace se řídila heslem „Hrajme na jistotu“ (což je kámen úrazu pro život víry). Táta mi tenkrát řekl: „Synu, v tom není žádná jistota.“ Navrhl mi studium inženýrství, protože jsem byl výborný v matematice a přírodních vědách. I on sám byl víc než čtyřicet let inženýrský technik. Byla to bezpečná volba. Jistota v zaměstnání. Vůbec mi nedošlo, že jsem se uvázal k šesti letům utrpení na vysoké škole! I když jsem byl v těchto předmětech talentovaný, bylo to utrpení, protože to nebylo Boží povolání, které v mém životě bylo.

Mé první zaměstnání byla práce technika pro IBM. Jednoho dne si mě šéf zavolal do kanceláře a řekl mi: „Pane Bevere, co vy vůbec pohledáváte v technické sféře? Vy jste člověk stvořený pro lidi; měl byste pracovat někde, kde je potřebná komunikace a vztah s lidmi.“ I známí služebníci mě na mnoha setkáních brali stranou a říkali mi, že na mém životě vidí Boží povolání kázat evangelium.

Když jsem se osamotě modlil, Bůh mi neustále kladl na srdce službu, i když jsem s ní nechtěl mít nic do činění. Všichni kazatelé, se kterými jsem se kdy setkal, byli divní. Přesto bylo mé srdce vůči Stvořiteli citlivé. Předtím, než jsem byl spasen, jsem asi týden chodil do katolického semináře. Opravdu jsem vnímal, že jsem povoláný do služby Bohu. Vyděsilo mě však, že jako katolík se nikdy nebudu moct oženit.

Pořád dokola se mi však vracelo toto potvrzení. Nakonec jsem dal radu svého táty stranou. Velice jsem si táty vážil, což se Bohu líbilo, ale věděl jsem, že když jsem šel studovat techniku, a nakonec jsem v této oblasti i začal pracovat, bylo to celé špatně. Protože jsem se Boha neustále vyptával na Jeho směr a hledal jsem svou cestu, nedovolil, abych šel špatným směrem, přestože

to se mnou můj vlastní táta myslel dobře. Bůh mi svou vůli sdělil zcela jasně.

Už rok a půl ve mně hořela horlivá touha vědět, co dělat, než jsem si to ujasnil. Měl jsem za sebou tři čtvrtiny studia na technice. Rozhodl jsem se studium dokončit a věnovat se službě Bohu, jakmile absolvuji. Bylo to dobré rozhodnutí, protože jsem se tam naučil strategiím, kterým by mě biblická škola nenaučila. *Bůh si použije všechno k tomu, aby nás vyučil a připravil!*

Dalším důležitým předpokladem k objevení svých darů je, být zasazen ve zdravé místní církvi. V Bibli se píše: „Jsou *zasazeni* v domě Hospodinově, *květou* na nádvořích našeho Boha.“ (Žalm 92,14) Pokud zasadíte semínko bavlníku, nevyrostou vám ze země dýně. Půda je zdravá místní církev. Když jste odevzdání, vaše Bohem daná obdarování se v ní budou projevovat. Nezáleží na tom, zda jste povolání do světa obchodu, sféry vzdělání, státní správy, sportu či jinam. Budete zkrátka kvést. To je Boží zákon.

OTÁZKY, KTERÉ MÁTE POKLÁDAT SOBĚ I MOUDRÝM PŘÁTELŮM

Zaměřme se nyní na otázky, které máte pokládat jak sami sobě, tak svým moudrým přátelům. Správné otázky z úst správných lidí mohou pomoci při odhalování toho, k čemu jste obdarování. Uvedu několik příkladů.

V čem jste přirozeně dobří?

Toto je dobrý začátek. Možná že máte talent na čísla, dovedete krásně vyjádřit myšlenky a seskládat věty, postavit různé věci, vytvořit příběh na videu, navrhovat oblečení či něco zorganizovat. Možná jste sportovně zdatní, máte mimořádně vyvinutý čich či smysl pro detail. Ať je to cokoli, je důležité uvědomit si své silné stránky.

Pokud dokážete udržet melodii a toužíte vést lidi do Boží přítomnosti, mohl by to být náznak toho, že jste povolání k uctívání nebo do služby, která má nějaké spojení s hudbou. Totéž platí, pokud vás zajímá lidské tělo a fascinuje vás medicína. Určitě byste se měli Boha ptát, zda jste povolání do zdravotnictví. Seznam příkladů nemá konce.

Tato vodítka by však neměla mít konečné slovo. Já jsem byl velmi dobrý tenista. Začínal jsem ve škole v týmu, který hrál NCAA divizi I. Hrál jsem na turnajích USTA i v Davis Cupu pro juniory. Už jsem říkal, že jsem tři roky profesionálně vyučoval tenis a vyhrál jsem turnaj pro střední školy v Západní Virginii. Při modlitbách jsem však věděl, že profesionální tenis není mé povolání.

Na druhé straně mám přítele, Aarona Badeleyho, který je skvělým golfistou a účastní se PGA turnajů. V roce 2004, což byl jeho druhý rok v PGA, bojoval. (Sotva se kvalifikoval, aby mohl hrát v roce 2005, protože skončil až na 124. místě.) Ke konci tohoto těžkého roku hrál jeden turnaj. Byl ubytovaný u nás. Bohužel minul výseč. Společně jsme letěli do Las Vegas, kde jsem měl kázat na jedné konferenci. Během tohoto setkání k němu Bůh čtyřikrát promluvil: „Nepovolal jsem tě do služby; povolal jsem tě ke golfu.“

Aaron bojoval s myšlenkou, že přestane hrát golf, protože chtěl dělat to, co jsem dělal já. Chtěl cestovat a kázat na konferencích a ve sborech na půl úvazku a částečně také hrát golf. Ten večer se v srdci pevně rozhodl, že se bude plně věnovat svému povolání a obdarování. Během několika let byl šestnáctý na světovém žebříčku golfistů, a nakonec vyhrál čtyři turnaje PGA a turnaj Australian Masters. Hraje už patnáct let a pokračuje pořád dál. Má velký vliv na lidi a měl příležitost sloužit evangeliem mnoha lidem, kteří by do dveří církve nikdy nevkročili.

Mám jednoho přítele, pastora. Jmenuje se Al. Před mnoha lety byl v jeho sboru jeden muž, který velmi rád vyučoval z Bible a byl v tom velice dobrý. Chtěl se stát učitelem – pastorem. Byl také velice nadaný a uměl opravovat auta. V jiné části města v jedné velké církvi mu přislíbili pozici učitele. Pozval svého pastora Ala na oběd, kde mu to oznámil. Al je moudrý a odpověděl mu takto: „Modlil jsem se za tebe. Myslím, že nemáš vyučovat Bibli na celý úvazek. Jsi neuvěřitelně nadaný a dokážeš divy, když opravuješ auta.“

Neposlechl radu svého pastora a odešel do toho druhého sboru.

O rok později byl na tom mizerně. Pozici učitele mu stále ještě oficiálně nenabídli. V jeho manželství to šlo z kopce. Měl finanční problémy. Jednou v neděli ve sboru k němu Bůh promluvil: „Nikdy jsem tě nepovolal, abys byl pastorem, ale mechanikem, který ve svém místním sboru vyučuje Bibli.“

Vrátil se za pastorem Alem a činil pokání z toho, že neposlechl jeho radu. Vrátil se i do své domovské církve. Zaměřil se na svou práci opravárenství aut.

Jednou večer mu Bůh dal sen, jak k autu připojuje počítač, aby diagnostikoval, v čem je v motoru problém. Jeho kamarád to uměl s počítači. Spolu sestavili zařízení na počítačovou diagnostiku závad motorů. Tato metoda dokázala najít problém v motoru čtyřikrát rychleji než ostatní běžně používané metody. Za nějakou dobu otevřel autoservisy po celé Severní Karolíně. Později pak přišel za pastorem Alem, smál se a oznámil mu: „Jsem povoláný opravovat auta!“

Co vás nabíjí?

Jednou mě asistentka požádala, abych si zapisoval „hladiny energie“ během klasického rutinního týdne. Zpracovala následující

bodování. Úkoly, které ze mě energii vysávaly, ohodnotila -2. Ty, které mě stály jen minuty energie, obodovala -1. Činnosti, které mi energii dodávaly, ale jen v malé míře, ohodnotila +1 a ty, jež mě nabíjely, +2.

Měl jsem několik činností jako například porady, cesty, papírování, balení věcí před cestou a tak dále, jež dostaly -2 či -1. Několik úkolů získalo +1, ale jen dvě věci, které jsem mohl opravdu upřímně ohodnotit +2, byly kázání a psaní knih. Výsledek mě opravdu překvapil.

Později po tomto malém „průzkumu“ jsem si uvědomil, že mnohokrát když píšu, nemám vůbec ponětí o čase. Stává se mi, že začnu psát brzy ráno a vůbec si nevšimnu, že už je odpoledne. Obvykle jsem po tak dlouhém psaní mentálně velice vyčerpaný, ale na druhou stranu také nabitý energií.

Totéž se děje, když kážu. Kdysi dávno, když jsem nemusel dodržovat nějaký časový rozvrh, kázal jsem často i déle než dvě hodiny. Mně to připadalo jako třicet minut, ale nevím, co si říkali mí posluchači!

Sledoval jsem našeho syna Aleca, který je velmi tvůrčí, jak hodiny tráví při práci na různých inovativních projektech a vůbec neví, jak čas ubíhá. V tvůrčí činnosti je opravdu vynikající. Sledoval jsem Lisu, jak se po setkáních hodiny věnuje ženám a úplně ztrácí pojem o čase. Podobné rozhovory jí dodávají energii a nabíjí ji.

Byly dny, kdy Albert Einstein pracoval celé hodiny. Když byl fyzicky vyčerpaný, položil si na klín plechovou nádobu. Jakmile začal usínat, nádoba sklouzla a spadla na podlahu s velkým řinčením, což jej probudilo. Pak se vrátil k práci.

Tohle je docela snadný způsob, jak odhalit povolání člověka: Vaše skutečné obdarování vám bude dodávat energii, i když vás dlouhé a náročné úkoly při jeho naplňování mentálně či fyzicky unaví. Těm, kdo vskutku objevili své skutečné obdarování, pak hodiny tréninku, cvičení, závodění či práce připadají jako minutky. A tak se sami sebe zeptejte: „Co mě nabíjí? Co mi dodává energii? Díky čemu znovu a znovu ztrácím ponětí o čase?“

Vaše odpověď bude dobrým ukazatelem oblasti, ve které se skrývá vaše obdarování.

Co vás přitahuje?

Co upoutá vaši pozornost? Co způsobí, že najednou ožijete? Máte pocit, že vám srdce přetéká, když zpíváte? Zpíváte si i ve chvíli, kdy nikdo jiný nezpívá? Víím, že když zpívám já, je to pro mě hrozná dřina a velice rychle mě to vyčerpává. Nemohl bych sedět v místnosti s jinými lidmi a skládat s nimi hudbu. Vůbec mě to nezajímá. Zním ale lidi, kteří to milují.

Jaké časopisy vás zajímají? Jaká videa na YouTube vás nadchnou? U čeho se zastavíte, když si listujete Pinterestem? Jaké předměty jste ve škole měli rádi? K jakým knihám vás to v knihkupectví nebo knihovně přitahuje?

A snad ta nejdůležitější otázka: K čemu by vás to táhlo, i kdybyste za to nikdy nedostali zapláceno? Většina profesionálních sportovců by svůj sport dělala dál, i kdyby nedostávala plat. Táta si ke mně vždy v sobotu ráno sedl a vyprávěl mi, jak funguje parní stroj. Nebo nějaký jiný stroj. Vzpomínám si, jak mi jednou víc než hodinu kreslil bojler a vysvětloval mi, jak funguje. Mě to šíleně nudilo. Už tenkrát mi mělo dojít, že nejsem povolán k technice! Svěho tátu jsem ale měl moc rád a nikdy jsem mu nedokázal říct, že mě to vůbec nebaví a nezajímá. Učinil jsem obrovskou chybu, že jsem se vydal na technickou dráhu, abych si zabezpečil finanční jistotu. Neudělejte podobnou chybu!

Je tolik lidí, kteří jsou v práci nešťastní. To, co dělají, dělají z jediného důvodu. Aby si zajistili výplatu.

Již jsem mluvil o okamžiku, kdy mi před mnoha lety řekla manželka našeho pastora, že si mě nemohou dovolit zaplatit. Odpověděl jsem jim: „Ale můžete!“ Byl jsem ochoten jít platově dolů, protože mě tento druh služby přitahoval. Jakmile jsem začal sloužit, připadalo mi pracovat pro našeho pastora sedmdesát hodin týdně jako hračka. Mnohokrát jsem Lise říkal, že bych měl svým pastorům platit za to, že mi dovolili jim sloužit, místo aby oni platili mě.

Nejsem si jistý, jestli mám následující řádky napsat, protože tím riskuju, že si pomyslíte, že se vychloubám. Mám naději, že se rozhodnete věřit, že mým motivem je jen a pouze pomoci druhým lidem. Když jsme zakládali naši službu, rozhodli jsme se s Lisou, že veškerý honorář za mé knihy půjde na účet služby Messenger International. Nyní mám za sebou víc než dvacet knih. Na každou je potřeba čtyři sta až čtyři sta padesát hodin k sepsání a úpravám. To znamená, že jsem do psaní knih investoval téměř devět tisíc hodin. To je víc než tři roky za předpokladu, že člověk píše osm hodin denně včetně víkendů. V podstatě jsem za ty tři roky nedostal zaplacen. Dělán to, protože je to mé obdarování, díky kterému se naplňuje mé povolání.

Upřímně mohu říct, že kdybych si měl vybrat mezi psaním knih a prací technického inženýra, za kterou bych dostával dvě stě tisíc dolarů ročně, nikdy bych neměnil. Z toho důvodu apoštol Pavel napsal:

Je mi svěřeno správcovství evangelia ať už jsem zaplacen či nikoli. Co je mi tedy odměnou? To, že neustále vkládám evangelium do srdce lidí dobrovolně, zdarma a netrvám na svém právu být finančně podporován.

(1. Korintským 9,17-18, The Passion Translation)

Ke komu vás to přitahuje?

Když si uvědomíte, ke komu vás to přitahuje, odhalí to také mnoho o vašem povolání a obdarování. Určení lidé dokážou probudit a odemknout vaše obdarování. Najděte si svůj „kmen“. Lidi, kteří mají podobné obdarování a povolání jako vy. Budou velmi užiteční a pomohou vám pochopit, kým jste a jak vás Bůh obdaroval. Vaši „soukmenovci“ by měli být lidé, kteří vás přijímají a rozumí vám.

Mám moc rád posezení s jinými služebníky, kdy si povídáme o dobrodružstvích a výzvách služby, ale také o Božím Slovu. Moc rád mám také setkání s podnikateli a lidmi ze světa obchodu. Toto jsou oblasti v mém životě, kterým rozumím.

Řídit křesťanskou službu je velmi podobné podnikání. Museli se z nás stát podnikatelé. Když jsme byli mladí, nenašli jsme podobnou službu, která by dělala to, co jsme chtěli dělat my. Nenašli jsme nikoho, podle koho bychom se mohli řídit. Museli jsme si prošlapat svou vlastní cestu. Proto mi podnikatelé ze světa vždy pomohli. Vnukli mi nějaký nápad, který nám pomohl, abychom mohli dělat to, k čemu jsme povolání, mnohem efektivněji.

Jestliže máte rádi designování vnitřních prostor, budete se cítit velmi dobře obklopeni dalšími designéry. Jste-li lékař, bude vás naplňovat konverzace s jinými lékaři. Pokud jste hudebník, jiní hudebníci vám pomohou rozdmýchat váš dar, vaše obdarování.

Opět zdůrazňuji, že je důležité mít na paměti, že žádná z těchto otázek nemůže stát osamoceně a musí být doplněna osobním časem hledání Boha a toho, co pro vás konkrétně má On sám. Kdybych tenkrát naslouchal většině služebníků, kteří do mého života promlouvali, vybral bych si nějaké město a založil bych tam sbor, kde bych se stal pastorem. Jen velice málo lidí dokázalo spatřit jedinečné povolání a obdarování, které jsme ve svém životě s Lisou měli. Na druhé straně jsme se setkali s několika

lidmi, kteří byli moudří a pomohli nám najít směr, který jsme ve svém srdci vnímali.

ROZVÍJEJTE SVŮJ DAR

Nyní svou pozornost obrátíme k druhé polovině našeho úvodního verše. „Každý z vás musí převzít zodpovědnost za to, že se svým životem učiní to nejlepší a nejtvořivější, co jen může.“ (Galatským 6,5, The Message) Bůh nám všem dal potenciál budovat svůj život, což pomáhá budovat Jeho Království. Přejde však okamžik, kdy všichni budeme muset čelit zjištění, že pouze mít nějaký potenciál nestačí. Musíme jej realizovat.

Nebylo by smutné, kdybychom na konci života věděli, že je toho stále mnohem víc, čím jsme do Božího království mohli přispět? U soudné stolice by byla bolest nesnesitelná, kdybychom zjistili, čím vším jsme mohli být, anebo mnohem hůř, kolik lidí jsme vůbec nezasáhli, protože jsme zanedbali rozvíjení toho, co nám Bůh svěřil.

Rozhodněte se v této chvíli, že se zcela vydáte, že zemřete prázdní a nebude nic, co byste nestihli, co byste nevydali. Že „rozlijete“ vše, co je ve vás, abyste byli úplně prázdní. Svět potřebuje to, co máte – vaše Bohem daná obdarování.

Zajímavý pohled na naše Bohem dané dary se nachází v Přísloví 18,16:

Dar člověku otevře dveře, povede ho před vysoko postavené.

Váš dar vám „otevře dveře“ a přivede vás k „důležitým lidem“. „Otevřít dveře“ znamená „vytvořit místo, prostor“. Tento „prostor“, o kterém se zde píše, má dvě části. Zaprvé vám váš dar vytvoří prostor, abyste mohli naplnit svůj potenciál. Stane se mostem mezi místem, *kde právě jste*, a místem, *kde byste mohli*

být. Zadruhé vám váš dar učiní prostor být povýšen do nové úrovně vašeho osudu. Pamatujte na to, že s každým povýšením se vyžaduje také vyšší standard dovedností. I Šalomoun napsal:

Vidíš člověka zběhlého v jeho práci? Bude sloužit králům,
nebude sloužit obyčejným lidem. (Příslaví 22,29)

Jsi-li jedinečně obdarovaný v tom, co činíš, povstaneš
a budeš povýšen. Nikdo tě nebude moct zadržet.
(Příslaví 22,29, The Passion Translation)

Vzpomeňme si na Davida. V 1. Samuelově 16 čteme o tom, jak je král Saul trápen zlým duchem, protože od něj Duch Boží odstoupil. Saul zoufale potřebuje úlevu, a proto svým služebníkům nařídil, aby vyhledali zručného hudebníka a přivedli jej k němu.

Jeden mladičkový služebník mu řekl: „Hle, viděl jsem syna Jišaje Betlémského, který je schopný hrát (hraje velice *zručně* – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele).“ (1. Samuelova 16,18) David nebyl jen *obdarovaný* hudebník, byl také *zručný*. Díky čemu byl *zručný*? Svůj dar poctivě rozvíjel, a to mu otevřelo dveře a učinilo prostor, aby šel svému povolání vstříc.

Je možné, že mnoho lidí nenaplňuje své povolání, protože nerozvíjí svá obdarování? Je možné, že to, jak rozvíjíme svůj dar, rozhoduje o tom, do jaké míry *můžeme být povýšeni*?

Vraťme se ke slovům Pavla určeným Timoteovi. Citovali jsme je v předešlé kapitole. Tentokrát se podíváme i dál na to, co svému duchovnímu synovi doporučuje:

Nezanedbávej v sobě dar milosti (ten jedinečný vnitřní vklad), který ti byl dán. ... O to se *starej*, to *pěstuj*, v tom se *procvičuj* a o tom *rozmýšlej*. *Ponoř se do něj zcela* (to ať je tvou službou), v tom *bud'*, aby tvůj pokrok byl všem *zřejmý*. (1. Timoteovi 4,14-15, AMP)

Z těchto moudrých slov se toho můžeme naučit tolik! Sledujeme kolem sebe muže i ženy, kteří ve své sféře působnosti vynikají. Někdy je velice snadné jejich úspěch shodit slovy: „No jo, oni se s takovým darem už narodili!“ Pravda je, že oni, stejně jako vy, se se svým obdarováním opravdu už narodili. Jenže oni se rozhodli svůj dar rozvíjet! Pracovat na něm. Jen proto, že jsme neviděli, jak jej zdokonalují, neznamena, že na něm vůbec nepracovali!

Už v minulé kapitole jsem zmínil, že Pavel začíná svůj dopis Timoteovi tím, že jej varuje, aby nezanedbával dar, který mu Bůh dal. Svůj dar zanedbáváme tím, že mu věnujeme jen málo pozornosti. Pavel Timoteovi radí, že jeho pokrok bude zřejmý, když se začne plně zabývat rozvíjením svého daru. Toho, jak Pavel napsal, lze dosáhnout *procvičováním, pěstováním a přemýšlením*. Podívejme se na to podrobně.

Procvičování

Procvičovat znamená „vykonávat něco, pracovat na něčem opakovaně, aby v tom člověk dosáhl dokonalosti“ (slovník Merriam-Webster). Procvičování v soukromí rozhodne o tom, jaký bude náš výstup na veřejnosti, protože je náš výkon vždy přímospěrný tomu, jak jsme trénovali. Je velice snadné žasnout nad skvělým výkonem, který je veřejně vidět, ale přitom přehlédnout týdny, měsíce a roky tréninku a tvrdé práce, které mu předcházely.

Expertí v oblasti chování lidského jedince a jeho výkonu uvádějí, že dosáhnout úrovně dokonalosti nebo zvládnout perfektně nějakou dovednost zabere asi deset tisíc hodin tréninku. Nicméně profesor K. Anders Ericsson ze Státní univerzity na Floridě zpochybňuje tradiční pojetí, že „trénink vede k dokonalosti“. Profesor své tvrzení vysvětluje tím, že nestačí pouze trénovat deset tisíc hodin, pokud během všech těch hodin tréninku jen opakujeme určitou sadu rutinních pohybů a nejsme přitom soustředěni na záměr zdokonalit se. Mluví o tréninku, který nazývá „trénink s určitým záměrem“. Ve své stati uvádí:

Opravdu účinný trénink můžeme shrnout takto: vykročte ze svého pohodlí, ale dělejte to s konkrétním záměrem, s jasným cílem a plánem, jak toho cíle dosáhnout. Je potřeba mít také způsob, kterým člověk monitoruje svůj pokrok.²¹

Pokud se nedonutíme vyjít až za hranice našeho pohodlí a dovedností, nikdy neporosteme. Jestliže nebudeme mít „záměr a cíl“, můžeme čelit nebezpečí, že až dosáhneme úrovně, kdy budeme „vázně dost dobří“, začneme být uspokojení. A pak už je jen otázkou času, kdy začneme při tréninku ochabovat. Nakonec to bude mít negativní vliv na náš výkon a zabrání to dalšímu znásobování.

Když budeme rozvíjet oblast, která je naší silnou stránkou, přinese to svobodu, ne omezení. Zvýší to náš potenciál ke znásobování. Neznamená to, že přestaneme pracovat na našich slabých stránkách nebo že se nebudeme snažit naučit něco nového. Znamená to, že se zaměříme na oblasti, které přinášejí největší návrat našeho potenciálu, a budeme investovat právě do nich.

Doporučuju, aby se člověk učil i něčemu novému, ale aby zároveň nikdy nezanedbával to, k čemu byl povolán.

Jde zkrátka o toto: Růst nepřijde automaticky. Vyžaduje naše záměrné rozhodnutí. Pokud nebudeme neustále trénovat, abychom se stali „zručnými“, co se týče našich obdarování, nikdy si neuvědomíme svůj potenciál v plnosti. Proto musíme zůstat vydaní osobnímu růstu. Většina lidí touží po tom, že v životě udělá skvělé věci, ale ne všichni jsou ochotní začít dělat to, co je potřeba, aby se skvělými stali. Je to práce, trénink a dřina. Procvičování čili trénink znamená zaplatit cenu, která přináší skvělou odměnu.

Pěstování

Procvičování je praktické, zatímco pěstování je víc vzdělávací. „Pěstovat“ znamená „rozdíjet či zdokonalovat vzděláváním či tréninkem; podporovat růst a rozvoj“²².

Když přemýšlíme o slovu „pěstovat“, můžeme si dosadit také slovo „mentorovat“. Mentorování je životně důležité pro osobní rozvoj a růst, protože poskytuje konstruktivní kritiku a vedení, jež nemohou být získány o samotě, bez mentora. Každý, kdo ve svém obdarování dosáhl skvělých výsledků, byl během své cesty mentorován a veden druhými lidmi. Na mentorech je úžasné to, že vidí váš potenciál a jsou zcela vydaní jej z vás dostat na povrch, i když to mělo znamenat, že k vám budou muset být tvrdí!

Mentorování může probíhat v mnoha variantách: otec vůči synovi, matka vůči dítěti, učitel vůči žákovi, vztahy v rámci sportovních tréninků, oblast učňovského vzdělávání, nejrůznější stáže, nepřímo pomocí knih, kurzů a dalších materiálů, jež jsou hojně dostupné.

Dalším způsobem, jak přijmout vzdělání v oblasti, v níž jste obdarováni, je setkávat se s těmi, kdo mají podobné dary. Už jsem o tom mluvil dřív. Často se o tom mluví jako o „nalezení soukmenovců“. Když jste spolu s těmi, kdo mají podobné talenty a vášně, přináší to příležitost ke spolupráci a společným novým nápadům.

Mezi rokem 1930 a 1940 se skupina tvůrčích spisovatelů známých pod názvem The Inklings setkávala v soukromém salonku v jedné hospůdce poblíž univerzity v Oxfordu. Mezi těmito literárními nadšenci byli i C. S. Lewis a J. R. R. Tolkien. Záměrem jejich setkávání bylo číst si vzájemně svá nedokončená díla a hodnotit je. Odtud vznikla díla jako Tolkienův *Pán prstenů* a Lewisovy *Letopisy Narnie*. Tomu říkám skvělá skupina soukmenovců!

Přemýšlení

„Přemýšlet“ znamená „uvažovat, zrcadlit, zvažovat“. Určitý druh růstu může nastat jen tehdy, když si uděláme čas, zastavíme se a uvažujeme o tom, co se právě učíme. Když upřímně zaznamenáváme svůj pokrok a dopřejeme si čas nato, abychom svůj růst a výkon zhodnotili, stavíme se do pozice, kde si můžeme uvědomit určité oblasti, které vyžadují naši pozornost nebo zlepšení.

Můj přítel John Maxwell svým posluchačům a čtenářům často připomíná, že zkušenost není tím nejlepším učitelem. Tím je zhodnocená zkušenost. Když zvažujete svůj pokrok, vezměte si k srdci zpětnou vazbu, kterou získáte od mentorů a vrstevníků. Přemýšlejte ale také o inovativních způsobech, jak se zlepšit a upotřebit svá obdarování. Položte sobě i Bohu ty správné otázky: Co mám změnit? Ve kterých oblastech jsem vyrostl nejvíc? Kterým oblastem musím začít věnovat větší pozornost? Co je potřeba, abych udělal, abych se dostal na novou úroveň?

Čas zvažování není nikdy promrhaný čas.

NIC SI NEDRŽTE

Nakonec se opět podíváme na Pavlova slova, která píše Timoteovi:

*O to se starej, to pěstuj, v tom se procvičuj a o tom rozmýšlej.
Ponoř se do něj zcela (to ať je tvou službou),
v tom buď, aby tvůj pokrok byl všem zřejmý.
(1. Timoteovi 4,15, AMP)*

Vše, o čem jsme se bavili, je podmíněno tím, že se plně odevzdáme tomu, k čemu nás Bůh povolal a čím nás obdaroval. Vaše povolání si žádá plného vydání. Jakmile se z celého srdce oddáme tomu, co nám Bůh svěřil, stane se náš pokrok zřejmý všem a začneme znásobovat svůj potenciál.

Každý jeden z nás je zodpovědný za to, jak spravuje svá obdarování, i za to, že se svým životem nakládá co nejvíce tvůrčím způsobem. Dosud jsme viděli, že míra, do jaké rozvíjíme své dary, rozhodne o tom, do jaké úrovně svého povolání vstoupíme a jak rozmnožíme svou efektivitu.

Máme k dispozici jen jeden život a měli bychom jej prožít co nejlépe. Nic nezadržujeme. Ať jsme úplně prázdní. Ať svůj život vylijeme jako dar Bohu. O tom je opravdový život. V tu chvíli jsme skutečně naživu a zakoušíme život v celé jeho plnosti.

ZAMYŠLENÍ

1. Neexistuje nějaký návod, jak objevit své povolání. I když existují různé zdroje, které vám mohou pomoci odhalit to, v čem jste dobří, objevit své povolání a svá obdarování vždy vyžaduje i to, aby byl v tomto procesu zapojen rovněž Bůh. Hledali jste už Boha, co se týče jeho názoru na vaše povolání a obdarování? Co vám ukázal?
2. Když se snažíme objevovat své povolání, měli bychom sami sobě i druhým lidem pokládat otázky. I to je součástí procesu objevování. Najděte si lidi, kterým důvěřujete, a ptejte se jich, co ve vás vidí.
3. Nestačí jen vlastnit určitý potenciál. Ten se musí realizovat. Proč je důležité rozvíjet svá obdarování? K čemu dochází, když své dary záměrně rozvíjíte a rostete v nich?

*Ten, kdo nás spolu s vámi utvrzuje v Kristu
a kdo nás pomazal, je Bůh.*

- 2. Korintským 1,21

15

Pomazaný

Nedávno jsme během svátku Děkuvzdání seděli srodinou u stolu. Lisa nám připravila nepředstavitelnou hostinu. Všichni jsme si to moc užívali a libovali jsme si v tom, že můžeme být spolu. Měl jsem pocit, že jako otec rodiny bych měl pronést nějakou řeč jak k rodině, tak ke členům našeho týmu, kteří tam byli s námi.

V duchu jsem se rychle pomodlil a v srdci jsem něco vnímal. „Lidičky, už je mi šedesát. Mám takový pocit, že je mou otcovskou povinností podělit se o trošku moudrosti. Kdybyste se mě zeptali, co je tím nejdůležitějším, co jsme s Lisou během čtyřiceti let života s Bohem udělali, řekl bych vám, že je to *zůstat stálý*.“

Za ta léta jsme měli mnoho příležitostí ,hodit ručník do ringu‘, jak se říká. Také jsme měli mnoho příležitostí kompromitovat pravdu za účelem osobního zisku, povýšení nebo ukončení zkoušky, kterou jsme procházeli. Rozhodli jsme se však, že pravda bude naší kotvou, které se budeme držet nehledě na to, jak bolestivé budou okolnosti kolem nás.

Job během svého utrpení vyřkl něco velice moudrého: ‚... ať už nastane má útěcha a já mohu radostně poskakovat v bolesti, ačkoli mě Bůh nebude šetřit; neboť jsem nezatajil (nezapřel – v angl. originále; pozn. překladatele) řeči Svatého.‘ (Job 6,10) Když jsem udělal chybu (a že jsem jich udělal mnoho), rychle jsem činil pokání a prosil o odpuštění jak Boha, tak lidí, kterých se to týkalo. Nyní se dívám na požehnání, která přicházejí z vytrvalé poslušnosti pravdě, a nemůžu tomu ani uvěřit. Bůh je nesmírně milosrdný.“

POMAZÁNÍ

Nesmírné požehnání, které je výsledkem vytrvalého poddávání se pravdě, je „pomazání“. Abychom mu lépe porozuměli, podíváme se na událost, kdy Bůh Otec ustanovil Ježíše Krista jako Krále nad nebem a zemí:

Miluješ spravedlnost a zlo nenávidíš; *to proto* tě Bůh, tvůj Bůh, pomazal olejem radosti nad společníky tvé.
(Židům 1,9)

Věnujte pozornost slovnímu spojení *to proto*. Je klíčové pro pochopení zásadní pravdy. Ježíšova neústupnost ohledně dvou věcí přinesla úžasnou odměnu. Jeho příklad by měl být naší laťkou. Ježíš miloval spravedlnost. Řecké slovo použito v tomto textu je *dikaiousúne* a definuje se jako „shoda s požadavky vyšší autority“²³. Zároveň však nenáviděl zlo (*bezzákonnost* – angl. překlad verše Židům 1,9; pozn. překladatele). Je mnoho křesťanů, kterým se bezzákonnost *nelíbí*, ale u Ježíše je to jiné. On ji *nenávidí*. Řecké slovo, které je zde použito, je *anomía*, což v podstatě znamená „neposlušnost Boží autoritě“. Ježíš nenáviděl vše, co nebylo poddáno Boží autoritě. Tečka. Jeho vytrvalá poslušnost, nehledě na obtíže, byla důvodem, proč bylo pomazání v Jeho životě mnohem silnější než v životě Jeho společníků.

Proč končím knihu o znásobování debatou o *pomazání*? Odpověď je velice snadná, přesto velmi důležitá: *Pomazání je to, co pohání naše Bohem dané schopnosti k věčnému znásobování*. Je to jako palivo. Představte si, že je to něco jako „zvětšovač“ vašich obdarování. Uvedu krátce dva příklady.

Slyšel jsem zpívat lidi, kteří měli úžasný hlas. Líbilo se mi to. Pak jsem ale slyšel zpívat lidi, kteří neměli až tak úžasný hlas, ale mého srdce se to dotklo mnohem víc. Přineslo to změnu. Rozdíl byl právě v *pomazání*. Slyšel jsem také kázat lidi, kteří přinášeli

hlubokomyslná poselství. Pak ale kazatele, jejichž poselství nebylo až tak vznešené a hluboké, ale ovlivnilo mě mnohem víc. Jednalo přímo s mým srdcem a přineslo změnu chování. Rozdíl byl v *pomazání*.

Totéž platí o Božích služebnících nehledě na oblast, do které jsou povolání. Nezáleží na tom, zda je to státní správa, podnikání, umění, vzdělání a tak dále. Král David prohlásil:

Vyvýšil jsi můj roh (znak veliké síly a vznešeného půvabu)
jako roh divokého tura, *jsem pomazaný* čerstvým olejem.
(Žalm 92,11, rozšířený překlad AMP)

Jeho slova toho mnoho odhalují. Bibličtí učenci se ve svých komentářích shodují, že důraz zde není kladen na „divokého tura“, ale na to, že „jej Bůh učinil velice silným“. Pomazání přináší radost. Bůh je nazývá *olejem veselí* nebo *radostí*, jež je podle Bible naší *silou* (viz Nehemjáš 8,10). V podstatě žalmista prohlašuje, že nás pomazání činí silnými. Zesiluje obdarování, která v našem životě máme, a ta pak nesou věčné ovoce.

Jsem pevně přesvědčen, že je to jeden z nevyslovených, ale rozhodujících aspektů v podobenství o talentech a hřivnách. Práce dvou otroků, kteří svůj díl znásobili a rozmnožili, byla zesílena a obohacena pomazáním. Říkám „nevyslovený“, protože tato pravda nepřímou vyplývá z výše uvedených veršů. Aby mohli rozmnožit, bylo důležité, aby byli vytrvale poslušní a měli v nenávisti neposlušnost vůči příkazům svého pána. Tím „přitáhli“ pomazání, které pak zesílilo jejich obdarování.

David zmiňuje, že olej je čerstvý. Pomazání není jednorázová událost. Je to spíš požehnání, jež začíná i pokračuje u člověka, který vytrvale kráčí v podřízení Bohu. Není to něco, co lze jednou získat, a poté už s tím můžeme samozřejmě počítat, protože „to prostě mám“. Samson měl pomazání, ale neuchovával je

čerstvé. Učinil kompromisy a byl neposlušný. Neměl v nenávisti bezzákonnost. Párkrát mu to prošlo, ale nakonec jej dohonil hřích. V Bibli se píše:

... a jeho síla od něj odstoupila. Opět řekla (Delíla): Jdou na tebe Pelištejci, Samsone! Probral se ze spánku a řekl si: Vyjdu z toho jako tolikrát předtím a otřepu se. *On nevěděl, že se od něj Hospodin odvrátil.* (Soudců 16,19-20)

Samson nevěděl, že Boží pomazání odešlo. Proto se David po své neposlušnosti a hříchu s Batšebou tak horlivě modlí:

Stvoř mi čisté srdce, ó Bože! Obnov v mém nitru pevného (věrného) ducha! Neodvrhuj mě od své tváře, svého svatého Ducha mi neber! Vrať mi *veselí* ze své spásy a upevni ve mně šlechetného ducha (*ochotného Tě poslouchat*). (Žalm 51,10-12; v závorkách doslovný překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele)

David z celého srdce volá po tom, aby pomazání neodcházelo z jeho života pryč. Věděl, že o tom rozhodne věrný a stálý život v poslušnosti Bohu.

Podívejme se na pomazání dál. Na to, kdo jej získal. Připomeňme si Pavlova slova, která jsme zmínili již v úvodu této kapitoly:

Ten, kdo nás upevňuje spolu s vámi v Kristu a *pomazal nás*, je Bůh. (2. Korintským 1,21)

Slovo pro „pomazal“ je v řečtině *chrío*. Definuje se jako „přidělit člověku nějaký úkol, nese náznak nadpřirozených sankcí, požehnání a vloh – pomazat, přidělit úkol, ustanovit“²⁴.

V této citaci se nacházejí slova, která nelze přehlédnout. Slovo *sukcese* se vykládá jako „autoritativní dovolení či souhlas k činu“. Jednoduše řečeno pomazání je *Božím souhlasem k činu*. Ježíš řekl: „Pánův Duch je na mně, protože *mne pomazal, abych...*“ (Lukáš 4,18) Pomazání bylo Božím souhlasem s tím, aby Ježíš jednal. Apoštol Pavel ve stejném duchu také říká: „Jak Bůh *pomazal* Duchem Svatým a mocí Ježíše, toho z Nazareta, jenž procházel zemí, *činil...*“ (Skutky 10,38) Opět sloužilo k činu.

Další důležitou částí *chrío* jsou slova, která jej definují jako *přidělit úkol, ustanovit*. Když sloužíme Bohu, projdeme vždy obdobím prověřování. Vždy bude nejprve prověřena naše poslušnost, než budeme ustanoveni nebo pomazáni.

V deváté kapitole jsem vyprávěl příběh Mikea. U něj přišla rozhodující zkouška ve chvíli, kdy jej Bůh požádal, aby daroval svých posledních dvě stě dolarů. Co se týče mě a Lisy, naše zkouška, zda zůstaneme odevzdaní příkazu psát knihy, který jsme přijali od Boha, byla doba, kdy o naši první knihu neměl zájem vůbec žádný vydavatel a ze strany čtenářů byl zájem velmi ubohý.

Ježíš řekl víc než jen jednou: „Je mnoho povolaných, ale málo vyvolených.“ (Matouš 20,16; 22,14) Já jsem přesvědčen, že slovo *mnoho* odkazuje na všechny, kteří Mu patří. Všichni máme povolání od Boha. Nicméně slovo *vyvolených* znamená „ustanovených“, a podle Ježíše je jich bohužel jen „málo“. Proč? Protože existuje určitý proces schvalování, kterým je potřeba projít. Přečtěte si následující verše velmi pozorně: „Pozdravte Apella, *osvědčeného* v Kristu...“ (zkušného *a schváleného* – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele; Římanům 16,10, AMP).

Apelles byl zkoušen stejně jako my všichni, kteří toužíme jít vstříc svému osudu. Je zřejmé, že zkouškou prošel, a tudíž byl shledán *vyvoleným* neboli *schváleným, osvědčeným*. Z principů,

kteří vidíme v Bibli, víme, že aniž by to o něm bylo napsáno, byl také pomazaný, protože jeho obdarování neslo stopy Božího doteku.

Je mnoho lidí, kteří se předčasně sami ustanoví do služby, k níž jsou povoláni. Neměli by však usilovat o své vlastní schválení, ale o to, aby je shledal osvědčenými sám Bůh:

Neboť není osvědčený ten, kdo doporučuje sám sebe,
nýbrž ten, koho doporučuje Pán. (2. Korintským 10,18)

Vraťme se k okamžiku, kdy jsem seděl se svou rodinou a spolupracovníky u stolu při svátku Děkuvzdání. Chtěl jsem, aby věděli, že vytrvalá poslušnost (to, že člověk miluje spravedlnost a nenávidí bezzákonnost) je životně důležitá k naplnění našeho osudu, protože nás právě tato stálost postaví do bodu, kde získáváme Boží pomazání.

Když se ohlédnu zpět na náš život, musím říct, že jsme s Lisou poslechli Boha v dobách, kdy to bylo opravdu velmi těžké. Mnohokrát nám připadala naše poslušnost kontraproduktivní, ne-li úplně neprospěšná, jak pro náš růst či pro naše dobro, tak pro naši popularitu a mnoho ostatních osobních užitků. Zdálo se, že jdeme přesně opačným směrem. Co nám však z krátkodobého hlediska připadalo jako neprospěšné a nevýhodné, se ukázalo jako velmi klíčové, a ve skutečnosti nám to otevřelo důležité dveře k naší budoucnosti.

VAŠE POVĚŘENÍ

Jste povoláni stejně jako kdokoli jiný, stejně jako vaši největší hrdinové víry. Je víc než pravděpodobné, že vaše povolání nespadá do organizované sféry církevního světa, protože tam je povoláno jen malé množství lidí. A máte tu výsadu, že můžete excelovat a vyčnívat z řady právě tam, kam jste byli poslání.

- Daniel *předčil* všechny vládní úředníky v Babyloně (viz Daniel 6,3).
- Josef *byl vyvýšen* nad celým obrovským národem v Egyptě (viz Genesis 41,39).
- Foibé *vyčnívala nad mnohé* jako služebnice evangelia v Kenchrejích (viz Římanům 16,1).
- S vaším povoláním tomu není jinak.

Vaše obdarování je jedinečné. Bůh vám dal schopnosti, které potřebujete, abyste své poslání naplnili.

Podívejte se, co se v Bibli píše o Besaleelovi a jeho týmu spolupracovníků: „Besaleel s Oholiabem a všemi *zručnými* lidmi, jimž dal Hospodin *zručnost a rozumnost*, aby věděli, jak udělat všechno dílo služby svatyně.“ (Exodus 36,1) Tito muži neměli stejnou schopnost jako Mojžíš či Áron či jeho synové. Neuměli promlouvat Boží Slovo a sloužit tím lidem. Byli však obdarováni pracovat rukama a postavit svatyni.

I vy jste byli obdarováni stavět Boží svatyni tou schopností, kterou jste dostali. Tato svatyně však není ze zlata, stříbra, bronzu ani ze vzácných kamenů, zvířecích kůží, jemného lnu či akáciového dřeva. Není ani ze žádného jiného materiálu, který použili ve Starém zákoně či při stavbě chrámu v Jeruzalému. Dnes je Boží svatyně tvořena živými kameny, lidskými bytostmi, a tyto živé kameny se budují a tvoří Boží příbytek (viz 1. Petrův 2,5; Efezským 2,20-22). Jste obdarováni budovat druhé lidi k Boží slávě.

Jste zmocněni k znásobování. Všichni jsme správcové darů, jež nám Bůh dává, a On touží, abychom Mu navrátili rozmnožené ovoce, které naše dary přinesou. Abychom rozmnožovali, musíme hledat nebeské strategie. Principy se můžeme naučit od vedoucích, ale tyto jedinečné, nebeské strategie jsou velice osobní. Nedá se jim naučit z knihy nebo ve třídě.

My vedoucí vás můžeme jen povzbuzovat, abyste hledali Boha a naslouchali Jeho hlasu. Poslechněte Ho, i když vám to připadá nedůležité. To, co nakonec vede k rozmnožení, vypadá zpočátku velmi prostě. Pamatujte, že je to právě hořčičné semínko, menší než ostatní semena, které vyroste do ohromného stromu, jenž je větší než mnohé jiné.

Rozmnožovat budete tak, že budete investovat. Investování má mnoho podob, ale když něco zasejeme, sklídíme úrodu požehnání. Pokud se semínko nezaseje (neinvestuje), zůstane osamoceno. Když se však investuje, přinese znásobenou úrodu. A vaši úrodu můžete kdykoli buď uskladnit, nebo znovu investovat. Nepřestávejte investovat. To je klíč k tomu, abyste se posunuli k dalšímu stupínku efektivity.

Katalyzátorem pro vás bude služba. Pokud je vaším motivem cokoli jiného než sloužit druhým lidem, skončíte nakonec na místě, kde určitě nechcete být. Možná na tom budete v očích druhých lidí velice dobře, ale uvnitř budete vyprahlí a bez vášně. Vaše lampa bude stále slábnout až k okamžiku blízkému vyhasnutí. Buďte však dobré mysli! Bůh doutnající knot nehasí. Bude se neustále snažit získat vaši pozornost a znovu váš plamen zapálit (viz Izajáš 42,3). Ať děláte cokoli, usilujte sloužit druhým, milovat bez přetvářky a vytrvat v obtížích, kterým čelíte.

Horlete po pomazání. Bude vaším pomocníkem. Díky pomazání bude vaše dílo věčné. Díky pomazání vzroste vaše síla a začnete vyčnívat tam, kde jste povolání. Pomazání vás oddělí od těch, kteří jsou ve světě, a dokonce i v církvi, ale používají svůj dar, jenž získali od Boha, k sobeckým či světským účelům.

Musíme mít víru. Je to jediný způsob, jak znásobit váš Bohem daný potenciál. Bez víry „není možné se Bohu zalíbit“ (Židům 11,6). Aby mohla růst, musíme slyšet Boží Slovo. Vždyť v Bibli se píše: „Víra je tedy ze slyšení zvěsti a zvěst skrze slovo Kristovo.“

(Římanům 10,17) Je to slyšení, slyšení a zase slyšení, které způsobí, že Boží Slovo pevně zakoření v našem srdci. Proto by bylo moudré přečíst si tuto knihu znovu, a potom ještě jednou. Kéž byste ji ale pouze nečetli! Odložte ji na chvíli stranou a přemýšlejte, jak se to týká právě vás. Pak podle pravdy, která v ní je, začněte žít. Dovolte Božímu Slovu, které se v této knize systematicky předkládá, sestoupit skrze četbu, rozjímání a modlitbu do vašeho ducha, abyste opravdu uvěřili, že jste povolání k rozmnožování nehledě na to, jak to kolem vás vypadá. Touha znásobovat by ve vás měla neustále růst a měla by předčít i vnější okolnosti a to, co vám ony diktují.

Nakonec si hlavně pamatujte, že *Bůh je s vámi!* On sám říká:

Vždyť já znám úmysly, které s vámi zamýšlím, je Hospodinův výrok. Úmysly o pokoji, a ne o zlu, abych vám dal budoucnost a naději. (Jeremjáš 29,11)

Co tedy k tomu řekneme? Je-li Bůh pro nás, kdo je proti nám? On neušetřil vlastního Syna, ale za nás za všechny ho vydal. Jak by nám spolu s ním nedaroval všechno? (Římanům 8,31-32)

Naslouchejte těmto slovům, a ne odrazujícím výrokům, které pocházejí od boha tohoto světa, hlavního žalobce, jenž odrazuje. Váš Stvořitel je váš Otec, a On touží po tom, abyste byli úspěšní v díle, ke kterému vás povolal.

Jako otec ve víře, který už dosáhl šedesáti let, stojím také za vámi! Fandím vám a přeji si, abyste došli dál než mí vrstevníci i já sám. Sloužíme jednomu Králi, jsme občané jednoho království, členové jedné domácnosti, máme jednu víru, jedno poslání – budovat Boží dům, ve kterém by On na věčnost přebýval.

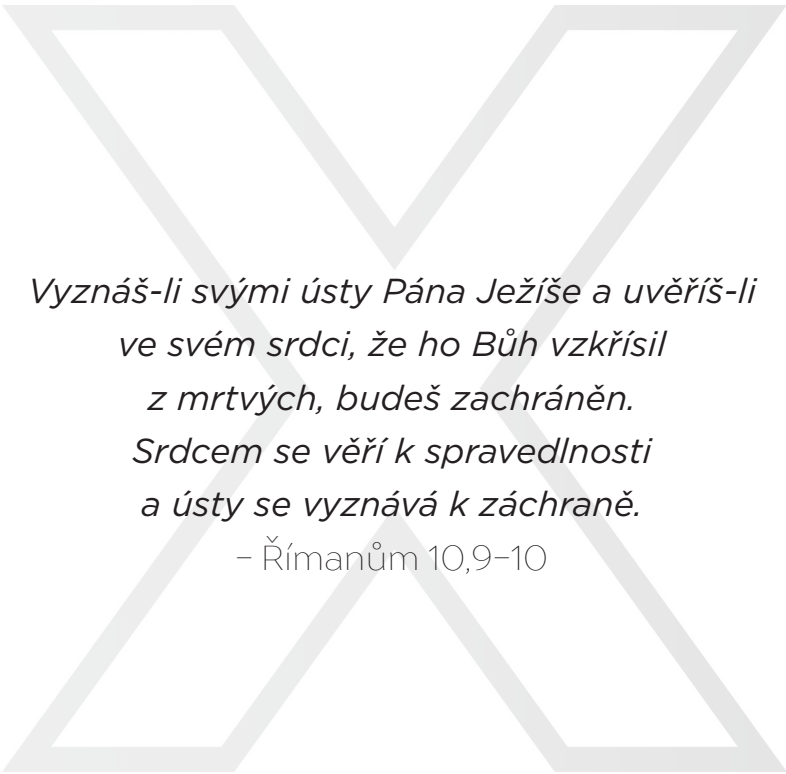
Pojďme spolupracovat. Staňme se jedním a zachovávejme jednotu. Znovu uvidíme Boží slávu, jak naplňuje místo Jeho přebývání. Na problémy světa neexistuje jiné řešení.

Moc vás miluji, ale především vás miluje Bůh Otec, Ježíš Kristus Syn a Duch Svatý. *A jejich láska vytrvá na věky.*

Nyní tomu, kdo je mocen vás zachovat bez klopýtnutí (zakopnutí a upadnutí) a postavit bezúhonné (bez vady a poskvrny) s veselím před svou slávu, jedinému moudrému Bohu, našemu Zachránci skrze Ježíše Krista, našeho Pána, jemu buď sláva, velebnost, vláda (moc) i pravomoc před veškerým časem, i nyní, i po všechny věky věků.
Amen (tak se staň). (Judův 24-25, AMP)

ZAMYŠLENÍ

1. Pomazání je to, co dodává sílu naším Bohem daným schopnostem, abychom znásobovali. Jak lze pomazání pěstovat? Jaký rozdíl přinese pomazání pro činnost našich obdarování?
2. Jak může pomazání zůstat ve vašem životě stále čerstvé? Co se stane, začneme-li brát pomazání za samozřejmost?
3. K čemu jste v životě povolání? Kde máte přinést změnu? Jak by vás mohlo pomazání vyvýšit v oblasti, na kterou máte vliv?

*Vyznáš-li svými ústy Pána Ježíše a uvěříš-li
ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil
z mrtvých, budeš zachráněn.
Srdcem se věří k spravedlnosti
a ústy se vyznává k záchraně.*

- Římanům 10,9-10

PŘÍLOHA

Spasení je dostupné všem

Bůh touží, abyste zakoušeli život v plnosti. On vás vášnivě miluje a má pro váš život plán. Je však jen jediný způsob, jak cestu k věčnosti začít: přijmout spasení v Božím Synu, v Ježíši Kristu.

Smrtí a vzkříšením Ježíše vám Bůh otevřel cestu do svého Království. Můžete se stát Jeho milovaným synem nebo dcerou. Ježíšova oběť na kříži nám přinesla věčný a hojný život zdarma. Spasení je Boží dar; nemůžete udělat nic, čím byste si je zasloužili.

Abyste tento vzácný dar přijali, nejprve vyznejte hřích, že jste žili nezávisle na svém Stvořiteli (neboť toto je kořen všech ostatních hříchů, které člověk učiní). Toto pokání je životně důležité pro přijetí spasení. Petr to řekl jasně ve Skutcích v den, kdy bylo spaseno pět tisíc lidí: „Učiňte tedy pokání a obraťte se, aby byly vymazány vaše hříchy.“ (Skutky 3,19) V Bibli se píše, že se každý člověk rodí jako otrok hříchu. Toto otroctví zapříčinil Adamův hřích. Adam byl první, kdo vědomě neposlechl. Nyní to pokračuje. Pokání je rozhodnutí odejít pryč od poslušnosti sami sobě a ďáblu, což je otec lži, a obrátit se k poslušnosti novému Pánu, Ježíši Kristu. Tomu, který za vás dal svůj život.

Ježíš se musí stát Pánem vašeho života. Učinit Ježíše Pánem znamená, že Mu odevzdáte svůj život (ducha, duši i tělo). On bude vlastníkem všeho, co máte. Jeho autorita bude ve vašem životě absolutní. Ve chvíli, kdy to učiníte, vás Bůh vysvobodí

z temnoty a přenese do světla a slávy svého Království. Jednoduše přejdete ze smrti do života. Stanete se Jeho dítětem!

Pokud chcete přijmout spasení v Ježíši Kristu, modlete se takto:

Bože v nebi, vyznávám, že jsem hříšník a že jsem daleko od Tvých měřítek spravedlnosti. Zasloužím si být na věky odsouzen/a za svůj hřích. Děkuji Ti, že jsi mě v tomto stavu nenechal. Věřím, že jsi poslal Ježíše Krista, svého jednorozeného Syna, který se narodil panně Marii, aby za mne zemřel a odnesl mé odsouzení na kříž. Věřím, že byl třetího dne vzkříšen a nyní sedí po Tvé pravici jako můj Pán a Spasitel. Dnes tedy činím pokání ze své nezávislosti a zcela Ti odevzdávám svůj život.

Ježíši, vyznávám Tě jako svého Pána a Spasitele. Přijď do mého života skrze svého Ducha a změň mě v Boží dítě. Zříkám se věci temnoty, kterých jsem se kdysi držel/a. Od tohoto dne už nebudu žít sám/sama pro sebe. Díky Tvé milosti budu žít pro Tebe, který ses obětoval, abych mohl/a žít navěky.

Děkuji Ti, Pane. Můj život je nyní cele ve Tvých rukou. Podle Tvého Slova nikdy nebudu zahanben/a.

Vítejte do Boží rodiny! Povzbuzuji vás, abyste se o svou úžasnou novinku podělili s jiným věřícím. Také je důležité, abyste se připojili k místní církvi, jež věří Bibli, a měli kontakt s dalšími lidmi, kteří vás budou moct povzbudit ve víře. Budeme rádi, když zkontaktujete naši službu (Messenger International.org), pokud potřebujete pomoc najít sbor ve vaší oblasti.

Právě jste se vydali na tu nejúžasnější cestu! Kéž rostete ve zjevení, milosti a přátelství s Bohem každý den!

Poděkování

Kniha, kterou držíte v ruce, je výsledkem týmového úsilí, proto bych rád poděkoval spolupracovníkům, kteří se na ní podíleli:

Bruce Nygren: Děkuji ti za práci ohledně korektury obsahu knihy. Vzal jsi můj rukopis, a aniž bys změnil to, co mám na srdci, učinil jsi jej mnohem čtivějším. Děkuji ti za nelehké otázky, které jsi pokládal a díky kterým je tato kniha přesnější a mocnější.

Cory Emberson, Laura Willbur a Loran Johnson: Děkuji vám za kontrolu mluvnice, interpunkce a slohového stylu tohoto díla. Díky vám je přesné a konsistentní. Obdivuji váš dar.

Chris Pace: Děkuji ti za nekončící povzbuzování a pročitání mého rukopisu tak, jak byl postupně po kapitolách tvořen. Děkuji ti za pomoc při psaní čtrnácté kapitoly. Tvůj vklad má nesmírnou hodnotu.

Addison Bever: Děkuji ti za tvé redaktorské schopnosti i nelehké otázky, díky nimž je toto poselství lepším a přesnějším čtením. Ze všeho nejvíc ti děkuji za to, že jsi věrný syn, který mě neustále povzbuzuje.

Allan Nygren: Děkuji ti za skvělý návrh obálky této knihy. Obdivuji tvůj dar!

Tým Messenger International: Všichni děláte pro Boží království skvělou práci, která navenek není vidět. Budu se radovat spolu s vámi, až vás Ježíš nesmírně odmění za vaši nesobeckou službu!

Boží Duch Svatý: Mé největší díky patří Tobě! Bez Tvého vedení a bez Tvé moudrosti by toto poselství nikdy nevzniklo. Jsem nesmírně vděčný za to, že mi neustále rozkrýváš, jaký je můj Pán a má největší láska Ježíš Kristus. Hluboce Tě miluji. Je pro mě výsadou sloužit Ti a být Tvým společníkem.

POZNÁMKY

1. Zodhiates, Spiros. *The Complete Word Study Dictionary: New Testament*. Chattanooga, TN: AMG Publishers, 2000.
2. Arndt, William, Frederick W. Danker, and Walter Bauer. *A Greek—English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature*. Chicago: University of Chicago Press, 2000.
3. Louw, Johannes P., and Eugene Albert Nida. *Greek—English Lexicon of the New Testament: Based on Semantic Domains*. New York: United Bible Societies, 1996.
4. Louw, Johannes P., and Eugene Albert Nida. *Greek—English Lexicon of the New Testament: Based on Semantic Domains*. New York: United Bible Societies, 1996.
5. Louw, Johannes P., and Eugene Albert Nida. *Greek—English Lexicon of the New Testament: Based on Semantic Domains*. New York: United Bible Societies, 1996, and Zodhiates, Spiros. *The Complete Word Study Dictionary: New Testament*. Chattanooga, TN: AMG Publishers, 2000.
6. Zodhiates, Spiros. *The Complete Word Study Dictionary: New Testament*. Chattanooga, TN: AMG Publishers, 2000.
7. Louw, Johannes P., and Eugene Albert Nida. *Greek—English Lexicon of the New Testament: Based on Semantic Domains*. New York: United Bible Societies, 1996.
8. Zodhiates, Spiros. *The Complete Word Study Dictionary: New Testament*. Chattanooga, TN: AMG Publishers, 2000.
9. Louw, Johannes P., and Eugene Albert Nida. *Greek—English Lexicon of the New Testament: Based on Semantic Domains*. New York: United Bible Societies, 1996.

10. Louw, Johannes P., and Eugene Albert Nida. *Greek—English Lexicon of the New Testament: Based on Semantic Domains*. New York: United Bible Societies, 1996.
11. “Enthusiasm.” Merriam-Webster.com. Accessed March 18, 2020. <https://www.merriam-webster.com/dictionary/enthusiasm>.
12. “Breakthrough.” Dictionary.com. Accessed May 5, 2020. <https://www.dictionary.com/browse/breakthrough>.
13. Baker, Warren, and Eugene E. Carpenter. *The Complete Word Study Dictionary: Old Testament*. Chattanooga, TN: AMG Publishers, 2003.
14. Zodhiates, Spiros. *The Complete Word Study Dictionary: New Testament*. Chattanooga, TN: AMG Publishers, 2000.
15. <https://www.barna.com/research/digital-babylon/>. Accessed January 10, 2020.
16. Zodhiates, Spiros. *The Complete Word Study Dictionary: New Testament*. Chattanooga, TN: AMG Publishers, 2000.
17. Louw, Johannes P., and Eugene Albert Nida. *Greek—English Lexicon of the New Testament: Based on Semantic Domains*. New York: United Bible Societies, 1996.
18. Myles Munroe, *Maximizing Your Potential* Expanded Edition, Kindle. Shippensburg, PA: Destiny Image, 2013, 145.
19. Zodhiates, Spiros. *The Complete Word Study Dictionary: New Testament*. Chattanooga, TN: AMG Publishers, 2000.
20. Arndt, William, Frederick W. Danker, Walter Bauer, and F. Wilbur Gingrich. *A Greek—English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature*. Chicago: University of Chicago Press, 2000.
21. Anders Ericsson, *Peak: Secrets from the New Science of Expertise*. New York: Houghton Mifflin Harcourt, 2016, 22.
22. “Cultivate.” Dictionary.com. Accessed February 1, 2020. <https://www.dictionary.com/browse/cultivate>.
23. Zodhiates, Spiros. *The Complete Word Study Dictionary: New Testament*. Chattanooga, TN: AMG Publishers, 2000.

24. Louw, Johannes P., and Eugene Albert Nida. *Greek—English Lexicon of the New Testament: Based on Semantic Domains*. New York: United Bible Societies, 1996.

BOŽE, KDE JSI?!

Jak nalézt sílu a cíl v pustině

Možná k vám kdysi Bůh mluvil, ale nyní se zdá, že mlčí. Možná jste kdysi vyšli ve víře, ale nyní vám připadá, že Jeho přítomnost nelze najít. Vítejte v pustině – v místě kdesi mezi tím, kdy jste od Boha přijali zaslíbení, a tím, kdy se toto zaslíbení naplní.

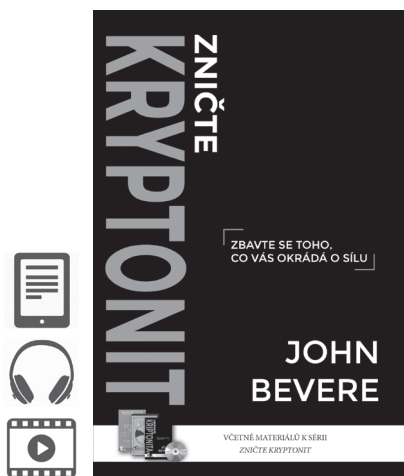
Mám pro vás však dobrou zprávu. Není to zbytečně promarněný čas. Bůh si čas v pustině používá k tomu, aby vás připravil a vybavil do budoucna, pokud jí projdete správně. Mnoho lidí si myslí, že tímto obdobím projdou jediné tak, že budou čekat na Boha. Je tomu přesně naopak. I vy máte svou roli, kterou během této doby musíte sehrát. A to roli velmi důležitou. A pokud nechcete ztrácet čas a chodit jen kolem dokola, pak je důležité zjistit si, jaká ta role je.

V této knize, jež vám otevře oči, vás autor bestsellerů John Bevere vybaví klíčovými biblickými vhledy a pestrými příběhy, jež vám pomohou projít vyprahlými obdobími sucha a vkročit do všeho, co pro vás Bůh má.

Dostupné na: MessengerX.com

ZNIČTE KRYPTONIT

Zbavte se toho, co vás okrádá o sílu

Stejně jako Superman dokáže překonat všechny překážky a porazit úplně každého nepřítele, mohou mít i následovníci Krista nadpřirozenou schopnost překonat výzvy, kterým čelí. Ale pro Supermana i pro nás je zde jeden problém. Je to kryptonit, který nás okrádá o sílu a moc.

Samozřejmě, že je jak Superman, tak kryptonit smyšlený. Ale duchovní kryptonit smyšlený není.

Tato kniha nabízí odpovědi na otázky, proč tolik křesťanů není schopno zakoušet nadpřirozenou sílu a moc, která byla u křesťanů prvního století zcela zjevná.

V knize *Zničte kryptonit* John Bevere odhaluje, co tímto kryptonitem je, proč kompromituje naše společenství a jak se vymanit z jeho pout.

Zničte kryptonit není pro slabší povahy a určitě to není žádný duchovní „povzbuzovák“. Je to velice závažná pravda pro toho následovníka Krista, který se touží chopit sice náročné, ale velice odměňující cesty vnitřní proměny.

Dostupné na: MessengerX.com

PŘÍBĚH MANŽELSTVÍ

Bylo nebylo...

Manželství existuje od věků. Je to smlouva, jež spojila jednoho muže a jednu ženu. Spoutala je dohromady. Toto spojení je oba učinilo silnějšími a vznešenějšími, mnohem zářivějším vyjádřením toho, kým mají být. Společně se stali lepšími, než by každý byl o samotě.

Svatební obřad byl ustanoven už od počátku. Je to slavnostní brána pro počátek vztahu „a žili spolu šťastně až dodnes“. Každé rozhodnutí a skutek byly navrženy proto, aby budovaly život, jenž svazek představoval. Manžel a manželka vstoupili s propletenými rukama, srdci a hlasy do neznáma, abcy vyjádřili lásku jejich Stvořitele.

Jak jsme o tento přenádherný příběh lásky přišli? V knize *Příběh manželství* vás John a Lisa Bevereovi zvou, abyste znovu objevili Boží původní plán. Nehledě na to, jste-li v manželství, svobodní či zasnoubení, váš příběh je součástí toho Božího.

Dostupné na: MessengerX.com

DUCH SVATÝ

Víte o Něm; ale znáte Jej?

Tři roky byli učedníci s Ježíšem. Kráčeli s Ním a poslouchali vše, co jim měl říct. Přesto Ježíš řekl svým nejbližším přátelům, že je potřeba, aby od nich odešel proto, aby Duch Svatý mohl přijít, a že to tak pro ně bude lepší (Jan 16,7; 13–14). Jestliže to platilo pro učedníky, kteří každý den trávili

s Ježíšem, o co víc potřebujeme aktivně zapojit Ducha Svatého do našeho každodenního života?

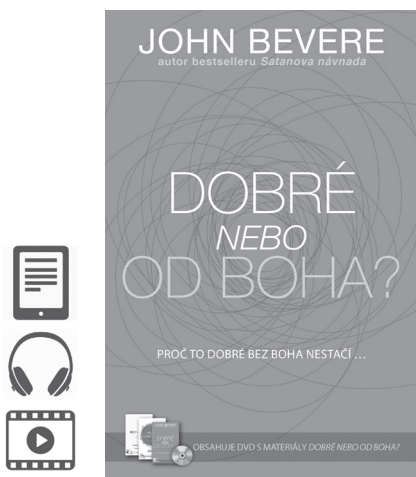
Je to smutné, ale častokrát bývá Duch Svatý nepochopen. Mnozí lidé jsou bezradní ohledně toho, kým je a jak se vůči nám projevuje. Často je Duch Svatý zobrazován jako něco „zvláštního“. Bible však jasně hovoří o tom, že Duch není něco. Je někdo. Osoba, která slíbila, že nás nikdy neopustí. V této interaktivní knize nás John Bevere zve k osobnímu objevování nejvíce ignorované a nepochopené osoby v církvi: Ducha Svatého.

Nebuďte těmi, kdo toto úžasné seznámení minou.

Dostupné na: MessengerX.com

DOBŘÉ, ANEBŮ OD BOHA?

Proč to dobré bez Boha nestačí...

Když je to dobré, tak to musí být od Boha, nebo ne?

V dnešní době nám termíny dobré a od Boha připadají jako synonyma. Jsme přesvědčeni, že to, co se všeobecně přijímá za dobré, musí být také automaticky v souladu s Boží vůlí. Štědlost, pokora, spravedlnost – dobré. Sobectví, arogance, krutost – špatné. Rozdíl mezi nimi se zdá být zjevný.

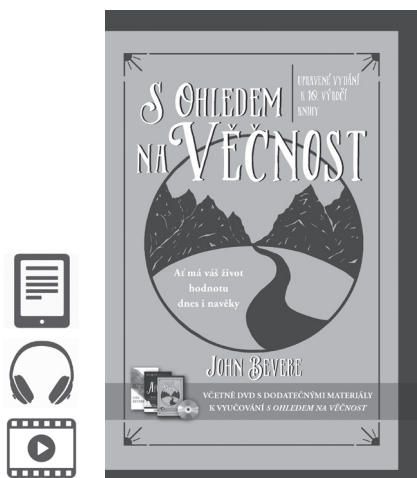
Je to ale opravdu všechno? Jestliže je dobro tak zjevné, proč potom Bible říká, že potřebujeme rozlišení, abychom je rozeznali?

Kniha *Dobré, anebo od Boha?* není jen dalším svépomocným poselstvím. Tato kniha vás nejen vybídne, abyste změnili své chování, ale také mnohem víc. Zmocní vás, abyste mohli spolupracovat s Bohem na takové úrovni, že to změní každou oblast vašeho života.

Dostupné na: MessengerX.com

S OHLEDEM NA VĚČNOST

Ať má váš život hodnotu dnes i navěky

Náš život zde na zemi není nic než pára, a přesto mnozí lidé žijí, jako by na druhé straně nic nebylo. To, jak svůj život prožijeme, však ovlivní to, jak strávíme věčnost. Bible nám říká, že jsou pro věřící určeny různé druhy odměn, počínaje tím, že budou lidé, kteří budou stát a sledovat, jak vše, čeho dosáhli, shoří při soudu v ohni, a konče tím, že budou jiní, již budou vládnout se samotným Kristem.

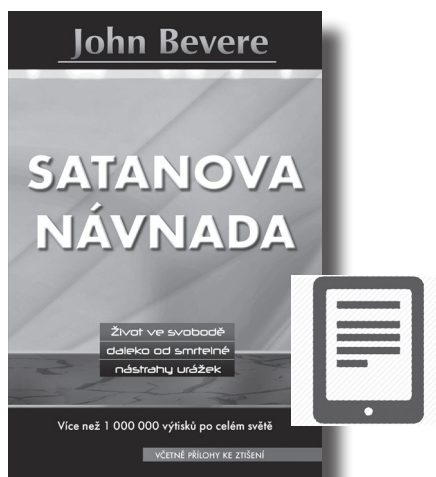
John Bevere vychází z principů 2. listu Korintským 5,9-11 a připomíná nám, že se všichni věřící postaví před Krista, aby přijali, co si v životě zasloužili. Mnozí z nás prožijeme šok, protože zjistíme, že jsme většinu času strávili věcmi, jež nemají žádnou věčnou hodnotu a nepřinesou nám žádnou odměnu na věčnosti.

Jak tedy můžeme prožít svůj život smysluplně? V knize *S ohledem na věčnost* se naučíte rozeznat své povolání a rozmnožit, co vám Bůh svěřil. Získáte perspektivu věčnosti a tím budete zmocněni pracovat tak, abyste přinášeli věčné ovoce, jež vytrvá.

Dostupné na: MessengerX.com

SATANOVA NÁVNADA

Život ve svobodě daleko od smrtelné nástrahy urážek

Utečte ze satanovy smrtelné pasti! Kniha *Satanova návnada* odhaluje jednu z nejpodvodnějších pastí, které satan používá, aby dostal věřící mimo Boží vůli. Je to urážka. Většina lidí, kteří jsou satanovou návnadou polapeni, si to ani neuvědomuje. Nenechte se ošálit! S urážkou se setkáte, a záleží jen na vás, jak to ovlivní váš vztah s Bohem. Vaše reakce rozhodne o vaší budoucnosti.

Jestliže se s urážkou vyrovnáme správným způsobem, budeme silnější, a ne zahořklí.

V knize naleznete odpovědi na obtížné otázky jako například:

- Proč mám nutkání vyprávět vše „z mého pohledu“?
- Jak mohu bojovat s podezřívavými myšlenkami plnými nedůvěry?
- Co mohu udělat pro to, abych si v hlavě přestal přehrávat minulá zranění?
- Jak mohu opět začít věřit, když mě někdo hluboce urazil?

Tato kniha vám pomůže uniknout z nepřítelovy pasti urážek a zároveň vás zmocní k tomu, abyste zůstali od urážek svobodní. To vám umožní zažívat vztah s Bohem, který je bez jakýchkoli překážek.

Dostupné na: MessengerX.com

NEZNIČITELNÝ

Jak najít pravdu ve vesmíru názorů

Jestliže kdy nadešel čas, abychom byli pevní jako mytický kámen adamant ohledně lásky a pravdy, pak je to teď. Bůh je láska. Bůh je pravda. Jak láska, tak pravda jsou nadčasové a překračují naše současné trendy i názory. Někdy může být naším největším vyjádřením lásky jen to, že řekneme pravdu, ale mluvit pravdu začíná u toho, že ji člověk sám žije.

Autorka bestsellerů Lisa Bevereová používá Bibli a příběh, ve kterém vás pozve na cestu do místa, kde se můžete naučit nejen přebývat v Boží neotřesitelné pravdě a lásce, ale kde se také můžete stát lidmi pevnými jako bájný kámen adamant, již jsou nepřemožitelní, odhodlaní a nezničitelní.

Bůh nám zjevuje svůj plán, když v Něm přebýváme. Právě tam jsme přetavováni a tvarováni. Když přebýváme v Kristu, úhelném kameni celé stavby, jsme tvarováni v podobu nezničitelného adamantu.

Dostupné na: MessengerX.com

DĚVČATA VE ZBRANI

Jak nést svůj kříž jako hrdina

Po celém světě jsou ženy terčem předsudků, obchodu se sexem, zneužívání a vyvražďování ženského pohlaví. Duchovní nepřítel se snaží odzbrojit ženy na všech úrovních. Lisa Bevere vysvětluje, že Boží Slovo je mečem a že bychom je měli jak studovat, tak jím vládnout. Jestliže kdy byla ta správná doba, aby se ženy chopily zbraní, pak je to nyní.

Kniha *Děvčata ve zbrani* vysvětluje spojení mezi utvářením meče, Božím Slovem a křížem. Dozvíte se v ní:

- Jak mluvit nebeským jazykem zde na zemi
- Co to znamená přimlouvat se
- Co to znamená nést svůj kříž
- Co to znamená mít rozlišení
- Jak odzbrojit nepřítel
- Proč jsou ženy terčem nepřítel a proč Bůh potřebuje, aby se z nich staly hrdinky

Dostupné na: MessengerX.com

BEZ SOUPEŘE

Uchopte svou identitu a záměr
v době plné zmatku a srovnávání se

Je důvod, proč na druhé pohlížíme jako na své soupeře a proč sami sebe omezujeme srovnáváním se a soupeřením s druhými. Máme nepřítel, který útočí na naši mysl, na naši vůli i emoce. Doufá, že se obrátíme proti sobě. Je to cyklus, který nás izoluje, nedovolí nám vytvořit důvěrné vztahy, vytváří zmatek ohledně naší totožnosti a omezuje nás v našem záměru.

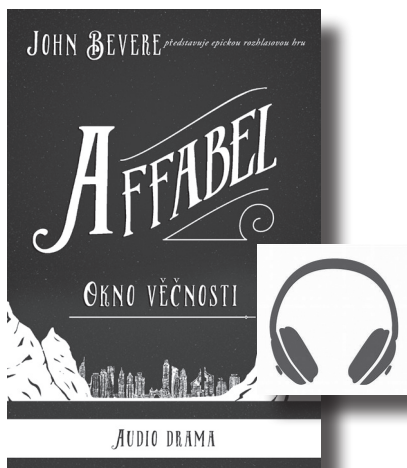
V knize *Bez soupeře* se autorka bestsellerů Lisa Bevere sdílí s tím, jak zjevení Boží lásky tato omezení rozbíjí. Zjistíte, jak se na druhé lidi přestat dívat jako na své soupeře a jak si vytvořit hluboký vztah se svým Stvořitelem, po němž tak toužíte. Obojí v sobě nese příslib opravdové totožnosti a důvěrnosti. Lisa používá biblicky zdravé učení s prorockým náhledem, ale také humor a horlivost, která vám bude výzvou.

Je načase vykročit vpřed a začít žít bez soupeře.

Dostupné na: MessengerX.com

AFFABEL

Audiodrama *Okno věčnosti*

Přemýšleli jste někdy pořádně o věčnosti? Možná víte, kde ji prožijete, ale víte, jak ji prožijete?

Pro věřícího je životně důležité, aby žil s perspektivou věčnosti, přesto může být těžké koncept věčnosti pochopit. *Affabel* je výpravná alegorie, kterou napsal John Bevere. Nabízí pohled na to, co leží až za hranicemi pozemské reality, a ukazuje pravdy, jež se zrcadlí v Božím království.

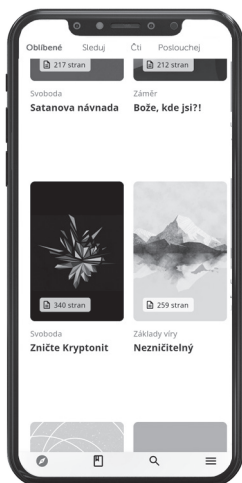
Připojte se k velkolepému králi Jalynovi, temnému pánu Dágonovi, slečně Laskavé, panu Nezávislému a dalším a vydejte se spolu s nimi objevovat zázračnou zemi Affabel a hrůznou vnější krajinu Osamění. Během děje budou postavy odhalovat skryté věci vašeho srdce a mnohé se vám stane výzvou.

Audiodrama Affabel se svými epizodami vytváří působivý poslech a dynamicky dokresluje poselství knihy *S ohledem na věčnost*.

Dostupné na: MessengerX.com

X MessengerX

Učednictví pro každého a všude

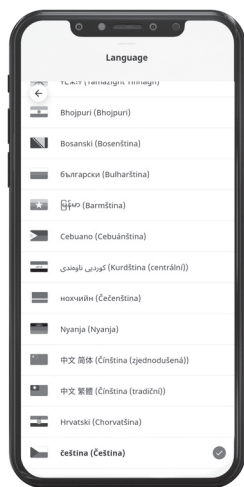

- Zdarma ve více než sto deseti jazycích
- Dostupné v aplikaci i online
- Materiály určené k budování a růstu
- Možnost sledovat svůj růst a cestu učedníka

Získejte celou knihovnu materiálů pro učedníky včetně e-knih, audioknih, krátkých filmů, vyučování na video, Bibli a mnoha dalšího, co si můžete prohlédnout, pustit, stáhnout a přečíst na nejrůznějších zařízeních.

MessengerX.com

Dostupné všude na App Store a Google Play

SADA VYUČOVÁNÍ

ZNÁSOBENÍ

Kniha, kterou právě držíte v ruce, je součástí vyučování *Znásobte svůj Bohem daný potenciál* od Johna Beverea. Díky této knize a díky dalším materiálům, které jsou dostupné na přiloženém DVD-ROMu či ke stažení na MessengerX.com, budete moct prostudovat každíčkou oblast tohoto dynamického a život měnícího vyučování. Vaše pilné studium zajistě ovlivní a obohatí vaše křesťanské kráčení a umožní vám učinit toho pro Boha víc.

Celá sada vyučování *Znásobení* obsahuje následující komponenty:

- **Knihu *Znásobení***
Jedinou tištěnou část celého kurzu.
Kniha je také součástí DVD jako e-kniha.
- **DVD-ROM *Znásobení***
Přiložený disk obsahuje materiály celého kurzu v digitální podobě.
Toto DVD není možné přehrát na DVD přehrávači. Všechny složky je možné načíst a otevřít na tabletu, v počítači či na chytrém telefonu.
- **Audioknihu *Znásobení***
Všechny části knihy *Znásobení* ve vašem jazyce ve formátu MP3.
- **Videozáznam vyučování *Znásobení***
Všech dvanáct videolekcí ve formátu MP4.
- **Bonusové materiály**
DVD-Rom obsahuje také další knihy a materiály včetně knihy *Bože, kde jsi?!* a *S ohledem na věčnost* ve formě e-books.

Multimediální materiály s vyučováním, e-knihami i Bibliemi jsou dostupné ke stažení zdarma na:

MessengerX.com

VŠECHNY ČÁSTI TOHOTO VYUČOVÁNÍ JSOU DAREM PRO VÁS!

Materiály na tomto DVD-Romu lze volně kopírovat, zasílat přátelům přes e-mail, používat v textu, využívat k vyučování v místní církvi, nahrávat na internet pro další uživatele. Sdílejte se s tímto vyučováním všude, kde je hlad po Božím Slově a mocném křesťanském životě.

Informace o komponentech sady vyučování *Znásobení*:

- Soubory na tomto DVD-Romu nelze přehrávat na klasickém videopřehrávači. Protože se jedná o směs video, audio a textových souborů, lze je přehrát pouze na počítači či podobném zařízení.

- MP4 videosoubory lze přehrávat na tabletu či počítači.

- MP3 audio soubory lze stáhnout do audiopřehrávače, chytrého telefonu nebo do počítače.

- E-books lze stáhnout do telefonu, tabletu či počítače. Můžete je snadno přečíst, vytisknout či jinak množit. Soubory jsou malé, proto je lze snadno zaslat e-mailem přátelům. Části textů je možno kopírovat a vkládat do vlastních dokumentů.

Další materiály v mnoha jazycích jsou dostupné ke zhlédnutí či

stažení na MessengerX.com a v aplikaci **MessengerX**.

ZNÁSOBTE SVŮJ BOHEM DANÝ POTENCIÁL

**DISK
S MATERIÁLY**

použití pouze na
počítači

M **MESSENGER
INTERNATIONAL**
MessengerInternational.org

Sledujte videa a stahujte
další materiály z:

X
MessengerX

**JOHN
BEVERE**

Toto vyučování a mnohá další vyučování Johna a Lisy Bevereových ve formě videostreamů i jiných zdrojů jsou dostupná zdarma na mobilní aplikaci a webové stránce služby Messenger International

MessengerX.com

Učednictví na každý den, pro každého a kdekoli.
Zcela zdarma ve více než sto deseti jazycích.
Ať je duchovní růst součástí vaší každodenní rutiny!

**„NIC NEZADRŽUJME. ŽIJME NAPLNO A ZEMŘEME
VYPRÁZDNĚNÍ ... ZCELA SE VYDEJME JAKO DAR BOHU
A VYLEJME SVŮJ ŽIVOT PŘED NÍM JAKO OBĚŤ ... JEDINĚ TAK
BUDEME SKUTEČNĚ ŽÍT A ZAKOUŠET ŽIVOT V CELÉ JEHO
PLNOSTI.” - JOHN BEVERE**

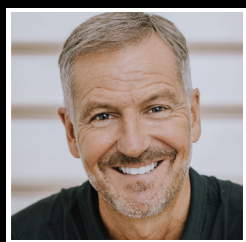
Cítíte se někdy v Božím království jako divák? Možná víte, že byste něco měli dělat, ale nedokážete přesně určit, co. Většina lidí by v životě chtěla něco velkého udělat, ale zápasí s podobnými otázkami:

- Jak si mohu být jistý, že nemám Boží vůli?
- Jakou roli hrají mé vlastní dary při rozšiřování Božího království?
- Jak mohu zjistit, zda ve svém životě používám naplno potenciál, který mi Bůh dal?
- Je mé povolání méně důležité, pokud nejsem přímo ve „službě“?
- Jak správně vyvážit spočinutí v Boží milosti a hodnotné skutky pro Jeho Království?
- Jak zlomit moc strachu a jak vykročit vpřed, když se to zdá tak nejisté a riskantní?

V této hluboké knize se autor bestsellerů John Bevere spoléhá na pečlivé zkoumání Bible a používá mocné příběhy, aby nám pomohl přemýšlet o svém povolání jinak a pochopit, proč je pro Boha tak důležité. Když budete pročítat tyto stránky, budete zmocněni znásobit a rozmnožit dary, které jste dostali od Boha, a vkročit do svého potenciálu.

Jste-li připraveni vyměnit nečinnost za vyšší záměr, začíná vaše cesta právě zde.

Včetně DVD s materiály
k sérii *Znásobení*

JOHN BEVERE je mezinárodní mluvčí a autor bestsellerů. Je znám svým smělym a nekompromisním přístupem k Božímu Slovu. John je se svou manželkou Lisou zakladatelem společnosti Messenger International, což je služba vydaná rozvíjení a budování následovníků Ježíše Krista, již pak mohou změnit náš svět. Když je doma v Coloradu, můžete ho přistihnout, jak hraje karetní hry se svými čtyřmi syny nebo jak se snaží Lisu přesvědčit, aby s ním začala hrát golf.

Pro bezplatné stahování a sledování
videí navštivte MessengerX.com.

MessengerX

Tato kniha je DAREM AUTORA
A JE NEPRODEJNÁ.

SYLOAM
WWW.SYLOAM.EU

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

CHCETE VÍAC?
NASKENUJTE TOTO.

